anthony

KING

Poliţia criminală „Cazuri speciale”

COLECŢIONARUL DE CADAVRE

Equinox

ANTHONY KING

COLECŢIONARUL DE CADAVRE

Editura electronică Equinox
2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1 3
CAPITOLUL 2 9
CAPITOLUL 3 18
CAPITOLUL 4 22
CAPITOLUL 5 25
CAPITOLUL 6 28
CAPITOLUL 7 31
CAPITOLUL 8 35
CAPITOLUL 9 39
CAPITOLUL 10 42
CAPITOLUL 11 47
CAPITOLUL 12 50
CAPITOLUL 13 53
CAPITOLUL 14 70
CAPITOLUL 15 75
CAPITOLUL 16 79
CAPITOLUL 17 85
CAPITOLUL 18 88

CAPITOLUL 1

Legată la ochi cu o eşarfă de culoare neagră, prin care nu răzbătea nicio rază de lumină, negresa înainta cu paşi mici. La un moment dat, se opri aproape involuntar. Bărbatul aflat în spatele ei îi comandă pe un ton fără drept de apel:

— Continuă să mergi! Aşa..., atenție la scări!

Kim Lassell se supuse, docilă, urmându-şi drumul, începu să coboare o scară de piatră. În atmosfera închisă domnea un puternic iz de mucegai, astfel că biata tânără simți brusc cum o cuprindea frica. Parcă se afla într-unul dintre beciurile de tristă amintire folosite odinioară de Inchiziție pentru torturarea victimelor sale. Prizoniera îşi aminti de toate grozăviile pe care le citise în legătură cu monstruoasa instituție. Ştia că fusese un soi de tribunal special, instituit de papalitate pentru a lupta împotriva ereziei prin intermediul unei proceduri particulare.

A dispărut în secolul al XVIII-lea, excepție făcând Spania, unde s-a menținut pentru un timp sub o formă de poliție politică.

Dar Kim nu avea de gând să se lasă invadată de groază la asemenea gânduri. Amintindu-şi încă o dată de impresionanta sumă de bani care i se promisese, prinse din nou curaj şi luă hotărârea să facă tot ce i se va cere.

— Opreşte-te! auzi ea vocea tăioasă a bărbatului ce o însoțea, care părea că se afla în căutarea unui anume loc în zona acelui zid umed de care se apropiau.

Se auzi un zgomot sec, apoi peretele din stânga prizonierei se deplasă lateral. Bărbatul se apropie şi mai tare de negresă şi o împinse în direcția acelei incinte secrete. Apoi îi desfăcu legătura de la ochi şi, spre surprinderea lui Kim, îi zâmbi larg.

— Unde... îngăimă ea, însă fără a fi în stare să-şi ducă întrebarea până la capăt.

În momentul când descoperi locul în care se afla, pe față i se întipări o mască de groază, aşa că nu mai putu articula niciun sunet. Încăperea în care fusese atrasă nu avea nicio fereastră, în schimb era dotată cu tot soiul de obiecte şi instrumente ciudate, ca de tortură, aşezate cu grijă în jurul unei mese de dimensiuni foarte mari. Fără doar şi poate, acel spațiu lugubru părea o imagine desprinsă dintr-un film de groază. Cel puțin aşa gândea Kim în acele clipe de coşmar.

— Nu te mai preface atât de oripilată, şuieră bărbatul. La banii pe care îi dau pe fundul tău, ți-o pot trage unde am eu chef!

Înspăimântată, Kim îşi întoarse privirea de la peisajul macabru din jur şi privi cu atenție la cel care i se adresase. Bine făcut, în jur de 40-45 de ani, tipul purta un costum de culoare închisă, care îi scotea în evidență părul negru ca pana corbului şi era dotat cu o pereche de ochi albaştri de toată frumusețea. Nu părea a fi un om rău, aşa că negresei parcă îi veni inima la loc.

Ce naiba! îşi zise ea. Îl rezolv şi gata, am scăpat de toate astea! Apoi îi vorbi:

— Totul aici mi se pare destul de ciudat. În plus, mă aşteptam să fie şi alți bărbați. Dar asta...

Fata nu apucă să-şi încheie fraza pentru că, în acel moment, el o luă în braţe ca s-o depună apoi direct pe masa din mijlocul încăperii. Fără a sta pe gânduri, îi legă mâinile şi picioarele în lanţurile care erau prinse de fiecare dintre cele patru colţuri ale mesei, apoi o dezbrăcă de tot, smulgându-i hainele cu sălbăticie.

— Lasă-mă! Ce, ai înnebunit? ţipă Kim, încercând să se zbată.

Dar el nu luă în seamă protestele ei. Dimpotrivă, începu s-o miroasă aşa cum adulmecă un câine o urmă. Apoi prinse a-i frământa pe rând sânii, coapsele şi pulpele, pentru ca, brusc, să-i introducă două degete între picioare.

Din pricina violenţei cu care bărbatul făcuse acest gest, Kim nu-şi putu reprima un urlet de durere.

Printre dinţii strânşi, el îi zise ameninţător:

— Ştiu că-ţi place senzaţia pe care tocmai ţi-am provocat-o, dar nu ţipa, că-mi strici tot cheful!

Rămas şi el în pielea goală, individul se sui deasupra victimei sale şi începu să-şi frece pieptul de trupul încordat la maximum al acesteia.

Negresa nu mai ştia ce să creadă. În plus, încăperea care semăna cu o cameră de tortură din evul mediu continua să o înspăimânte, dându-i fiori reci pe şira spinării.

„Să-mi facă indiferent ce mi-o face, numai să scap teafără de aici! îşi zise ea. Poate că, la urma urmei, nu este un sadic, ci doar un mic pervers! Dar ce penis imens are!...”

Când se sătură să se mai frece de ea, agresorul se căţără pe pieptul negresei, îi puse organul pe faţă şi îi ordonă cu aceeaşi voce inumană:

— Acum ocupă-te de el cum trebuie!

„Asta era? se gândi Kim. Nicio problemă, te rezolv eu imediat!”

Şi se apucă de treabă, extrem de conştiincioasă, făcând eforturi evidente pentru a primi cât mai mult din ceea ce-i dădea el... Din păcate, însă, după numai cinci minute, realiză că supliciul ei avea să mai dureze.

El îşi extrase enormul organ, desfăcu lanţurile de la gleznele fetei pentru a-i încrucişa picioarele, apoi i le legă din nou. La fel procedă şi cu mâinile ei, obligând-o să se culce pe masă cu faţa în jos. După aceea luă o coadă de topor şi i-o înfundă lui Kim direct în sex.

— Bestie! scrâşni din dinţi negresa, în vreme ce lacrimi de durere îi inundară ochii.

La auzul acestui apelativ, el se mulţumi să rânjească, apoi îi împinse şi mai tare lemnul înăuntru, pălmuindu-i cu plăcere fesele bombate.

Ea îşi strânse pumnii până când unghiile îi pătrunseră în carne şi palmele prinseră a-i sângera.

Aşa ceva nu mai păţise în întreaga ei viaţă de prostituată!

— Să nu-mi spui că ai să-mi reproşezi ceva, doar te plătesc regeşte, târfă de culoare ce eşti!

Kim nu îndrăzni să-l înfrunte pentru a nu-l întărâta şi mai mult, însă el parcă înnebunise. O lăsă cu parul înfipt în ea, căută înfrigurat în buzunarele pantalonilor săi aruncaţi pe jos, scoase de acolo o ţigară, apoi şi-o aprinse,

încercând să se liniştească. Pe urmă luă în mână un carneţel şi începu să-şi noteze ceva.

„De mult nu m-am mai distrat atât de bine!" se arătă el mulţumit, în tăcere. „Târfa asta e de toată isprava! O adevărată piesă de colecţie, ce mai... Totuşi, unele dintre reacţiile ei îmi pun semne de întrebare. Mă aşteptam să se comporte cu totul altfel, dată fiind profesia ei..."

Bestia lăsă deoparte uneltele de scris şi se apropie din nou de Kim pentru a-şi continua experimentul, îi stinse ţigara între omoplaţi, împinse şi mai mult coada de topor în măruntaiele ei, apoi o scoase încet de tot, aruncând-o într-un colţ al încăperii.

Ea nu îndrăzni să respire de uşurare, neştiind ce avea s-o aştepte în continuare. Iar arsura o ustura atât de rău!...

Bărbatul se sui din nou pe masă, îşi înfipse degetele în fesele ei şi le depărta cu brutalitate una de cealaltă. Apoi îşi potrivi monstruosul sex erect în crăpătura acestora şi împinse cu toată forţa.

Inelul care străjuia această „intrare secretă" rezistă numai pentru o fracţiune de secundă, după care cedă exact în momentul în care violatorul scoase un îndelung oftat de plăcere. E drept că lui Kim nu i se întâmpla acest lucru pentru prima dată, însă nicicând nu fusese sodomizată cu atâta cruzime...

Penetrările lui deveniră atât de furioase, încât negresa era sigură că va fi despicată în două. Începu să-şi mişte şoldurile într-o parte şi în alta, nicidecum de plăcere, ci pentru a-i face lui cât mai mult loc, astfel încât durerile ei să fie cât mai mici.

Zgomotul produs de corpurile lor, care se izbeau cu putere într-un ritm foarte alert, îl excitară şi mai mult pe violator. Acesta gâfâia şi transpira din abundenţă. Simţea o plăcere animalică din pricina sodomiei căreia i se deda şi se felicita în gând pentru inspiraţia avută când o alesese pe negresă ca să facă parte din colecţia lui. Acum se ţinea cu ambele mâini de umerii ei pentru a n-o lăsa să scape din strânsoare.

Ea îşi întoarse capul uşor şi reuşi să-i înşface două degete cu dinţii. Apoi muşcă din ele cu ură, până când simţi că ajunsese la os.

Bărbatul nu-şi abandonă penetrările nicio clipă, mulţumindu-se să-i repeadă un pumn în ceafă cu mâna rămasă liberă. Lovitura o ameţi pe Kim, făcând-o să-şi descleştеze maxilarele şi să dea drumul prăzii sale.

— Trebuia să mă muşti atunci când eram în gura ta. Acum e prea târziu, îi zise el, continuând s-o sodomizeze cu toată puterea.

Când simţi că nu se mai putea abţine, se aplecă asupra trupului ciocolatiu, o muşcă de ceafă şi explodă în interiorul ei cu un mârâit animalic prelung. Apoi, cuprins de convulsii, corpul lui transpirat se prăvăli peste cel al negresei, care suspina îngrozită şi deznădăjduită.

După cinci minute de relaxare în această poziţie, bărbatul coborî de pe ea, luă coada de topor din colţul în care o aruncase şi se apropie de negresă pentru a o înspăimânta şi mai tare.

— Ca să nu suferi din cauza absenţei unui sex între superbele tale fese, am să-ţi înfig asta în fund! Te asigur că o să-ţi placă la nebunie...

— Nuuu! mai apucă ea să strige înainte de a simți o durere îngrozitoare în spate.

El îi depărta din nou fesele şi începu să împingă bucata de lemn, răsucind-o în acelaşi timp. Când reuşi să introducă aproape o jumătate de metru din lungimea acesteia, Kim leşină de durere.

✦

La sediul Departamentului Poliției din Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale", detectivul Eric Black privea foarte concentrat la fotografiile unei tinere care putea face orice bărbat să viseze cu ochii deschişi.

— Este a doua persoană dispărută în ultima lună. Şefului n-o să-i prea placă chestia asta! rupse tăcerea partenera sa, Jane Heron.

— Şi ce dacă? Oricum, căpitanul nu este niciodată mulțumit, indiferent ce-am face! îi răspunse bărbatul, vizibil iritat.

— S-a întâmplat ceva cu tine? Te-ai trezit cu fața la cearşaf de dimineață?

— Nu, însă azi noapte am avut un coşmar. Te-am visat pe tine...

— Eşti absolut imposibil! Mai bine hai să ne cărăm de aici înainte să ne vadă şefu'. N-am niciun chef să dau ochii cu el astăzi. Hai să bem ceva la barul Monica's!

Fără a zăbovi niciun moment în plus, se ridicară amândoi de la birou, ieşiră din clădirea poliției şi se îndreptară spre localul lor preferat.

Erau considerați ca doi dintre cei mai norocoşi angajați din branşă. Nimeni din cadrul Diviziei „Cazuri Speciale" nu putea afirma cu exactitate dacă detectivii Heron şi Black îşi cunoşteau foarte bine meseria ori, dimpotrivă, beneficiaseră mereu de norocul... proştilor. Singurul care manifesta o mare încredere în subalternii săi era şeful lor, căpitanul Corky West. În realitate, nutrea o reală simpatie pentru amândoi, însă îşi ascundea acest sentiment cum putea el mai bine. Şi asta pentru că era un mare diplomat şi nu voia în ruptul capului să provoace în vreun fel invidia celorlalți subalterni ai săi.

✦

Bărbatul îşi scoase mănuşile chirurgicale şi privi cu atenție la rămăşițele umane de pe masa aflată în fața sa. Din cea care fusese superba negresă Kim Lassell nu mai rămăsese mare lucru. Doar pielea, ce atârna acum într-un cârlig metalic, scheletul şi o masă de carne sângerândă. Individul se îndreptă spre un colț al încăperii şi deschise apoi o uşă secretă. De aici, două perechi de ochi sticloşi îl priveau fix.

— Ce mai fac iubitele mele?

Prima dintre ele fusese o brunetă focoasă, pe care o agățase în holul unui hotel. Laura Villiers era o turistă din capitala Franței, venită în vizită la Los Angeles. Un zâmbet de-al său şi o privire cu subînțeles fuseseră de-ajuns pentru a o cuceri pe dată. Nu-i zărise nimeni împreună, nici la hotel, nici atunci când o condusese spre pivniță. Ce plăcere trebuie să fi simțit ea când el îi răsucise mâinile la spate, legându-i apoi încheieturile membrelor cu ajutorul eşarfei pe care o purta la gât!

A îmbrâncit-o pe masa din mijlocul încăperii, a aşezat-o cu fața în jos, apoi a ținut-o de ceafă cu o singură mână. În continuare, a dezbrăcat-o brutal cu cealaltă mână şi a început s-o mângâie. În clipa în care a ajuns în dreptul gurii ei,

nemernica a îndrăznit să-l muşte. A reacționat atunci imediat, aplicându-i un pumn în tâmplă, ceea ce a determinat-o să-şi piardă cunoştința pentru câteva clipe. Când şi-a revenit în simțiri, el tocmai îi tortura sânii cu o menghină de lemn, făcând-o să urle de durere...

„Oh, Laura, ce plăcere nemaipomenită ai putut să-mi oferi! Ce-aş da să te mai aud o dată implorându-mă să te cruț! Să-ți aud încă o dată strigătul de durere amestecată cu groază!" îşi spuse el.

Trecu apoi la cea de-a doua piesă a colecției sale rare, o blondă tunsă băiețeşte, cu sâni mari şi picioare interminabile, care te lăsau fără grai.

„Este o adevărată plăcere să te revăd, Pamela! Sper că te împaci de minune cu Laura", spuse el şi începu să râdă sacadat, în timp ce un fir de salivă i se prelingea în colțul gurii.

Bărbatul îşi şterse obrazul cu dosul palmei şi rememoră circumstanțele în care o întâlnise pe cea care stătea acum în fața sa, la fel de... împăiată ca şi biata Laura Villiers. Avusese un nume frumos: Pamela Masterson. O zărise la Mall, în fața unei vitrine a unui luxos magazin de parfumuri. Ea îi ceruse părerea, întrebându-l dacă el, ca bărbat, ar prefera o tipă care foloseşte un parfum Christian Dior sau una care adoră gama Calvin Klein.

După mai puțin de o oră, se aflau în „camera de lucru". Cu ea fusese ceva mai atent decât cu Laura... A legat-o de picioare, atârnând-o apoi cu capul în jos.

În acest timp, s-a cățărat pe masă, după care a supus-o la diverse perversiuni sexuale în acea poziție extrem de nefirească. După ce şi-a satisfăcut instinctele sexuale bolnave, însă, a mai vrut ceva de la ea. Aşa că a umplut un cazan cu apă, apoi a coborât-o în mica piscină, cu capul în jos. Întâi a menținut-o aşa vreme de zece secunde, după care a scos-o şi a introdus-o din nou, dar de data asta a lăsat-o acolo ceva mai mult, adică douăzeci de secunde. A simțit o plăcere vecină cu nebunia observându-i zvârcolirile spasmodice în timp ce o ținea cu capul în apă, apoi respirația lacomă, în momentele în care o elibera de suferință. Parcă îi vedea şi acum lacrimile când fata îi cerşise îndurare.

„Să v-o prezint pe noua voastră colegă! Fetelor, iat-o pe Kim! În câteva zile, timp în care mă voi ocupa numai şi numai de ea, vă va ține companie pentru veşnicie. Deocamdată, mai am puțin de lucrat la înfățişarea ei, care, nu-i aşa, trebuie să fie absolut impecabilă! Apropo, cred că v-a întrecut pe amândouă la capitolul satisfacție sexuală!"

Într-adevăr, Kim Lassell îi provocase o plăcere extremă în timpul acelei partide de sex cu sodomie... Se cunoştea că era prostituată! Era tare! Dar şi mai tare a fost după aceea când, în loc să-i dea drumul să plece, el a scos bisturiul şi a început s-o jupoaie de vie.

Bineînțeles că fata nu s-a mai putut împotrivi. A fost cu adevărat deosebită!

„Dar, dacă nu mă pricepeam la chestiile astea, n-am fi avut parte de aceeaşi distracție împreună, nu-i aşa, Kim?" aruncă el, privind spre ceea ce rămăsese din proaspăta sa victimă.

Cu siguranță că un tip nepriceput ar fi belit-o mult mai repede. El, însă, se abținuse s-o facă, în ciuda excitării pe care negresa i-o provocase încă din primele clipe când se aflase în intimitatea ei. De fiecare dată când Kim leşinase, el se oprise

din ceea ce făcea, o aşteptase să-şi revină şi abia apoi îşi continuase treaba. Dar, aşa cum obişnuia el să spună mai mereu, întotdeauna exista loc de mai bine...

CAPITOLUL 2

Enervat la culme, Eric Black apucă o pernă şi o aruncă în direcția telefonului, care se încăpățâna să sune insistent. În cele din urmă, după ce îşi dădu seama că nu avea încotro, răspunse cu glas schimbat, imitând robotul telefonic la care visase mereu, dar pe care nu-l avusese niciodată:

„Ați apelat numărul de telefon al lui Eric Black. Pentru moment nu sunt disponibil. Vă rog să lăsați mesajul dumneavoastră după semnal…”

— Eric, sunt eu, Jane, nefericita ta parteneră… Lasă prosteala şi vino imediat la secție! Este o urgență. Pa!

Nebăgând de seamă că tânăra sa colegă de suferință pusese deja receptorul în furcă, detectivul îi răspunse:

— Bine, dar este 6:45 dimineața! Ai înnebunit de suni la ora asta…?

Bărbatul se îmbrăcă degrabă şi, după mai puțin de o jumătate de oră, îşi făcea apariția în biroul său. Jane îl aştepta, nerăbdătoare.

— Ai cam întârziat, tinere! Şefu’ ne aşteaptă deja de mai bine de douăzeci de minute.

— OK! OK, am băgat la cap. Care-i problema?

— Eric, Jane, la mine! Fuga marş! se auzi din încăperea alăturată vocea inconfundabilă a căpitanului Corky West.

Amândoi intrară în cea mai mare viteză în biroul superiorului lor. West îi luă tare de cum dădu cu ochii de ei:

— Bag de seamă că trageți la aghioase, vă distrați prin baruri şi cafenele, în timp ce primarul mă presează să rezolvăm cazul dispariților acelor fete! Poate că aveți unele probleme cu ținerea de minte, dar s-au făcut deja două luni de când a fost reclamată dispariția Laurei Viiliers, după care au mai apărut trei nume: Pamela Masterson, Kim Lassell şi Alicia Hoover. În plus, altă belea! Chiar în noaptea asta am fost sesizați în legătură cu dispariția Dariei Highsmith, fiica viceprimarului nostru. Aşa că puneți-vă fundurile la bătaie şi rezolvați toată tărăşenie asta în cel mai scurt timp, altminteri…

— Şefu’, dar am întrebat în stânga şi-n dreapta şi nu am dat de nicio urmă. Se pare că nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic. Este ceva straniu la mijloc şi nici măcar nu am reuşit să stabilim o cât de mică legătură între fetele dispărute, spuse Eric.

— Aşa e, şefu’! întări Jane. Prima, franțuzoaica Laura Villiers, era brunetă, de profesie arhitect, iar a doua, Pamela Masterson, era blondă şi fusese asistentă medicală. În vreme ce negresa Kim Lassell, după cum bine ştim, a fost prostituată, deci se deosebeşte net de toate celelalte. Au mai rămas Alicia Hoover, roşcată, de profesie secretară şi Daria, fiica viceprimarului…

— Care era şatenă şi studia la Universitatea Yale, completă West acest tablou pestriț.

— În afară de faptul că toate victimele sunt de sex feminin, nu se poate stabili nicio legătură evidentă între ele. Dacă mă gândesc bine, şi Jane este femeie, deci n-ar fi exclus să dispară şi ea…, făcu Eric o glumă macabră.

— Mai bine dispăreți amândoi din biroul meu şi să vă întoarceți cu rezultate palpabile cât ai zice peşte! le-o tăie căpitanul.

Jane şi Eric se năpustiră la uşă. O asemenea scenă era cât se poate de obişnuită în biroul comandantului Diviziei „Cazuri Speciale" a Departamentului Poliției Los Angeles. Această secție se ocupa de cazurile cele mai dificile pe care, în mod normal, ar fi trebuit să le preia FBI-ul. Dar polițiştii din Los Angeles erau din cale afară de mândri, aşa că, la un moment dat, înființaseră divizia cu pricina pentru a scăpa de amestecul nedorit al federalilor.

— Jane, ce-ar fi să îl cauți pe viceprimarul Ernest Highsmith? Poate că vei afla ceva interesant de la el. Eu mă duc să discut puțin cu şeful ultimei dispărute, Alicia Hoover. Ne întâlnim la prânz la Monica's. OK? o întrebă Eric.

— Nu cred că e o idee bună. Mă refer la întrevederea mea cu Highsmith. Ia gândeşte-te cum aş putea să-l abordez, având în vedere problemele pe care divizia noastră le-a avut în trecut cu el... Mai bine găsim o altă cale de a afla amănunte despre dispariția fiică-sii.

— Uiți un lucru destul de semnificativ, scumpo! Noi doar l-am bănuit la un moment dat că ar fi fost informatorul unor mafioți, dar n-am avut în definitiv nicio dovadă în acest sens. Iar omul nu ne-a reproşat nimic atunci. De ce-ar face-o acum? Mai bine las-o moartă! Ne vedem mai târziu la cafenea.

Eric Black făcea referire la cazul „Ursoaicei ucigaşe"[1], în care partenera lui era cât pe-aci s-o încurce rău de tot, fiind drogată şi sechestrată de nişte mafioți proveniți din România. Cei doi Miron, tată şi fiu, fuseseră informați de viceprimarul Los Angeles-ului în legătură cu adevărata identitate a detectivilor, deoarece aceştia lucraseră sub acoperire. Informatorului nu-i reproşase nimeni nimic, datorită înaltei poziții pe care o ocupa în administrația metropolei, însă polițiştii nu-l aveau la inimă atunci.

— Fie ca tine, de data asta! Dar îmi eşti dator cu o cinste...

— Bine, văd că n-am încotro!

Eric îşi aprinse o țigaretă Camel fără filtru, căzând pe gânduri. Oare ce legătură putea să existe între aceste femei care dispăruseră? Admițând că exista vreuna...

Frământați de tot felul de gânduri, cei doi detectivi se întâlniră chiar în fața localului Monica's, apoi intrară, se aşezară la masa lor obişnuită şi comandară câte o cafea.

De când lucrau împreună, aleseseră de comun acord acest bar, pe care-l transformaseră într-un fel de cartier general secret, ce le servea atunci când aveau nevoie de linişte şi discreție. Ba, mai mult, în stabilimentul patronului Jimmy H. îşi puteau astâmpăra deseori foamea sau puteau lua câte „una mică" pentru punerea sângelui în circulație. Tot aici serbau şi rezolvarea cazurilor complicate cu care se confruntau în viața de zi cu zi.

Eric îşi aprinse tacticos o nouă țigaretă din marca sa preferată.

— Ai aflat ceva nou? îşi întrebă el partenera.

[1] Nota Editurii electronice Equinox: o altă carte scrisă de Anthony King

— Nu mare lucru. Daria Highsmith fusese în vacanță şi tocmai se întorsese acasă înainte de a dispărea fără urmă. Se pare că are o prietenă foarte bună, o anume Emma White, fosta ei colegă de liceu. Poate voi afla ceva de la aceasta din urmă. Dar tu ce noutăți ai?

— Am stat de vorbă cu şeful Aliciei, directorul unei companii respectate, care se pare că a avut o relație cu tânăra sa secretară. Adică i-o trăgea din când în când. Cam atât. Mai departe, cred că nu avea sens să sap, aşa că m-am cam împotmolit...

— Nu ne rămâne decât să o căutăm pe domnişoara White. Poate că ne va spune ceva care să intereseze. Sau poate că avem noroc să dăm peste ceva care să o fi recunoscut pe una dintre fete. Doar le-am răspândit fotografiile în tot Los Angeles-ul, fiind prezente în mai toate ziarele. Să sperăm că iese ceva de aici.

Eric tocmai îşi aprindea o nouă țigaretă Camel fără filtru când îşi auzi telefonul sunând.

De când cu telefonia celulară, nu mai avea linişte. La început trebuise să se obişnuiască cu pager-ul – ceea ce se întâmplase destul de greu –, iar acum o nouă invenție a tehnicii îi complica viața în mod nefericit. Pe de altă parte, totuşi, nu putea să nu recunoască în sinea lui că mobilul îl scosese de mai multe ori din situații destul de delicate. Frământat de asemenea gânduri, detectivul acționa tasta care permitea intrarea în legătură cu persoana de la celălalt capăt al firului invizibil.

— Da, domnule căpitan, răspunse el. Jane este chiar alături de mine în acest moment. Da, plecăm imediat.

După ce închise aparatul, i se adresă coechipierei sale:

— Se pare că avem, totuşi, un dram de noroc, trebuie să ajungem pe Malcolm Avenue pentru a ne întâlni cu cineva care, zice-se, ar avea să furnizeze unele informații.

Cei doi îşi achitară cafelele, după care se ridicară de la masă şi părăsiră localul în mare grabă. Ajunseră la adresa indicată de căpitan cât ai zice peşte.

Era vorba despre un bar în fața căruia trona o reclamă impresionantă la o renumită marcă de țigări. Jane se aşeză la una dintre mese, în timp ce Eric se îndreptă către bar.

— Detectiv Eric Black, DPLA[2], se prezentă el barmanului. Cunoaşteți un domn care se numeşte Nicholas Burke? Trebuia să ne întâlnim chiar aici cu el.

— Într-adevăr, domnule, răspunse cel din spatele tejghelei, apoi arătă cu degetul spre o masă aflată într-un colț.

Un tânăr cu părul şaten, care privea absent la televizorul din fața sa, tocmai îşi strivea mucul țigării într-o scrumieră plină până la refuz. Apoi se ridică. Să tot fi avut vreo 25-27 de ani, fiind înalt, cu o statură atletică şi o pereche de ochelari eleganți care îi confereau un aer de intelectual. Cu toate acestea, era îmbrăcat destul de neglijent. O pereche de pantaloni de tergal gri, destul de şifonați, şi un tricou galben aproape curat te făceau să crezi că ai de-a face cu un student ce locuia în cămin şi nu mai fusese de mult timp pe-acasă. Părea că aştepta pe cineva, nerăbdător.

[2] Departamentul Poliției Los Angeles

Eric îi făcu un semn discret lui Jane, apoi polițiștii se îndreptară spre colțul în care se afla tânărul în cauză.

— Domnul Nicholas Burke? întrebă Black, ceea ce-l făcu pe bărbat să-şi întoarcă privirea către el.

— Vă pot ajuta cu ceva? rosti la rândul său cel interpelat.

— Suntem detectivii Eric Black şi Jane Heron, de la DPLA, Divizia „Cazuri Speciale". Am fost informați că trebuie să ne întâlnim aici cu dumneavoastră.

— Da, desigur. Luați loc, vă rog! îi invită el pe polițişti să i se alăture la masă. Mă numesc Nicholas Burke şi lucrez la McDonald's. Ieri am văzut în ziar fotografia Dariei Highsmith şi m-am decis deîndată să vorbesc cu cineva de la dumneavoastră. De aceea v-am deranjat. Sper să vă fie de folos ceea ce am de povestit!

— Vă ascultăm cu cea mai mare atenție, domnule, îi spuse Eric. Şi v-am fi recunoscători dacă nu ați omite nici cel mai mic detaliu. Căci până şi cel mai neînsemnat amănunt s-ar putea dovedi folositor în ceea ce priveşte ancheta noastră.

— Am cunoscut-o pe Daria în urmă cu doi ani, începu Burke. Când am zărit-o pentru prima oară, am simțit că mi se taie respirația. Nu mai eram în stare să scot nici cel mai mic sunet. M-am îndrăgostit fulgerător de ea, ceea ce nu era deloc de mirare, având în vedere frumusețea ei răpitoare. La puțin timp după ce am întâlnit-o, am devenit prieteni, dar ceva în sinea mea îmi spunea că nu mă iubea cu adevărat, că eram o simplă distracție pentru ea. De câte ori ieşeam împreună, făcea tot posibilul pentru a-mi trezi gelozia.

— Să înțeleg că erați amanți? interveni Jane. Dar, de fapt, ce legătură au toate acestea cu dispariția ei recentă?

— Există o legătură, într-adevăr, aşa cum veți constata imediat. Ne-am întâlnit din nou după vacanța ei, la întoarcerea în Los Angeles. Dar în zilele următoare a început să mă evite. Primul meu gând a fost că avea pe altcineva, ceea ce m-a făcut să-mi pierd mințile. În cele din urmă, m-am hotărât s-o urmăresc.

Aici Nicholas se opri brusc şi scoase un oftat prelung.

— Domnule Burke, îl încurajă Eric, vă rog să continuați! Înțelegem foarte bine prin ce treceți.

— Mulțumesc, domnule detectiv, dar nu aveți cum să pricepeți ce se întâmplă cu mine. Ultima oară când am văzut-o pe Daria a fost acum două seri. Tocmai ieşise dintr-un magazin de îmbrăcăminte, împreună cu prietena ei cea mai bună, Emma. Din câte am putut observa, făcuseră destul de multe cumpărături. Eu le priveam de peste drum. Mă aflam în maşina mea şi rămăsesem ca paralizat. Nu ştiam ce să fac: să cobor şi să încerc să-i vorbesc sau să stau locului şi s-o urmăresc în continuare? În final, am ales cea de-a doua variantă. Fetele s-au îndreptat spre autoturismul cu care veniseră, şi-au încărcat bagajele, apoi au plecat. Le-am urmărit până în dreptul Hotelului Red Castle. Acolo, Daria a coborât din maşină şi a intrat în imobil. Am aşteptat în fața hotelului ei până a doua zi, la ora 07:00, însă nu am văzut-o ieşind de acolo. În cele din urmă, cu părere de rău, a trebuit să plec pentru că începeam lucrul. Dacă se dovedeşte că Daria a pățit ceva, înseamnă că nenorocirea s-a petrecut la Hotelul Red Castle.

— Domnule Burke, spuse Jane, se înțelege că trebuie vă prezentați la secție pentru a da o declarație completă în legătură cu toate acestea. Apropo, aveți cumva habar unde o putem găsi pe prietena Dariei?

— Pe Emma? Bineînțeles. Numele ei complet este Emma White şi locuieşte pe Rochester Avenue, la numărul 231. Iar declarația o pot da oricând doriți. Dacă vreți, v-o dau şi acum.

— Nu este nicio grabă. Vă aşteptăm mâine de dimineață! Întrebați de mine sau de detectivul Black. La revedere!

✦

Polițiştii se ridicară de la masa tânărului şi ieşiră din bar.

— Ce crezi, Eric, îl întrebă Jane, oare tipul are vreun amestec în dispariția fetei? Părerea mea este că el e vinovatul. S-ar putea să-i fi făcut rău din gelozie. Doar ştii că acest sentiment reprobabil poate provoca drame dintre cele mai cumplite...

— Ce-ai pățit? Nu vezi că nu mai judeci ca lumea? ripostă partenerul ei, enervat. Îl acuzi pe bietul om, fără a avea niciun suport real pentru afirmațiile pe care le faci! Aşteaptă întâi să vorbim cu Emma White, apoi poți ajunge la ce concluzii vrei tu! Părerea mea, dacă ai chef s-o afli, este că acest tânăr n-are nici în clin, nici în mânecă cu dispariția Dariei. Pur şi simplu, este îndrăgostit lulea de ea şi-atât!

— Ce să spun, vorbeşte psihologul din tine! nu se lăsă Jane mai prejos cu tachinările.

— Poți să spui absolut tot ce vrei. Dar nu uita că întâi a fost Adam şi abia apoi Eva...

— Eşti un nesuferit! Nu mai vorbesc cu tine în vecii vecilor!

— Oh, Doamne, mi-ai îndeplinit rugăciunea cea mai fierbinte! Să lucrez de-acum încolo împreună cu o femeie care să tacă mâlc...

— Te omor! Te ucid chiar acum şi aici! Izbucni Jane, enervată la culme de data asta.

Eric tare ar mai fi vrut să adauge ceva, dar se răzgândi brusc când văzu fața roşie a partenerei sale, care spumega de furie. Bărbatul aborda o mină extrem de serioasă preț de câteva secunde, însă, în cele din urmă, nu se mai putu abține şi izbucni într-un râs zgomotos.

Tânăra polițistă îşi opri BMW-ul 525 în fața unei frumoase case cu etaj, apoi coborî din maşină si se apropie de uşa de la intrare. Aceasta se deschise chiar în momentul în care ea se pregătea să apese pe butonul soneriei. O tânără drăgălaşă – blondă, cu părul tot numai inele, căzându-i pe umeri, şi ochi albaştri – o întâmpină cu un zâmbet larg:

— Căutați pe cineva?

— Sunt detectiv Heron, de la DPLA, divizia „Cazuri Speciale”. O caut pe domnişoara Emma White, îi răspunse Jane protocolar.

— Eu sunt. Dar mă cam grăbesc acum. Tocmai mă pregăteam să ies în oraş. Totuşi, ca să nu aveți impresia că vă refuz, spuneți-mi cu ce vă pot ajuta!

— Aş dori unele informaţii despre o anumită domnişoară Daria Highsmith. Am înţeles că sunteţi o foarte bună prietenă a ei.

— Da, desigur. Intraţi, vă rog! o invită tânăra. Şi mă scuzaţi că v-am ţinut la uşă.

Jane trecu pragul casei şi fu condusă în camera de zi, unde luă loc pe o canapea de piele extrem de confortabilă.

— Nu prea cred că cei de la Protecţia Animalelor ar fi de acord cu gusturile dumneavoastră în materie de mobilier…, spuse deodată poliţista şi începu să râdă.

Ochii celor două femei se întâlniră pentru o clipă, ca şi când între ele s-ar fi stabilit deja o anumită legătură. în cele din urmă, Emma încetă să mai privească ţintă la interlocutoarea sa şi o întrebă:

— Înţeleg că vizita dumneavoastră are legătură cu Daria. De fapt, ce speraţi să aflaţi de la mine?

— Aveţi dreptate, domnişoară White. Este vorba despre fiica viceprimarului Highsmith. Din informaţiile pe care le deţinem până în prezent, rezultă că sunteţi ultima persoană care a văzut-o, înainte de dispariţia ei, desigur. V-aş ruga să-mi descrieţi cu lux de amănunte această întâlnire avută cu Daria.

— Nu s-a petrecut nimic deosebit, vă asigur. A fost o zi ca oricare alta. Am colindat împreună magazinele, ca de obicei, şi am cumpărat o mulţime de nimicuri. Apoi, pentru că era încă destul de devreme ca să ne întoarcem acasă, ne-am cuibărit într-un local, unde am băut câte o cafea şi am stat la o şuetă.

Emma se opri din povestit pentru a-şi aprinde o ţigaretă Camel Lights. Trase cu sete din ea şi, fără a se sinchisi de nerăbdarea vizitatoarei ei, începu să se joace cu fumul, făcând rotocoale şi urmărindu-le atent cu privirea. La un moment dat, spuse:

— Daria m-a rugat apoi s-o las în faţa Hotelului Red Castle, unde mi-a spus – auzeam asta pentru prima dată în acea după-amiază – că urma să se întâlnească cu un bărbat. Nu a vrut să-mi divulge numele acestuia şi, de altfel, nu părea deloc dornică să zăbovească asupra acestui subiect, deşi s-a lăudat mereu cu faptul că suntem cele mai apropiate prietene din lume. A spus, însă, că îmi va povesti după aceea despre ce este vorba. Asta e tot!

— Sunteţi sigură că nu a menţionat nimic despre individul respectiv? Dacă este sau nu căsătorit ori dacă lucrează undeva anume? o întrebă Jane, decepţionată.

— Aşa cum v-am spus, în afară de faptul că mi-a cerut s-o las în faţa acelui hotel, mărturisindu-mi că se va întâlni acolo cu un tip, nu ştiu nimic.

— Vă mulţumesc pentru informaţie şi vă rog să mă scuzaţi dacă v-am deranjat. În cazul în care vă mai amintiţi ceva ori aflaţi noutăţi, sunaţi-mă la acest număr.

Zicând acestea, poliţista se ridică de pe canapea, îi întinse cartea sa de vizită, pe care era trecut şi telefonul lui Eric, şi părăsi încăperea.

✦

În cele din urmă, Daria Highsmith reuşi să deschidă ochii, însă o cumplită durere de cap o făcu să-i închidă la loc imediat. Scoase un geamăt prelung şi

încercă să-şi amintească motivele pentru care se simțea atât de rău. Tâmplele îi vâjâiau, iar în urechi simțea în permanență o presiune ce o făcea să aibă amețeli. Mai întâi se gândi că era un copil şi că s-a ascuns în pivniță, ca să nu poată fi găsită de mama ei. Apoi, încet-încet, reveni în actualitate. Era studentă şi se încurcase cu un tip destul de arătos după gusturile ei. La un moment dat i se rupsese filmul. Acest gând o făcu să fie din ce în ce mai îngrijorată.

De fapt, ce căuta ea acolo, în acel loc complet necunoscut? Părea că, orice ar fi făcut, mintea nu o prea ajuta. Nu reuşea să-şi adune gândurile, ceea ce era un lucru neobişnuit pentru ea. Mai ales din pricina acelei dureri îngrozitoare, provocate parcă de o partidă de box care se ducea între restul lumii şi capul ei...

După un timp, însă, se simți ceva mai bine şi avu o nouă tentativă de a reface filmul evenimentelor din ultima vreme. De data asta, încercarea ei fu încununată de succes.

Îşi aminti că se despărțise de Emma în fața acelui hotel şi, după ce îşi luase rămas bun de la ea, intrase în restaurant. Mud o aştepta la una dintre mese.

Au băut împreună câte un pahar de şampanie „Gordon Rouge", au discutat despre ale lor, apoi au urcat în camera lui. Acolo, într-o frapieră elegantă îi aştepta o altă sticlă de şampanie, rece ca gheața. Fără niciun cuvânt, bărbatul o destupase cu zgomot şi umpluse două cupe dinainte pregătite.

„Încă un pahar, dragă?" o întrebase el, apoi o invitase să bea.

Ea îi dăduse pe gât dintr-o înghițitură, simțind cum o melodie în surdină începea s-o învăluie încet-încet. Se apropiaseră unul de celălalt, apoi, fără alte preparative, se luaseră în brațe şi se legănaseră înlănțuiți pe ritmuri de blues. Ca într-un vis, buzele li se apropiaseră, iar el, purtat de pasiune şi îmboldit de aburii şampaniei, prinsese curaj şi o mângâiase uşor pe fund.

„Te vreau, Mud!" zisese ea, excitată din cale-afară. Vino! adăugase imediat, trăgându-l apoi de centură spre un taburet foarte jos.

Se aşezase pe acesta şi începuse să-i descheie cureaua cu febrilitate. Apoi îi lăsase pantalonii în vine, procedând la fel şi cu slipul. La vederea organului său aflat în stare de semierecție, fiica viceprimarului nu se putuse abține să nu exclame cu încântare:

„Oh, da' ce mare e!", după care începuse să i-l maseze alene, sporind satisfacția bărbatului.

„Nu te grăbi, iubito! Avem tot timpul din lume", îi răspunsese el.

Daria ar fi vrut într-adevăr să mai zăbovească puțin, însă mâna sa, care alinta acum monstruosul penis, refuza să-i dea ascultare. Mai ales că organul lui căpăta în mod vizibil noi proporții de la o clipă la alta.

Cu un zâmbet care dezvăluia fără nicio urmă de îndoială plăcerea resimțită de ea, Daria îşi scosese chiloțeii minusculi, continuându-şi totodată activitatea cu conştiinciozitate. În momentul în care îşi strecurase o mână între picioare şi constatase că era complet udă, scosese un scâncet de plăcere şi îşi deschisese gura. îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi se gândi cu poftă la voluptatea din care avea să guste în curând, ca dintr-o cupă de cristal plină cu fericire.

Aflat în picioare, bărbatul îi urmărea încântat mişcările înainte şi înapoi ale capului, ținând-o cu o mână de ceafă pentru a o ajuta să-şi coordoneze ritmul cu zvâcniturile lui din mijloc. Dar acest procedeu nu durase prea mult timp.

La un moment dat, îngenunchease, îşi introdusese mâinile între coapsele tinerei, le depărta una de cealaltă şi făcuse loc mădularului său gigantic în „intrarea ei secretă". După aceea, începuse să împingă cu toată forța de care dispunea.

Datorită lubrifierii organelor lor sexuale, Mud reușise să intre până la capăt dintr-o singură penetrare, ceea ce o făcuse pe Daria să dea ochii peste cap, extaziată. Apoi îşi începuse atacurile, cu aceeași îndârjire de care dăduse dovadă şi până atunci.

Mişcările bărbatului o făceau pe Daria să geamă în aceeaşi cadență. Cu maxilarele încleştate, el o prinsese de fese şi se ridicase în picioare cu ea cu tot, fără însă a se retrage nici măcar un centimetri. Făcuse câțiva paşi până la cel mai apropiat perete, proptind-o pe fată de acesta, şi continuase să facă amor cu ea. Deşi era evident că transpira din abundență, se încăpățâna să se mişte din ce în ce mai repede.

Daria îşi scoase la iveală ambii sâni din bluza decoltată pe care o purta şi, simțind cum o moleşeală necunoscută îi inunda mintea în acea clipă, începuse să-şi întoarcă frumosul cap într-o parte şi-n alta.

El îşi înfipsese dinții destul de tare în sfârcurile ei, însă durerea resimțită de partenera sa era, de fapt, un sentiment foarte confuz, care se învecina acum cu extazul. Aşa încât fata se lăsase pradă tuturor acestor simțiri nemaiîntâlnite. Bolborosind cuvinte fără de înțeles, tânăra simțise cum pântecele îi lua foc şi juisase, gemând îndelung de plăcere.

Trăirile ei fuseseră ca un semnal pentru Mud. Cu ultimele sale forțe, acesta îşi împinse ca un bezmetic mădularul în măruntaiele partenerei sale de amor, încântat de faptul că ea continua să fie bine proptită de zid. Apoi ejaculase cu un prelung mârâit de satisfacție, ținându-i un sfârc în gură şi muşcând din el cu destulă putere.

Când el îi dăduse drumul în sfârşit, extrăgându-se din ea, Daria se scursese pe podea, adormind într-o poziție cât se poate de neobişnuită, cu fusta ridicată deasupra taliei şi cu sânii complet ieşiți în afara bluzei.

În timp ce-şi amintea acum de toate acestea, o trecură toate apele de emoție, parcă retrăind acele clipe minunate. De multă vreme nu mai avusese parte de un asemenea „exemplar" deasupra ei, iar Daria nu era nici pe departe ceea ce s-ar putea numi o fată cuminte...

„Dar oare unde mă aflu?" se întrebă fata nedumerită. „Ce s-a întâmplat cu mine între timp?"

În cele din urmă, îşi deschise ochii şi simți cum, încet-încet, neliniştea i se transforma în groază. În încăperea în care se afla era întuneric beznă şi nu se distingea niciun zgomot. În plus, un puternic miros de mucegai îi înțepa nările.

Biata de ea vru să strige după ajutor, dar nu putu să scoată niciun sunet. Ultimul sentiment pe care îl încercă înainte de a leşina fu acela că nu va scăpa vie şi nevătămată de acolo. Era îngrozită de situația în care se afla, însă conştiința ei se încăpățâna să nu accepte adevărul, găsind în acest tertip o metodă de autoapărare

împotriva fatalității. Nici măcar nu realizase că se afla în pielea goală, talia ei fiind captivă într-un lanț al cărui capăt era bine înfipt în perete.

CAPITOLUL 3

Corky West discuta aprins cu directorul departamentului, Larry Tillman, când Eric şi Jahe îşi făcură apariția în biroul său.

— Domnule director, domnule căpitan, am sosit! spuse detectivul.

— Aveți ceva noutăți? întrebă Tillman, intrând direct în subiectul care îi interesa pe toți. Au trecut deja 48 de ore de când fiica viceprimarului Highsmith a dispărut fără urmă.

— Din păcate, nu prea. Tot ceea ce am aflat este că a fost văzută pentru ultima oară în incinta Hotelului Red Castle. Este vorba despre clădirea aceea care seamănă perfect cu un castel din secolul al XVII-lea.

Tillman şi West dădură din cap, în semn că ştiau foarte bine la ce hotel se referea subalternul lor. Black îşi continuă expunerea:

— Daria Highsmith urma să se întâlnească acolo cu un bărbat a cărui identitate încă nu am reuşit s-o stabilim. Ştim doar că în acelaşi loc a dispărut şi franțuzoaica Laura Villiers. Cu această ocazie, iată, cred că avem prima legătură între dispariții. Nu m-ar mira deloc să aflăm că şi celelalte fete au fost văzute în zonă la un moment dat. Chiar astăzi ne vom duce la hotel şi vom arăta fotografiile lor tuturor angajaților de acolo. Deocamdată, cred că asta este singura soluție pe care o avem, încheie el cu un gest teatral, după care îşi puse între buze o țigaretă Camel fără filtru, ezitând să o aprindă.

— Mi se pare un lucru destul de problematic, îi aruncă West. Totuşi, este un început şi, aşa cum bine ai spus, nu cred că avem prea multe alternative la ora actuală. Acest caz trebuie rezolvat cât mai repede. Doar ştiți că, din cauza implicării numelui lui Highsmith, se exercită mari presiuni asupra departamentului nostru. Şi mai lasă naibii țigara aia odată!

— Asta îi repet şi eu mereu, interveni Jane. Dar, din păcate, ştiu că mai bine şi-ar tăia o mână decât să se lase de fumat...

— Ce să spun! se apără Eric.

— Gata cu gargara şi treceți la treabă! Să nu vă mai aud! Noi nu ne mai vedem capul de treburi, iar vouă vă arde de glume... Dispăreți de aici! îi goni căpitanul, pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat din pricina cazului căruia nu-i puteau da încă de capăt.

Cei doi salutară ca în armată, apoi ieşiră din birou, râzând pe înfundate. Reuşiseră să-l scoată din pepeni pe şeful lor, iar acest lucru devenise una dintre micile plăceri pe care şi le puteau permite la locul de muncă.

✦

Într-un târziu, Daria îşi reveni în simțiri. De data asta o dureau ochii, din pricina unei lumini care parcă o orbea. Încă nu-şi putea da seama ce se petrecea cu ea, când auzi o voce bărbătească plină de ironie:

— Bună dimineața, iubito! Cafeaua şi micul dejun te aşteaptă!

Apoi bărbatul izbucni într-un râs zgomotos şi grotesc.

— Mud, tu eşti? Ce se întâmplă? exclamă fata cu un glas sugrumat de spaimă. Dezleagă-mă, te rog! Cu ce ți-am greşit de m-ai adus în halul ăsta? încheie ea, nemaiputându-şi reține lacrimile.

— Nu te învinovăți degeaba, păpuşico, însă nu mă pot abține să nu te includ în colecția mea de rarități! Dar îngăduie-mi să-ți fac cunoştință cu celelalte... piese ale acesteia.

Fiara cu chip de om ținea în mână un soi de colier metalic, format din două bucăți. Îl prinse de gâtul fetei, făcându-l să se închidă cu un păcănit surd. Apoi îl ataşă de un lanț gros, cam ruginit, ce măsura în jur de patru metri. Acesta, la rândul său, se afla fixat de perete printr-un belciug puternic. În continuare, bărbatul dezlegă mâinile şi picioarele prizonierei sale.

— Vino încoa', să te prezint viitoarelor tale colege, îi spuse el, apoi o trase cu putere spre un colț al încăperii.

Daria privea mută de uimire cum individul pe care-l crezuse a fi prietenul ei acționa o uşă secretă, în spatele căreia, în cele din urmă, zări patru fete... împăiate.

Apucă să mai scoată un țipăt ascuțit, ca de fiară rănită, şi căzu fără cunoştință pe pardoseala de piatră.

✦

Un Ford Scorpio opri chiar în fața Hotelului Red Castle. Din el coborâră Eric şi Jane, grăbiți să afle dacă vreunul dintre angajații stabilimentului în cauză ştia ceva în legătură cu vizita Dariei Highsmith în urmă cu două zile, ori dacă le putea furniza vreo informație despre celelalte dispărute.

Detectivii intrară în hotel şi se îndreptară către recepționer. După ce se legitimară, îi arătară acestuia cinci fotografii. Tipul privi cu mare atenție pozele, apoi spuse:

— Da, într-adevăr, îmi amintesc că am zărit aici aceste două figuri. Prima dintre ele – şi arătă spre fotografia Laurei Villiers – a fost clienta noastră în urmă cu o lună şi jumătate, poate două. A dispărut de aici fără să-şi achite camera. Cealaltă – adăugă el indicând poza Dariei Highsmith – a apărut la noi acum vreo două zile. A întrebat dacă aveam un mesaj pentru cineva pe nume Daria, i-am înmânat un plic, după care am văzut-o îndreptându-se către restaurant.

— Vă amintiți de persoana care i-a lăsat acel plic? îl întrebă polițista cu speranță în glas. Ne-ar ajuta enorm dacă am reuşi să aflăm despre cine este vorba!

— Nu prea. Mă tem că a început să mă cam lase memoria în ultima vreme...

— Ține aici, interveni Eric, întinzându-i o bancnotă nou-nouță de 20 de dolari. Asta ar trebui să fie suficient pentru a te face să-ți recapeți memoria...

Reacționând prompt, recepționerul luă banii şi se schimbă la față.

— Ce chestie, dom'le! Cred că tocmai mi-am amintit. Era un rocker. Avea părul lung şi negru, o mustață stufoasă, ochi albaştri, o statură atletică şi să tot fi avut... La naiba, aşa cum se îmbracă ăştia în ziua de azi, abia dacă-ți poți da seama de sexul lor! Darmite să-mi amintesc câți ani avea!

— Ne-ai putea spune dacă este acelaşi individ cu care s-a întâlnit fata la restaurant? îl întrebă Jane.

— Asta n-am de unde să ştiu. Dar aţi putea să-l întrebaţi pe Jim, şeful de sală. A fost de serviciu în seara cu pricina şi acum e tot acolo.

Detectivii îi mulţumiră interlocutorului lor pentru ajutorul de preţ pe care îl primiseră, apoi intrară în local. Aici dădură imediat peste Jim, care urla de mama focului în stânga şi în dreapta la subalternii săi, vizibil nemulţumit de modul în care aceştia îşi îndeplineau atribuţiile.

— Ei, voi de-acolo, mişcaţi-vă fundurile la masa numărul nouă! Bieţii oameni aşteaptă de mult să fie serviţi. Şi altcineva să dea fuga la masa numărul trei! Nu vedeţi că trebuie debarasată?

— Parcă ar fi şeful nostru, remarcă Eric, zâmbind.

— Da, numai că îi lipseşte burta, intră Jane în joc.

Când se apropiară de cel care dădea ordine chelnerilor, poliţistul îl abordă:

— Dumneavoastră sunteţi Jim?

— Depinde cine întreabă! răspunse acesta.

— Poliţia! aruncă tânăra femeie, după care interlocutorul ei se schimbă brusc la faţă.

— Da, chiar el în persoană, confirmă şeful de sală. Da' n-am făcut absolut nimic rău, mă jur!

— Liniştiţi-vă, n-am venit aici decât pentru a vă ruga să ne ajutaţi cu câteva informaţii despre această domnişoară! spuse Eric, împingându-i sub nas fotografia frumoasei Daria Highsmith.

Bietului om îi veni inima la loc, convingându-se că detectivii n-aveau nimic cu el. Tonul său deveni brusc extrem de îndatoritor:

— Cu cea mai mare plăcere, domnilor detectivi! Am văzut-o pe fata asta aici acum trei... nu, acum două zile, căci atunci am fost de serviciu. Chiar eu am condus-o la masa la care o aştepta domnul acela plin de bani. Se vedea asta după ceea ce consumase până atunci. Era foarte larg la pungă. Numai pentru că am dus-o pe fată la masa lui mi-a strecurat o bancnotă de douăzeci.

— Bine, bine. Poate ştiţi cum se numea individul, interveni detectivul pentru a-l aduce pe Jim la ceea ce îi interesa, anume identitatea suspectului.

— El mi-a spus să-i zic „domnu' Robson", dar bineînţeles că nu îl chema aşa. Am observat că, de fiecare dată când mă adresam lui în felul ăsta, trecea un timp până când se sinchisea să-mi răspundă. Vreţi să vi-l descriu?

După ce i se făcu semn că da, şeful de sală îşi continuă tirada:

— Avea în jur de 40 de ani, purta o barbă frumos îngrijită, părul şaten tuns gen Alain Delon... Ştiţi, eu sunt unul dintre cei mai mari fani ai celebrului actor francez...

Poliţistul îi curmă dizertaţia cu o privire tăioasă, aşa că Jim reveni imediat la punctul fierbinte care-i interesa pe oamenii legii:

— ... Avea ochii albaştri şi o privire foarte dură, rece. Uitându-mă la el, am avut senzaţia că putea vedea prin mine. Era înalt, bine făcut şi îmbrăcat după ultima modă. Ce mai încoace şi-ncolo, era genul de om după care se dau în vânt toate femeile, mai ales că avea şi bani! Cam la vreo jumătate de oră de când o condusesem pe fata asta la masa lui, a urcat împreună cu ea într-o cameră din

hotelul nostru. Din păcate, nu ştiu ce număr avea camera. Sper că v-am fost de folos! Doriți şi altceva de la mine?

— Da, vrem să vă mai arătăm patru fotografii, zise Eric, întinzându-i sub nas restul de poze.

— Am văzut-o pe domnişoara asta... Şi pe asta... Bine, dar... le-am văzut pe toate! rămase bărbatul uimit de faptul că recunoştea toate acele figuri drăgălaşe.

— Domnule Jim, i se adresă Jane, cred că cel mai bine ar fi să ne însoțeşti la secție şi să dai o declarație completă. S-ar putea să ne ajuți mai mult decât speram. Urmează-ne, te rog!

Ieşiră tustrei pe uşa hotelului şi se îndreptară spre Fordul Scorpio al detectivului, apoi maşina demară în trombă.

✦

Încă buimacă, Daria auzi nişte paşi care se îndepărtau şi trântitul unei uşi. Când făcu ochi, observă în fața ei o farfurie de supă şi un pahar cu apă. Abia atunci realiză cât îi era de foame. De fapt, această senzație acută n-o miră câtuşi de puțin, având în vedere că nu-şi amintea de când nu mai pusese nimic în gură.

Începu să mănânce cu lăcomie şi, după ce isprăvi, dădu pe gât întregul conținut al paharului. După acest aşa-zis dejun, se aşeză cu spatele lipit de perete şi rosti printre sughițuri de plâns:

„Doamne, ajută-mă, Dumnezeule, căci nu ştiu dacă mai am putere să rezist!”

Între timp, bărbatul pe care ea îl numise ceva mai devreme „Mud” o privea din camera alăturată, folosindu-se de o gaură secretă practicată în perete. Acesta îşi urmărise cu mare atenție prizoniera înfulecând cu poftă din prânzul său frugal, iar acum râdea pe înfundate auzind-o cum cerea îndurare Celui-De-Sus.

„Nimeni şi nimic nu-ți mai poate veni în ajutor în clipa asta, scumpa mea!” rosti el ca pentru sine. „Încă nu m-am hotărât cum o să termin cu tine, dar crede-mă că ai început să devii de-a dreptul interesantă! Poate că am să te las să mori de foame sau de sete, nu ştiu. Ba nu, că astfel o să te urâțeşti ca naiba. Rişti să-mi strici colecția. Va trebui să mai rumeg puțin şi să găsesc o altă metodă mai bună. Ceva demn de tine... Aşa încât să nu-ți distrug frumusețe de piele...”

CAPITOLUL 4

Eric parcurgea pentru a treia oară consecutiv declarația dată de Jim Stern, şeful de sală de la restaurantul Hotelului Red Castle. Tipul povestise cum le văzuse pe toate cele cinci tinere dispărute, rezultând că fiecare dintre ele fusese însoțită de altcineva în localul cu pricina.

Din păcate pentru ancheta desfăşurată de poliție, părea că nu exista niciun alt fir conducător în derularea evenimentelor. În afară de faptul că toate cinci luaseră masa în restaurant la un moment dat, fetele nu aveau nimic în comun. Detectivul îşi aprinse tacticos o altă țigaretă, după care aruncă la gunoi pachetul gol de Camel.

„Nici măcar țigări nu mai am!" pufni el nervos, apoi părăsi biroul.

Când ieşi din clădirea poliției, constată că se înserase deja. Se îndreptă spre prima tutungerie pe care o întâlni în cale şi îşi cumpără două pachete din nicotina sa cea de toate zilele. După ce îşi mai aprinse o țigară, se hotărî să facă o scurtă plimbare.

Se strecură îngândurat prin mulțimea de trecători când, fără să vrea, privirea îi fu atrasă de un afiş luminos din fața unui local, care anunța că Bobby, „omul-orchestră", concerta acolo chiar în acea seară.

Ca la un făcut, detectivul începu să fredoneze cu aproximație binecunoscuta melodie *„Don't worry, be happy!"*. Brusc, trase un chiot de bucurie şi se pomeni alergând înapoi către sediul poliției. Câțiva trecători rămaseră locului, aruncându-i căutături destul de ciudate. Un bătrân exclamă, moralizator:

— Vedeți ce fac drogurile din oameni? L-am surprins când îşi aprindea o țigară d'aia de-ți ia mințile! Săracu' de el!

Însă Eric se îndepărtase suficient de mult pentru a nu mai auzi această ultimă remarcă. Acum se afla la o distanță apreciabilă de grupul de oameni care se strânsese în jurul bătrânului, părând că îi împărtăşea întrutotul opiniile.

Detectivul intră ca o furtună în birou şi prinse a urla ca un apucat:

— Jane! Jane! Am găsit! Jane, unde eşti, pentru numele lui Dumnezeu!

Colega sa alergă în direcția lui, privindu-l speriată. Dar nu apucă să scoată vreun sunet că se şi simți luată pe sus. Partenerul ei o înşfăcase cu toată puterea, iar acum se învârtea cu ea în brațe, zbierând cât îl ținea gura:

— Am descoperit veriga de legătură! Este vorba despre unul şi acelaşi individ. Sunt cât se poate de sigur de asta!

— Potoleşte-te, că te plesnesc de nu te vezi! strigă ea, revoltată. Lasă-mă jos imediat, că de nu... vai de fundul tău!

Eric se conformă, dar nu înainte de a o strânge încă o dată, parcă şi mai tare, sărutând-o cu foc pe ambii obraji. Apoi îşi trase sufletul, îşi adună gândurile şi începu să vorbească repede:

— Tocmai isprăvisem de citit declarația dată de Jim, când am constatat că rămăsesem fără țigări. Am ieşit afară din sediu, m-am dus la tutungeria din colț, apoi am-văzut afişul ăla cu *„Don't worry, be happy!"*. Ştii că Bobby are un concert aici. Pac! Am făcut legătura cu ochii albaştri. Pricepi?

Jane rămase cu gura căscată urmărindu-l. Vorbise atât de repede, încât sărmana de ea abia dacă reuşise să prindă jumătate dintre cuvintele sale. Tirada lui aducea cu o adunătură de vorbe lipsite de sens. Sinceră să fie, nu înțelesese absolut nimic. În cele din urmă, îi spuse pe un ton enervat:

— Dar calmează-te odată, omule, şi exprimă-te civilizat!

Partenerul ei se opri brusc, îşi aprinse o nouă țigară şi reluă, metodic:

— Aşadar, draga şi scumpa mea colegă, lecturam declarația şefului de sală de la restaurantul Hotelului Red Castle când, vrând să fumez, mi-am dat seama că nu mai aveam ce. Am ieşit afară din secție ca să-mi iau un pachet de Camel şi, văzând un afiş mare lângă mine, mi-am amintit de un interpret de culoare care obişnuia să imite perfect sunetele a cinci instrumente. Atunci mi-a picat fisa! Fetele pe care le căutăm au fost răpite de unul şi acelaşi individ. Şi anume cel cu care, într-o anumită zi fatidică din existența lor, au luat masa la acel restaurant de pomină.

— Eroare, iubitul şi imposibilul meu partener! A fost vorba despre cinci tipi diferiți şi..., spuse Jane, dar el n-o lăsă să-şi ducă ideea până la capăt.

— Gândeşte-te puțin şi fă-o cu capul, nu cu altceva...! Toți suspecții ne-au fost descrişi ca fiind solizi, bine făcuți, având aproximativ aceeaşi înălțime şi aceeaşi culoare a ochilor. Din cele relatate de Jim Stern, diferă doar felul în care le stătea părul, uneori apărea o barbă, alteori o mustață, dar... Dacă îți pui la contribuție chestia aia pe care îți place s-o numeşti creier, o să fii surprinsă de rezultat. Ia gândeşte-te puțin ce minuni pot fi obținute cu puțin machiaj şi cu recuzita de rigoare! În concluzie, convingerea mea este că avem de-a face cu un singur făptaş, desigur mare maestru în arta disimulării.

— Deşi n-ai merita-o, sunt nevoită să recunosc că – la faza asta – eşti un adevărat geniu! spuse polițista dintr-o suflare. În sfârşit, iată un punct de plecare pentru ancheta noastră! Acum, nu ne rămâne decât să-l informăm pe scumpul nostru şef în legătură cu descoperirea ta de zile mari. Dar, dacă mă gândesc bine, n-am rezolvat încă problema mobilului: ce l-a determinat pe acest individ să le răpească pe fete? Din câte ştiu, nu a apărut nicio cerere de răscumpărare în niciunul dintre cele cinci cazuri...

— Părerea mea este că avem de-a face cu un criminal, nu cu un răpitor, i-o trânti Eric.

— Varianta asta cade, iubitule! Dacă ar fi fost vorba despre crime, ar fi existat şi cadavre!

— Nu, zău? Ai impresia că, în cazul în care m-aş hotărî să te omor pe tine – ca să iau un exemplu absolut la întâmplare – ți-aş lăsa cadavrul oriunde, ca să-l găsească oricine? L-aş arde sau l-aş ascunde bine, astfel încât să nu poată fi descoperit în veci de nimeni... Te-aş îngropa cât aş putea de adânc sau poate că te-aş vârî în fundația unei viitoare clădiri. Tipi cu idei dintr-astea există pe toate drumurile dar, din fericire pentru noi, nu toți sunt inteligenți şi nu foarte mulți dintre aceştia îşi pun planurile în aplicare! În loc să stăm aici şi să sporovăim, mai bine am încerca să-i facem portretul-robot. Cine ştie, poate că rezultatul ar fi peste aşteptările noastre. Nu e exclus să constatăm că seamănă cu vreo persoană ale

cărei date le deținem în fişierele noastre, mai zise Eric, enervat că Jane îi punea încă o dată judecata la încercare.

Apoi îşi aprinse încă o țigară şi ieşi din încăpere, urmat îndeaproape de colega sa.

CAPITOLUL 5

Reuniți în biroul căpitanului, West, Tillman, Jane şi Eric purtau discuții aprinse. Detectivul, uitând unde se află, îşi aprinse instinctiv o țigară şi suflă din greşeală fumul în nasul colegei lui. Nu era pentru prima oară când se întâmpla aşa ceva, în ciuda protestelor permanente ale partenerei lui. Din neatenție, polițistul uita – din păcate destul de des – că nu toți cei din jurul lui erau fumători, ori aveau intenția să se apuce de acest viciu dăunător sănătății. Fumul de țigară care o înecă o făcu pe Jane Heron să ducă batista la gură, tuşind violent.

— Eşti absolut imposibil! Uneori am impresia că vrei să mă ucizi! îşi ieşi ea din pepeni.

— Nici gând! răspunse el. Caut doar să alung țânțarii din încăpere...

Simțind că urma o nouă dispută între subalternii săi preferați, West interveni:

— În loc să vă tachinați întruna, mai bine ne scutiți de asta şi vă căsătoriți! Astfel ați avea tot timpul din lume să vă certați acasă, între cei patru pereți ai căminului vostru conjugal!

Interpelații strâmbară din nas, fiindu-le evident că şeful lor îi lua peste picior, dar rămaseră absolut interzişi când îl auziră pe directorul Tillman adăugând:

— Da, ar fi o idee excelentă, iar eu m-aş oferi să vă fiu naş...

Imaginându-şi scena cu pricina, căpitanul izbucni într-un râs zgomotos.

Eric şi Jane îşi priveau superiorii ca doi pisoi plouați. Era pentru prima oară când se glumea astfel pe seama lor. De regulă, ei erau cei care îl luau în râs pe căpitan, dar acum West fusese mai spiritual şi mai rapid. În plus, directorul i se alăturase, dovedind un simț al ironiei pe care nu i-l bănuiseră niciodată. Pentru a ieşi din acest clinci, detectivul se grăbi să schimbe vorba, amintind despre ceea ce îi interesa pe toți patru:

— Domnule căpitan, domnule director, am reuşit să schițăm un portret al suspectului. Conform acestuia, îl putem scoate în afara oricărei bănuieli pe tânărul Nicholas Burke, cel care ne-a furnizat primele informații despre Daria Highsmith. Suntem mai mult ca siguri că el este doar foarte îndrăgostit de fată, neavând nicio legătură cu dispariția ei şi cu atât mai puțin cu a celorlalte patru. Sperăm că portretul-robot ne va ajuta să-l dibuim pe făptaş.

— Şi vom încerca să dăm de urma lui cât mai repede. Poate că l-am fi găsit deja dacă nu ne-ați fi chemat aici ca să glumiți pe seama noastră într-un mod atât de nedelicat!... zise Jane, vocea ei trădând o oarecare iritare.

— Bun. Când reuşiți s-o faceți, anunțați-ne fără întârziere! îi închise directorul gura pe un ton autoritar.

Cei doi ieşiră fără să adauge nimic. După plecarea lor, West şi Tillman îşi continuară discuția:

— Dar ştiu că le-ai cam închis pliscul subalternilor tăi favoriți! spuse cel din urmă. Aş da orice să le văd încă o dată mutrele alea spăsite!

— Lăsați că nici cu dumneavoastră, directore, nu mi-e ruşine! Auziți, să le fiți naş, ha! îi dădu căpitanul replica, apoi şefii începură să mustăcească, amuzați de situația creată.

Dar acest respiro nu fu de lungă durată. Directorul departamentului, Larry Tillman, îşi aduse brusc aminte că au un caz foarte greu de rezolvat şi îl aduse şi pe Corky West cu picioarele pe pământ:

— Hai mai bine să ne vedem de treburile noastre, înainte să fim destituiți din funcții sau scoşi la pensie pentru incompetență!

— Da, domnule director!

— Nu e nevoie să fii de acord cu mine, prietene, ci să finalizezi această anchetă cât mai repede posibil.

— La asta mă gândeam şi eu, zise căpitanul mai mult pentru sine.

De cealaltă parte a uşii, Eric şi Jane se dondăneau de zor, când se auziră strigați de o voce cunoscută:

— Hei, copii, da' nu v-am mai văzut fețele de o grămadă de vreme!

Cel care li se adresase astfel nu era altul decât Dr. Butch Harrison, supranumit de toată lumea „Specialistul". Şi aceasta deoarece, după ce terminase cursurile de medicină legală, se specializase în criminalistică, devenind un as în domeniu. Mai era celebru şi pentru studiile lui de criminologie comparată, iar în computerul său de mare performanță se ascundeau până şi cele mai neînsemnate detalii despre toate cazurile de crimă celebre înregistrate în ultimii zece ani. Nu o dată reuşise să dea de urma criminalilor din laboratorul său criminalistic, pe care-l transforma adesea în propria locuință. Nimic nu-l pasiona mai mult decât investigarea cadavrelor autopsiate sau a indiciilor materiale prelevate de la locul faptei.

— Salut, Butch! răspunseră amândoi într-un glas. Ce mai faci, bătrâne?

— Nu prea am poftă de mâncare în ultima vreme. Şi asta numai şi numai din pricina voastră!

— Cum vine asta? deveni Jane curioasă.

— Păi, dacă voi nu mi-ați mai adus niciun cadavru, nicio probă, nimic la care să muncesc şi eu... Iar dacă n-am de lucru, nu mănânc! Vorba vine! adăugă legistul, încercând să arboreze un fel de surâs care, însă, semăna mai mult cu un rânjet macabru. Şi ştiți că eu am poftă de mâncare numai atunci când am în față, pe masa de disecție, un cadavru proaspăt asupra căruia mă pot desfăşura în voie. Priveliştea unui corp uman lipsit de viață, cu cutia craniană deschisă..., continuă el, apoi prinse a râde cu poftă văzându-le fețele oripilate.

În continuare, i se adresă polițistei:

— Şi, domnişoară – vorba vine –, dacă îmi aduc bine aminte, parcă mă invitaseşi să luăm o dată cina împreună!

— Nici în visele tale cele mai frumoase să nu îndrăzneşti să te gândeşti la una ca asta! îi aruncă fata.

— Dacă vrei să iei masa cu ea, ai face bine să ne însoțeşti chiar acum! Ne ducem să îmbucăm şi noi ceva, că n-am avut timp pe ziua de azi, interveni Eric.

— Îmi pare sincer rău, însă sunt nevoit să declin această invitație interesantă, oricât de mult m-ar tenta să n-o fac, răspunse Butch cu regret. M-a

chemat şefu' de urgență la el în birou. Sper că nu-i de rău! Rămâne pe altădată, când aş vrea să putem sta mai mult la taclale. La revedere!

Apoi, „Specialistul" se îndreptă în grabă spre biroul căpitanului.

— Cred că o să rămâi nemăritată dacă o să continui să refuzi toate invitațiile bărbaților! îşi tachina Eric partenera, după ce rămaseră singuri.

— Da' de când te preocupă viața mea sentimentală, iubitule? Şi apoi tu n-ai avut nici măcar o cât de mică tentativă de a-ți pune verigheta pe deget, nu-i aşa? Atunci de ce te legi de persoana mea?

— Hopa! Te pomeneşti că tocmai pe mine mă aştepți!

Jane îi aplică un ghiont uşor între coaste, dându-i replica prompt:

— Nu, pentru că tu nu eşti un bărbat adevărat, aşa ca pe gustul meu!

Eric vru să zică ceva, însă colega sa nu-l lăsă, adăugând repede pe un ton cât se poate de serios:

— Eşti partenerul şi cel mai bun prieten al meu, iar nimic nu va schimba asta vreodată! Acum, te rog să mă scuzi, însă trebuie să mă car. Am o întâlnire. Şi nu e cazul să faci pe gelosul, glumi ea din nou, căci este vorba despre o foarte veche amică de-a mea.

— E bună? nu se putu abține el s-o întrebe.

— Şi încă cum! Dacă vrei s-o cunoşti, vino diseară, pe la 19:00, la restaurantul chinezesc de pe Wellworth Avenue. Vom lua cina acolo.

— Să ştii că am să vin! Distracție plăcută! Între timp, eu am să mă duc să-i mai trag puțin de limbă pe angajații de la Hotelul Red Castle. Poate că au văzut pe cineva care aduce cu portretul-robot schițat de noi.

— Ne vedem mai târziu. Ciao!

Eric rămase pe loc şi admiră în secret frumosul posterior al colegei sale, în timp ce aceasta părăsea biroul. Fără să vrea, se trezi cu mintea dusă aiurea, la o petrecere erotică în doi, împreună cu Jane. Cu toate acestea, îşi reveni destul de repede din visare. Ei erau doar colegi şi aşa trebuiau să rămână. Mai mult ca sigur că o relație amoroasă n-ar fi fost posibilă, sfârşind lamentabil prin a-i decepționa pe amândoi. Eric era absolut conştient de asta, în ciuda faptului că uneori respingea cu vehemență realitatea.

„Odată şi-odată tot o să găseşti tu un bărbat care o să te mănânce de vie, dimineața, la prânz şi seara!" îşi spuse el, oftând. „Iar dacă prietena ta posedă măcar jumătate dintre calitățile tale fizice, îți jur că o să am grijă de ea ca un... bărbat adevărat! A cam trecut ceva timp de când n-am mai fost cu o femeie, iar asta mă face mereu să fiu nervos şi tracasat. Oare de ce, că doar nu mai am 18 ani?!..."

Cu aceste gânduri nu prea cuminți, Eric părăsi şi el clădirea poliției.

CAPITOLUL 6

Mud cobora cu paşi mici treptele de piatră. O făcea cu foarte mare atenție, pentru a nu scăpa tava pe care o ținea într-o singură mână. Intră în încăperea secretă şi o văzu pe Daria dormind.

— Trezeşte-te, iubito! Masa e servită!

Tânăra deschise ochii şi privi spre platoul pe care i-l adusese bărbatul. În primul rând, observă un bol de porțelan chinezesc, din care ieşeau aburi răspândind un miros îmbietor, apoi două felii de pâine şi o cană plină cu apă. Se hotărî să mănânce, în ciuda spaimei care pusese din nou stăpânire pe ea. Îi era teamă ca nu cumva alimentele să fie otrăvite, însă foamea ce-i rodea stomacul fu un argument mult mai puternic decât rațiunea.

Încă nu-şi dădea seama ce se petrecea cu ea, fiind cât se poate de confuză, de derutată...

În primele ei zile de captivitate, Mud se comportase extrem de grosolan cu ea. O ținuse aproape nemâncată, o bruscase adesea, răcnise la ea, pe scurt o înspăimântase la culme. O îngrozise.

Acum, însă, părea să fie cu totul alt om. Se purta atent cu ea, îi aducea mâncare gustoasă şi încerca să-i facă pe plac.

— Aşa, mănâncă, frumoasa mea! Fii cuminte, că în scurt timp am să te las să-ți iei zborul de aici. Dar asta numai după ce vei fi făcut ceva foarte important pentru mine, îi zise gardianul ei la un moment dat.

— Fac tot ce vrei, dar lasă-mă să plec odată de aici! vorbi Daria aproape fără să respire, în timp ce o licărire de speranță i se aprinse în ochii plânşi.

— Nu atât de repede, dragă! Mai ai puțintică răbdare, apoi, după ce îți vei îndeplini misiunea, vei putea să pleci încotro vei dori.

— Ce vrei să fac pentru tine?

— Nu-ți voi dezvălui nimic acum. Încă nu a sosit momentul pentru aşa ceva...

Mud avea deja un plan bine conturat în legătură cu felul în care va acționa în ceea ce o privea pe ultima lui prizonieră. Ştia ce trebuia să facă pentru a transforma aceasta ființă nevinovată din fața lui într-o criminală. Astfel, va reuşi a-şi demonstra sieşi propria teorie despre comportamentul uman. Atunci va fi curios ce-or să mai zică preadistinşii domni de la Asociația Regală a Medicilor din Marea Britanie! Aceiaşi care au îndrăznit să-i retragă dreptul de a profesa psihiatria, meseria ce îl făcuse să-şi irosească cei mai frumoşi ani din viață. Aceiaşi care l-au determinat să-şi părăsească locurile natale, exilându-l în urmă cu 16 ani. Dar vor plăti ei cu vârf şi îndesat pentru asta şi vor fi nevoiți chiar să-i recunoască meritele din domeniul cercetării psihiatrice şi al victimologiei.

Pentru asasin era un lucru bine ştiut: victimele agresiunilor sexuale şi ale crimelor aveau partea lor – nu mică – de vinovăție în înfăptuirea atrocităților. Bestia auzise despre ştiința denumită victimologie, ce fusese inventată de românul D.D. Stanciu. Acesta se refugiase din țara sa de baştină la Paris, în timpul terorii comuniste, primind acolo o catedră care îi adusese o mare faimă în drept.

Bărbatul observă că fata terminase de mâncat între timp.

— Aşteaptă puțin, nu pleca! Nu mă lăsa iar singură, că nu mai suport! îl imploră ea.

Dar Mud nu o băgă în seamă, părăsind încăperea.

✦

Jane îşi parcă BMW-ul 525 alături de un superb Porsche Carrera 911, de culoare roşie aprinsă. Ieşi din maşină şi se îndreptă spre intrarea în magazin, când, deodată, se trezi strigată:

— Jane! Jane, sunt chiar aici!

Polițista privi în direcția de unde auzise acea voce pe care o putea recunoaşte dintr-o mie. Într-adevăr, era chiar Lisa, Lisa Mahoney, buna ei prietenă din copilărie. Nu o mai văzuse de aproape cinci ani.

După ce se îmbrățişară cu lacrimi în ochi, fetele intrară împreună în magazin. Jane privea cu jind la eleganta vestimentație a prietenei ei, care era îmbrăcată într-o superbă rochie de culoarea vişinei putrede, mulată pe trup, ce cobora doar cu vreo 25-30 cm mai jos de buric... în plus, această piesă de colecție scotea perfect în evidență picioarele lungi şi subțiri, însă musculoase, ale Lisei, precum şi reflexele albăstrui ale pletelor ei, de culoarea abanosului.

— Ce facem acum, bârfim şi ne aducem aminte de adolescență? întrebă Jane şi amândouă râseră într-un glas.

— O să cumpărăm tot felul de nimicuri, bineînțeles doar dacă au reducere de preț. Probăm o grămadă de rochii frumoase, apoi, după ce ne saturăm de chestia asta, poate mergem la un restaurant chinezesc. Sunt convinsă că n-o să ne plictisim nicio clipă. Ce zici, eşti de acord cu propunerile mele?

— OK, dragă!

Cele două prietene îşi începură plimbarea prin marele centru comercial Mall, în fața căruia se întâlniseră. Prima dată intrară într-un magazin de produse cosmetice, unde aproape că o scoaseră din sărite pe drăgălaşa şi amabila fată de la tejghea. Bineînțeles că, în cele din urmă, părăsiră buticul fără a cumpăra nimic.

Apoi veni rândul unui cochet magazin de confecții pentru femei.

Tânăra vânzătoare de aici fu ceva mai norocoasă decât colega ei. După ce se obosise timp de o oră să-şi încânte posibilele cliente cu tot felul de mărfuri, care mai de care mai şic, reuşi să le convingă să-şi deschidă portofelele. Jane s-a ales cu o fustă mini de culoare roz pal şi o rochie albastră precum cerul, care îi veneau foarte bine. În schimb, Lisa a preferat o rochiță albă, foarte scurtă, ce îi venea ca turnată. După cum aflară de la vânzătoare, modelul cu pricina începuse să fie căutat o dată cu premiera celebrului film *„Instinct primar”*, pentru că toate femeile voiau să semene cât mai mult cu inegalabila vampă interpretată de superba Sharon Stone. Şi nici măcar acum nu se epuizaseră cererile, în ciuda trecerii anilor.

După această primă etapă incitantă a colindării magazinelor, cele două prietene poposiră la un McDonald’s, unde luară câte un pahar de Coca-Cola şi un hamburger.

Următoarea rundă de cumpărături se soldă cu trei sutiene de dantelă, şapte perechi de bikini superdecoltați, o duzină de rujuri de toate culorile, câteva brățări

ultimul răcnet şi o mulțime de alte cutii, pline cu tot felul de nimicuri menite să ia ochi reprezentantelor sexului frumos.

Astfel, după cinci ore pline de peripeții, fetele reuşiră să ajungă în parcare. Umplură până la refuz portbagajul BMW-ului 525 al lui Jane, apoi se urcare fiecare în maşina ei. Lisa deținea o adevărată bijuterie, un Ford Mustang alb ca laptele, dotat cu tapițerie din piele de culoare neagră.

— Jane, mergem la mine, OK? o întrebă prietena ei. Ne întâlnim chiar în fața hotelului. Apoi facem o vizită vechiului nostru restaurant chinezesc. Locuiesc la Hotelul Red Castle. Cine ajunge ultima, plăteşte consumația!

Fără a mai aştepta ca Lisa să-şi termine fraza, Jane demară în trombă.

CAPITOLUL 7

Eric simțea că îl lăsau puterile. De cinci ore stătea de vorbă cu angajații hotelului în care fusese văzută intrând Daria. Fiecare dintre ei păruse a-i recunoaşte chipul în fotografie, dar nimeni n-avea habar cine ar putea fi tânăra. Mai mult decât atât, cei chestionați nu ştiau de unde s-o ia, neaducându-şi aminte când şi unde anume o văzuseră. Detectivul fumase aproape un pachet de țigări şi era cu nervii la pământ. În cele din urmă, când socoti că-şi încheiase misiunea, ciocăni la uşa proprietarului acestui hotel cu un aer aparte. Fu întâmpinat de un bărbat cu o statură atletică, având părul cărunt, cu un început de chelie şi o pereche de ochi de un albastru intens.

Polițistul îl examina cu atenție înainte de a demara discuția, dar nu-şi putu dezlipi ochii de la acea privire parcă ireală, care amenința să-i înghețe sângele în vene.

— Sunt detectiv Eric Black, de la Departamentul Poliției din Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”! îşi declină el identitatea, protocolar.

— Kevin Stuart, proprietarul acestui hotel, răspunse tipul cu răceală. Cu ce-ți pot fi de folos?

Eric se prefăcu a nu observa că fusese tutuit şi îi întinse interlocutorului său portretul-robot al celui suspectat de răpirea celor cinci fete.

— Dacă ați recunoaşte această persoană, mi-ați fi de mare folos, spuse el.

Stuart păru să aibă o mică ezitare când dădu cu ochii de chipul din fotografie, dar se grăbi să zică:

— Îmi pare rău, însă nu l-am văzut în viața mea pe acest individ! Dacă nu mai ai altceva să mă întrebi, la revedere! Nu te mai conduc...

Detectivul nu fu prea surprins de reacția proprietarului, având în vedere primirea „călduroasă” pe care acesta i-o făcuse. Dar poate că tipul nu avea nimic de ascuns, fiind doar genul de om ursuz căruia nu-i plăcea să se întindă la discuții inutile atunci când nu avea nimic important de comunicat.

Înjurându-l în gând, Black părăsi încăperea şi se îndreptă cu paşi apăsați spre ieşire, când auzi un zgomot puternic venind din fața hotelului. Grăbi paşii pentru a vedea ce se întâmplase şi văzu cum două maşini, un BMW 525 şi un Ford Mustang, frânaseră în scrâşnet de roți chiar în dreptul intrării, lăsând în urma lor un mare nor de praf. Nu mică îi fu mirarea când o recunoscu pe ocupanta primei maşini. Nu era alta decât scumpa şi neprețuita lui parteneră, Jane Heron! Din celălalt autoturism coborî aproape imediat o brunetă foarte bine proporționată care, apropiindu-se de prietena ei, zise:

— Am ajuns amândouă în acelaşi timp, aşa că vom plăti nemțeşte!

Când se află la mai puțin de un metru de Jane, adăugă, zâmbind şmechereşte:

— Sau poate că o să găsim nişte fraieri care să achite nota în locul nostru!

— Mai bine să descărcăm toate cutiile astea. Vom mai vedea după aceea, îi răspunse amica ei.

Eric se apropie neobservat de cele două femei, abordându-le direct:

— Hello, Jane! Ai văzut că nu poți scăpa de mine orice ai face?

Cea interpelată rămase blocată la auzul acestor cuvinte. Nu se aştepta să-l întâlnească tocmai aici.

— Da' ce cauți tu la hotel? Parcă trebuia să fii în cu totul altă parte, îşi exprimă ea nedumerirea.

— Jane, dragă, unde-ți sunt bunele maniere? Nu-mi faci cunoştință cu prietenul tău? interveni bruneta, aruncându-i bărbatului o privire plină de subînțeles.

— Da, sigur... El este Eric Black, partenerul meu. Eric, ea este Lisa Mahoney, prietena mea din copilărie, făcu Jane prezentările.

— Încântat de cunoştință, domnişoară, spuse polițistul. Sau, poate, doamnă...

— E necăsătorită, răspunse Jane în locul ei, dacă asta voiai să ştii!

— Eric, îmi permiți să te tutuiesc? întrebă Lisa cu candoare, la care el aprobă printr-o uşoară înclinare a capului. Eşti atât de amabil să ne ajuți cu căratul acestor pachete voluminoase până la mine în cameră?

Rostind ultimele cuvinte, îi făcu cu ochiul.

— Auzi întrebare! Chiar voiam să mă ofer, Lisa... îmi permiți să-ți spun aşa?

Ea îi zâmbi dulce. În acest surâs drăgălaş Eric citi o promisiune la care nu sperase. Fără să mai aştepte, apucă o mare parte dintre pachetele pe care fetele le clădiseră în portbagajul lui Jane. Apoi cele două femei se ocupară de ceea ce rămăsese şi pătrunseră tustrei în Hotelul Red Castle. Mai greu le-a fost să intre cu toții în lift, aşa încărcați cum erau.

O dată ce se regăsiră în acel spațiu extrem de strâmt, Lisa se grăbi să apese pe butonul cu numărul cinci, pentru asta fiind nevoită să se întindă prin fața lui Eric. Mut de uimire, acesta rămase cu ochii pironiți în decolteul ei, din care se zărea conturul a doi sâni rotunzi şi tari, cum i se păru că nu mai existau alții pe pământ.

După ce ascensorul începu să urce, bărbatul simți cum fata îl atingea uşor cu piciorul, aidoma unei pisici ce se dădea pe lângă iubitul ei stăpân. În ochii unui necunoscător, acel gest ar fi părut o atingere pur întâmplătoare, accidentală, însă el înțelese prea bine ce mesaj voia să-i transmită fata. „Dacă n-ar fi fost Jane cu noi în lift, cine ştie ce ar fi ieşit de-aici!..."

Regretând că nu erau singuri, Eric îşi reveni încet-încet în simțiri şi se strădui să nu se mai gândească la asta. Liftul se opri în curând, iar uşa se deschise. Mai întâi ieşi Lisa, mişcându-şi posteriorul într-un mod cât se poate de provocator în direcția camerei cu numărul 527.

—Aici locuiesc! spuse ea în timp ce descuia uşa.

Bărbatul răsuflă uşurat după ce scăpă de grămada de pachete care aproape că îl cocoşaseră. Apoi se aşeză comod într-un fotoliu, îşi scoase pachetul de Camel fără filtru şi ceru voie să-şi aprindă o țigară.

— Jane, însoțeşte-mă, te rog, în cealaltă cameră, ca să ne schimbăm! îşi îndemnă Lisa prietena, apoi i se adresă lui Eric:

— Serveşte-te cu un pahar de vin! Găseşti tot ce vrei în barul din dreptul ferestrei. Şi... să nu pleci!

— Dacă ai impresia că poți scăpa atât de uşor de unul ca mine, te înşeli amarnic! îi aruncă el.

Cele două fete intrară în încăperea alăturată şi începură să discute. Cea care dădu tonul fu Lisa:

— Drăguț tipul! Spune-mi repede dacă este ceva între voi!

— Absolut nimic, draga mea. E doar partenerul meu şi suntem foarte buni prieteni. Atât! o asigură Jane.

— Aşa deci! Să înțeleg că nu te-ar deranja dacă l-aş acapara şi eu pentru o perioadă... Nu de alta, dar tare sunt curioasă să văd cum se comportă ca partener... de pat!

— Eram sigură că asta urmează! Ce, crezi că n-am observat cum ți-ai vârât sânii sub ochii lui în lift?

— Te asigur că nu am făcut-o intenționat! Am fost nevoită să apăs pe buton, doar eu eram singura care ştiam la ce etaj trebuia să ajungem! Voiai să aştept până când venea cineva şi instala un ascensor cu comandă vocală?

— Să fim serioase, doar ne cunoaştem de atâta amar de vreme! Dacă n-ai fi intenționat să-i atragi atenția, mai bine-zis să-l scoți complet din minți, era suficient să mă rogi pe mine să te ajut, comunicându-mi la ce etaj locuieşti. Aş fi apăsat eu pe buton în locul tău. Dar nu, tu ai preferat să te întinzi peste Eric...

Amândouă izbucniră într-un râs înfundat. Apoi Jane continuă:

— La fel ai procedat şi cu Bobby. Îți aduci aminte, atunci când te-ai întins peste masă ca să pui poşeta pe scaunul aflat lângă el... Mamă, mamă, ce decolteu aveai! Săracul de el, făcuse nişte ochi cât cepele pomenindu-se cu nasul între sânii tăi! Dar hai să ne schimbăm mai repede ca să nu se încingă Eric prea tare la gândul că în camera alăturată, de care îl desparte doar o uşă descuiată, se află două gagici super, pe trei sferturi dezbrăcate... Nu de alta, dar nu am de gând să i se umfle ceva în pantaloni atât de tare încât să fiu nevoită a-mi căuta un nou partener. Ceea ce ar fi destul de greu, trebuie să recunosc, pentru că m-am obişnuit deja cu glumele lui nesărate. Şi apoi cu cine m-aş mai certa eu în fiecare zi?

Între timp, Eric trăgea cu sete din eterna sa țigară, sorbind din când în când câte o înghițitură din băutura pe care şi-o pregătise singur. Jane avea perfectă dreptate: partenerul ei se încinsese rău de tot, iar imaginația sa o luase razna.

Şi le închipuia pe fete complet dezbrăcate, mângâindu-se uşor una pe cealaltă. La acest gând, dădu paharul peste cap şi se îndreptă a doua oară spre bar. Îşi turnă o măsură generoasă de Johnny Walker, apoi adăugă două cuburi de gheață. După ce-şi aprinse un alt Camel fără filtru, închise ochii. Acum şi-o închipuia pe Lisa dansând lasciv pe masa din camera lui în ritmul celebrei melodii interpretate de Joe Cocker, *„You can leave your hat on”*.

Încet-încet, diva din imaginația sa prinse a se debarasa de haine, aruncându-le prin toată încăperea. O pereche de sâni rotunzi şi tari ieşiră la iveală, făcându-l să saliveze de poftă. Fără a aştepta nicio încuviințare din partea lui, fata începu să-şi mângâie trupul în zona pieptului, apoi ajunse în dreptul sfârcurilor, alintându-le cu mişcări circulare din ce în ce mai rapide...

Vocea partenerei sale îl făcu să se trezească la realitate:

— Eric, noi suntem gata. Ne însoțeşti la cină? Bărbatul rămase mut de uimire când o văzu pe Jane îmbrăcată în rochia albastră pe care tocmai şi-o cumpărase, iar pe Lisa strălucind în alb din cap până în picioare. Cea din urmă îl ajută însă să treacă peste acest moment dificil.

— Bineînțeles că vine cu noi! Nu accept niciun refuz, indiferent care ar fi argumentele!

Detectivul îşi părăsi locul de visare, zicând:

— Domnițele mele, vă rog!

Grupul cel Vesel ieşi din hotel, Eric, ținându-şi partenerele de braț, în aşteptarea unei seri de pomină.

CAPITOLUL 8

Ajunse acasă destul de târziu şi nici nu se putea ține prea bine pe picioare. Era frânt de oboseală, dar şi destul de ameţit din cauza nenumăratelor pahare de Johnny Walker pe care le dăduse pe gât fără să-şi dea seama. Nici nu se descălță bine că şi se trânti pe pat, aşa îmbrăcat cum era. Adormi buştean aproape instantaneu şi începu să viseze. Se făcea că era împreună cu Jane, pe o insulă din Pacific. În afară de câteva familii de aborigeni, ei erau singurii locuitori şi asta îi făcea să fie foarte fericiți. Nu trebuiau să muncească, să-şi repare maşinile şi să inhaleze mediul poluat care le scurta viața în Los Angeles. În plus, n-aveau niciun şef, iar acest aspect era, poate, cel mai interesant. Jane se dovedea o bună gospodină şi o amantă nemaipomenită, astfel încât Eric era pe deplin satisfăcut de noua sa existență atât ziua, cât şi noaptea. Tocmai se punea problema conceperii unui copil, când creierul detectivului fu zguduit de un țârâit prelung. Era ceasul deşteptător, care îl aducea în mod brutal cu picioarele pe pământ.

Se făcuse deja ora 07:30 dimineața. Reuşi să coboare din pat cu mare greutate, apoi se grăbi să pună capăt țiuitului infernal al ceasului. Făcu repede un duş şi plecă într-un suflet la birou.

Jane ajunsese cu numai cinci minute înaintea lui şi, privind-o cu atenție, constată că nu arăta nici ea extraordinar. De fapt, amândoi aveau cearcăne pronunțate, neputând să-şi țină capul drept fără a-l susține între mâini. Deh, până şi petrecerile au dezavantajele lor, mai ales a doua zi...

— Eric, fie-ți milă de noi şi pune de cafea! Simt că se învârte totul cu mine şi am o durere îngrozitoare de cap! reuşi ea să îngaime printre două oftaturi.

— Crezi că lucrurile stau altfel în ceea ce mă priveşte? o întrebă el retoric, îndreptându-se spre cafetiera aflată într-un colț al biroului.

După puțin timp se întoarse cu două cafele mari şi aburinde. Îi oferi una dintre ele colegei sale de suferință, zicându-i:

— Ține! Bagă de seamă că este neîndulcită! M-am gândit că e mai bună aşa pentru mahmureală, chiar dacă nu trebuie să te aştepți la prea multe...

— Mulțumesc! răspunse Jane, sorbind cu atenție din licoarea fierbinte, dar destul de dubioasă. Apoi se schimonosi şi exclamă:

— E o porcărie, ca de obicei! Dar sper să aibă efectul scontat.

Trecuseră 20 de minute de când se aflau la birou şi nu scoseseră aproape niciun cuvânt. Singurele zgomote care se auzeau erau provocate de sorbiturile din cafea şi de vaietele lor sporadice. Eric nu se putu abține să nu-şi reamintească de visul avut. Un zâmbet îi înflori pe buze, în clipa în care rememora o partidă de sex în compania partenerei lui, direct pe iarba din fața casei sale. „Nu fusese deloc rău”, reuşi el să-şi aducă aminte, amuzându-se la gândul că Jane habar n-avea ce-i trecea prin minte. Căci dacă ar fi ştiut...

— Cred că te place! rupse polițista tăcerea la un moment dat.

— Cine? se arătă curios colegul ei.

— Lisa, pentru Dumnezeu, cine altcineva? Toată noaptea nu mi-a vorbit decât despre tine! Ascultând-o, aveam impresia că eşti un adevărat Don Juan! Dacă te-ar vedea cu un ochi mai critic, cred că s-ar potoli pe dată...

— Ce vrei să spui? Crezi că tu eşti mai breazăă? în loc să mă toci mărunt, mai bine te-ai uita în oglindă! ridică el tonul brusc, ca dovadă că se simțea atacat de cuvintele necruțătoare ale partenerei sale.

— Te rog, vorbeşte mai încet! Mă doare capul infernal! Când urli la mine astfel, am senzația că ar sparge cineva nuci în creştetul meu, folosindu-se de un ciocan care cântăreşte cam o tonă...

— OK!, deveni Eric ascultător, iar după o scurtă tăcere, ros de curiozitate, adăugă: Şi ce zici că spunea despre mine?

— Nu am de gând să-ți destăinui nimic. Nu de alta, dar n-ar mai avea niciun farmec dacă ai şti. Eşti absolut fermecător când vrei să afli ceva, mai ales când simți că terenul pe care te mişti este cam nesigur.

— Ticăloaso! Reao ce eşti! Profiți de sentimentele mele sincere şi mă iei peste picior când mi-e lumea mai dragă. Mai mult decât atât, ai vrea să mă vezi preschimbat brusc într-un mieluşel fără apărare. Dar nu ține cu mine! Hai să-ți propun un târg. Dacă nu-mi mărturiseşti ce ți-a spus Lisa, îl sun îndată pe dragul de Butch Harrison ca să ne întâlnim. Apoi am să-i relatez cu lux de amănunte cum arăți dezbrăcată – nu uita că te-am văzut în această nedorită postură de vreo două-trei ori –, după care o să mergem să luăm cina tuspatru: tu, eu, Lisa şi „Specialistul”...

— Atât îți trebuie, nemernicule! O să-ți bag strâmbe la Lisa, încât n-o să îndrăzneşti să te apropii de ea cât vei trăi pe acest pământ!

— Gata, gata, păpuşo! Facem pace? cedă Eric.

— Facem. Dar numai dacă nu mă mai amenințiă că vei stârni cine ştie ce fantasme erotice în legătură cu mine în mintea întortocheată a lui Butch...

Cei doi bătură palma în semn de împăcare. Eric o trase cu putere pe Jane spre el şi, nici mai mult nici mai puțin, vru să-şi lipească buzele de ale ei. Ea reuşi să scape şi-i arse o palmă cu toată puterea, apoi îi aruncă:

— Aha! Acum te am la mână, cuceritorule! Dacă am chef, pot să-i povestesc domnişoarei Mahoney ce ai vrut să faci acum!

— Iar ea o să fie convinsă că eşti roasă de gelozie şi n-o să creadă nicio iotă! 1-0 pentru mine, drăgălaşa mea parteneră, îi dădu Eric replica.

Interesanta lor discuție fu brusc întreruptă de colegul lor, sergentul Steve Mann, care părea destul de bine dispus, cu toate că nu dădea semne să fi consumat vreo berică în acea zi. Probabil că aştepta o tratație din partea detectivului Black...

— ‘Neața! Mamă, da’ ce fețe şifonate aveți! Sunt ale voastre sau le-ați luat cu împrumut?

— De fapt, dacă-mi aduc bine aminte, le-am găsit la tine în şifonier! îi răspunse detectivul. Şi cum de-ți permiți să fii atât de binedispus? Apropo, ce vânt te aduce pe aici?

— M-a trimis şefu’. A zis că poate aveți nevoie de mine.

— Sigur că avem, interveni Jane. Pentru început, dă o fugă şi adu-ne două ceşti pline cu licoarea aceea neagră şi groasă care seamănă a cafea dar, în realitate, este mai degrabă un soi de mâl...

Steve se conformă poruncii colegei sale, apoi se întoarse cu două căni aburinde, spunând:

— Acum puteți să mă puneți şi pe mine la curent cu ceea ce se petrece?

Eric îl invită să ia loc pe scaun şi intră în subiect:

— Bătrâne, trebuie să iei „trăsura" şi să-l supraveghezi îndeaproape pe patronul Hotelului Red Castle. Îmi spune nasul meu de fin detectiv că individul are legătură cu suspectul pe care ne tot chinuim să-l găsim. Când i-am arătat fotografia ultimei fete dispărute, a ezitat puțin şi mi-a spus că nu o văzuse pe gagică în viața lui. Da' l-am mirosit eu. Află tot ce poți despre el. Vezi tu cum faci. Dar vreau să te duci la el şi să-l supraveghezi cu mare atenție cât mai repede cu putință. Îmi aduci apoi la cunoştință orice ți se pare suspect sau ieşit din comun în legătură cu el. E clar?

— Clar ca lacrima! răspunse Mann. Limpede precum cristalul! Ca şi cum aş privi în zare printr-un pahar plin cu vodcă neaoşă rusească! Imediat după aceea, Steve părăsi biroul şi se îndreptă spre administrație, pentru a întocmi toată acea hârțogărie necesară oricărui polițist care avea nevoie de o „trăsură".

Abia plecase Mann că îşi făcu apariția, ca din senin, „Specialistul". Când ajunse în fața uşii deschise a biroului celor doi detectivi, se hotărî să le facă o scurtă vizită. De fapt, fusese convocat de West, dar voia să pălăvrăgească puțin cu ei, ceea ce îi provoca întotdeauna o plăcere deosebită. Nu de alta, însă îşi făcuse un titlu de glorie din a-i tachina ori de câte ori avea ocazia. Iar acum se ivise una şi ar fi fost inuman s-o piardă.

— Salutare, amice! îl luă Eric în primire.

— Salut, da' cred că am greşit biroul, dacă judec după fețele voastre. În ceea ce te priveşte, cel puțin, arăți ca naiba...

Jane izbucni în râs auzind remarca doctorului. Totodată, ridică un deget acuzator spre el, de parcă i-ar fi spus: „Şmechere, las' că te ştiu eu!..."

Butch luă acest lucru ca pe o încurajare, aşa că nu se abținu să continue:

— Sunt convins că până şi... clienții mei se prezintă mai bine decât tine astăzi!

— Văd că ți-ai ascuțit limba în ultima vreme. Ori poate că vorbeşti aşa numai ca să te dai mare când se află fete frumoase în preajmă, răspunse Eric provocării lansate de celebrul său coleg, aruncându-i o privire lui Jane.

Aceasta preluă ofensiva şi interveni pe dată:

— Ce mai faci, Butch? Cu ce ocazie pe la noi?

— Şi eu ca omul! Aştept să mă informați şi pe mine în legătură cu ultimele detalii ale cazului de care cu onor vă ocupați zilele astea. Dacă a apărut vreun cadavru, ceva, acolo, să am şi eu o treabă serioasă de făcut. Sau poate că sunt în stare să vă ajut cu altceva, îi răspunse el, observând că nici ea nu era proaspătă ca de obicei.

— Deocamdată, n-ai cu ce. Doar dacă nu ai descoperit vreun leac care să ne scape de această îngrozitoare durere de cap, se lamentă Eric.

— Din păcate, aici nu pot face nimic pentru voi. Dintre toți pacienții care s-au perindat prin fața mea, niciunul nu mi s-a plâns vreodată de migrenă, nici măcar când îi perforam țeasta cu sfredelul. Dar mai bine mă car de aici, că trebuie să ajung la căpitan.

Harrison se îndreptă către uşă când, la un moment dat, Eric observă că „Specialistul" era în papuci.

— Doc! Da' ce e cu ținuta asta la tine?

— Care ținută? se apără el cu un aer nevinovat.

— Păi, dacă nu mă înşeală privirea, ți-ai uitat pantofii acasă!

— Greşeşti amarnic, amice! zise „Specialistul". Ăştia sunt noii mei „pantofi" speciali de cercetare. Sunt extrem de comozi, mă simt în ei de parcă aş fi desculț, lată calitățile excepționale pentru care îi folosesc. În plus, aşa cum ştim din medicina chinezească, talpa piciorului reprezintă o hartă a întregului corp!

— Da, cunosc povestea. Şi să ştii că este cât se poate de adevărată, zise Eric. Îți spun asta din proprie experiență. Nu este nimerit să stai încălțat în pantofi pentru multă vreme. Ştiți de ce?

Jane şi Butch îl priveau cu mare atenție, în timp ce detectivul se comporta ca un profesor universitar care explica o teoremă studenților săi.

— Deoarece, dacă anumiți centri nervoşi nu sunt activați – continuă el –, creierul nu poate fi oxigenat suficient, astfel încât, în mod inevitabil, apar durerile de cap.

— Şi de când ai căpătat tu experiență în domeniul ăsta? îl întrebă Jane.

— Mă uimeşti, domnule! spuse şi „Specialistul".

— Nu mă întrerupeți, vă rog! Ultima experiență în acest sens am efectuat-o chiar aseară. Teoria mea sună aşa: Un om care vine seara acasă într-atât de beat încât nici măcar nu mai reuşeşte să se descalțe, va avea dureri de cap infernale a doua zi de dimineață.

După o scurtă pauză, Eric nu se mai putu abține şi izbucni în râs, timp în care ascultătorii săi rămaseră cu gura căscată.

— V-am făcut-o! reuşi el să îngaime la un moment dat printre sughițuri.

În cele din urmă, molipsindu-se de la gluma lui, cei doi prinseră a râde şi ei.

— Eu v-am lăsat! zise „Specialistul". Iar chestia asta, Eric, merită reținută! Este perfectă în cazul în care prind pe vreunul că se ia de încălțările mele. Pe curând, copii!

Apoi părăsi biroul. După plecarea sa, detectivii cei mahmuri se simțeau deja puțin mai bine. În afară de o uşoară stare de amețeală, care se încăpățâna să nu le dea pace, nu mai aveau nimic. Aşa că se hotărâră să treacă la treburi mai serioase.

CAPITOLUL 9

Daria căzuse într-un somn adânc, cu spatele lipit de piciorul mesei. Nu auzi când se deschise uşa încăperii subterane. Pe aici îşi făcu apariția Mud, purtând în brațele sale o tânără ce părea leşinată.

Bărbatul îşi depuse cu grijă povara pe masa de tortură şi, fără să se grăbească, începu să îi prindă în lanțuri mâinile şi picioarele. O mângâie, îi aranjă părul într-o formă cât mai estetică, după care începu să-i urmărească conturul buzelor cu buricele degetelor. Apoi se retrase în liniște şi părăsi încăperea, frecându-şi mâinile de satisfacție. Nu avea să mai treacă mult timp şi îşi va putea duce la îndeplinire planul diabolic. Făcuse rost şi de cea de-a doua victimă, aşa că tot ce-i rămânea de făcut acum era să o convingă pe Daria s-o ucidă cu sânge rece pe noua ei „colegă".

Pe naiba, voi reuşi! O va ucide, căci am în mână toate atuurile necesare, îşi spuse el.

Şi îşi aminti ce seară plăcută petrecuse în compania viitoarei sale victime.

Trecea pe Ohio Avenue cu una dintre maşinile sale, un Lincoln Mercur, când o văzuse pe Miranda, oprise şi coborâse fereastra stângă a autoturismului. O întrebase dacă nu voia să facă o scurtă plimbare în compania sa, iar ea acceptase invitația fără niciun fel de ezitare. În ciuda acestui fapt, bărbatul fusese convins că nu avea de-a face cu o prostituată. Sau măcar nu cu una care lucra în branşă de prea mult timp. Fata asta avea un rafinament înnăscut şi dădea dovadă de multă senzualitate.

În continuare, au luat cina la restaurantul Hotelului Red Castle, iar urmarea s-a desfăşurat într-una dintre camerele acestuia.

Urcând cu liftul, au fost foarte aproape de a purcede la o partidă rapidă de sex, însă el s-a răzgândit în ultima clipă. Aşa că au pătruns în camera de hotel foarte înfierbântați. Nici nu închisese bine uşa că fata îi şi sărise în brațe, ca o adevărată leoaică în călduri...

El reuşise să aşeze pe podea sticla de şampanie destupată, pe care avusese grijă s-o aducă de la restaurant. Apoi simțise cum pulsul îi creştea într-un mod de-a dreptul alarmant când Miranda începuse să tragă în jos de hainele lui pentru a-l dezbrăca. În ochii ei verzi ca smaraldul sclipea o luminiță care vestea apropierea extazului sexual. Când rămăsese numai în chiloți, Mud o prinsese cu o mână de fese, iar cu cealaltă de un sân. Drept mulțumire, împingându-şi pântecele în mădularul său deja întărit, fata îl sărutase apăsat pe gură. Limba ei se juca atât de profesionist cu a lui, încât bărbatul nu se mai putuse abține. Îşi eliberase organul inflamat de atâta aşteptare chinuitoare şi i-l puse Mirandei în mână. Ea îl strânsese bucuroasă şi începuse să-l mângâie cu nerăbdare.

În momentul în care o prinsese de ceafă, obligând-o să îngenuncheze în fața lui, fata întredeschisese buzele, apoi şi le umezise pofticioasă cu limba. După aceea, îi luase sexul în gură, mişcându-şi spasmodic capul pentru a-şi provoca plăcerea îndelung aşteptată, dar şi pentru a-i grăbi ejacularea în această poziție.

Bărbatul era atât de incitat de gura primitoare care i se oferea fără prejudecăți, încât nu se mai putuse controla, împingând înainte din ce în ce mai tare şi din ce în ce mai repede.

Incapabilă de a se retrage din cauza mâinii proptite în ceafa ei şi foarte atentă la ceea ce făcea, Miranda se abținuse să protesteze în vreun fel. Noroc pentru ea că acest supliciu nu durase prea mult, el eliberându-se în cele din urmă de tensiunea ce-i făcuse sângele să-i alerge nebuneşte prin vene.

Complet inundată de lichidul lui seminal, ea icnise de plăcere, simțind că trebuia neapărat să bea ceva.

Când Mud se retrăsese cu un oftat adânc de satisfacție, Miranda întinsese mâna după sticla de şampanie, trăgând din ea o duşcă zdravănă.

Lăsând-o să-şi ducă intenția la îndeplinire, bărbatul îi luase apoi sticla din mână şi se îndreptase spre barul din celălalt colț al încăperii. Apoi turnase din şampania rămasă în două cupe de cristal. Într-una dintre acestea adăugase un praf alb, care se dizolvă apoi rapid în lichidul acid. Îi oferise Mirandei cupa cu pricina, iar ea îi băuse pe nerăsuflate conținutul.

După numai zece minute, dormea tun. Bucuros că reuşise să depăşească şi această etapă a planului său drăcesc, bărbatul o luase în brațe şi o cărase în temnița lui subterană secretă.

Daria se trezi la aproape o oră după ce Mud o adusese pe noua chiriaşă în bârlogul său. Rămase extrem de surprinsă la vederea acelei fete complet dezbrăcate, înlănțuite pe masa enormă ce trona în mijlocul încăperii. Văzând că străina nu se mişca, surprinderea i se preschimbă în teamă şi începu să țipe. Dar nu se întâmplă nimic. Încet-încet, curajul îi reveni şi se apropie de masa cu pricina.

Aici, o femeie blondă, cu un ten atât de alb încât părea să nu fi cunoscut niciodată razele soarelui, era aşezată în formă de „X”, dând impresia unei sculpturi în marmură. Daria întinse mâna şi o atinse uşor, plăcându-i foarte mult acea piele catifelată. Uitând brusc de spaima ce o cuprinsese cu câteva minute mai devreme, începu să-şi plimbe mâinile, curioasă, pe trupul perfect al fetei. Din fericire, lanțul cu care era încătuşată îi permitea să ajungă până la ea. „Ce frumoasă este!” îşi spuse Daria. Fără să-şi dea prea bine seama ce făcea, fiica viceprimarului, atât de reținută până atunci, începu să o sărute pe gât, apoi pe umeri şi pe sâni. Sub acea ploaie delicată de sărutări, sfârcurile ei prinseră a se întări, devenind în cele din urmă ca de piatră.

Străina scoase un geamăt uşor şi deschise pleoapele. Vru să zică ceva, însă înainte de a scoate vreun sunet, Daria îi acoperi gura cu un sărut pătimaş de care nici ea nu se credea în stare. Apoi continuă să-i mângâie trupul, trasând pe acesta cercuri de foc...

Miranda începu să geamă de plăcere şi încercă să se mişte. În timp ce aceasta se zvârcolea, vrând să răspundă dezmierdărilor ei pătimaşe, Daria nu se opri din sărutat şi mângâiat. În cele din urmă, buzele fetelor se întâlniră şi prinseră a se săruta cu o pasiune nedisimulată.

Sub efectul preludiului savant la care era supusă, proaspăta prizonieră îşi contractă pântecele involuntar şi la intervale regulate. Sfârcurile amândurora erau

acum în erecție, iar Daria îşi împinse sânii astfel încât partenera ei începu să-i sărute, să-i muşte uşor, apoi să-i dezmiardă cu limba în cercuri concentrice.

Tremurând din tot trupul, fata viceprimarului se cațără pe masă deasupra preafrumoasei blonde, îşi introduse capul între coapsele acesteia, apoi îşi aşeză genunchii în dreptul capului ei, astfel încât cuplul ajunse în cunoscuta poziție „69". Limbile celor două tinere îşi făceau datoria cu prisosință, în vreme ce trupurile lor continuau să tresară spasmodic, semn că amantele de ocazie erau foarte aproape de orgasm.

La un moment dat, degetele Mirandei apucară lanțurile, încleştându-se în jurul lor. Daria nu-şi isprăvise încă rolul jucat în acea partidă de sex oral, neputându-se abține să alinte în continuare sexul străinei. În acelaşi timp, îşi excita sfârcurile cu o mână, iar cu cealaltă se amuza cu ai iubitei sale.

Brusc, se auziră două strigăte de plăcere, ce parcă porniseră din acelaşi gâtlej. Daria reuşi să coboare de pe masă doar cu mare greutate, parcă nevrând să se trezească la realitate atât de curând.

După câteva minute de relaxare binemeritată, Miranda spuse:

— Unde mă aflu? Şi de ce sunt legată?

— Habar n-am unde suntem! îi răspunse cealaltă. Tot ce ştiu este că am devenit amândouă prizonierele unui tip straniu pe nume Mud, cel cu care bănuiesc că te-ai încurcat şi tu cu puțin timp în urmă.

— Da, e-adevărat, îmi amintesc eu ceva... Dar ce vrea individul de la noi?

— Nici asta n-am de unde să ştiu. Poate că o să ne împăieze ca pe celelalte! Eu sunt aici doar de câteva zile. La un moment dat, mi-a arătat un fel de debara ceva mai mare în care zăceau patru fete, pe care am înțeles că le-a ucis, ca apoi le împăieze. Apropo, numele meu este Daria. Pe tine cum te cheamă?

— Miranda..., zise fata cu vocea sugrumată de spaimă. Ajută-mă, te rog! Trebuie să fugim de-aici cât încă avem timp!

— Dar nu pot! N-am cum să te ajut, aşa cum nu m-am putut ajuta nici pe mine până acum! îi răspunse ea şi îşi prinse capul în mâini, izbucnind în lacrimi.

La rândul ei, Miranda simți cum o cuprindea deznădejdea, astfel că începu şi ea să plângă. „De ce-i fusese dat tocmai ei să fie protagonista acestei tragedii?" se întrebase biata fată, dar cum nu găsise niciun răspuns satisfăcător care să o poată linişti, intră într-o stare de apatie vecină cu uitarea de sine.

Mud asistase la întreaga scenă, spionându-le pe fete prin acelaşi orificiu pe care-l folosise de atâtea ori pentru a urmări reacțiile Dariei. Privise cu mare plăcere cum prizonierele sale se iubiseră cu o fantezie neaşteptată, având în vedere prezența lanțurilor cu care le încătuşase. Acest lucru îl excitase la culme, determinându-l să se masturbeze cu frenezia unui adolescent aflat în călduri. Până când fetele să ajungă la orgasm, penisul lui Mud intrase în erecție de trei ori, ejaculând în două rânduri. Acum le privea cu interes şi se gândea doar la imaginea pe care o vor crea când le va adăuga celorlalte piese ale colecției sale rare.

„Soarta lor este pecetluită...", îşi spuse el, mândru de viitoarele sale exponate.

CAPITOLUL 10

Un Ford Tranzit de culoare neagră era parcat de câteva ore pe o alee laterală din apropierea Hotelului Red Castle. În microbuz nu se afla nimeni altul decât sergentul Steve Mann, îngropat sub tot felul de aparate electronice, monitoare TV şi altele. Toată această aparatură de supraveghere ultimul răcnet purta marca firmei Panasonic. Ceva mai devreme, neprețuitul său coleg de la Divizia „Cazuri Speciale", criminalistul şi atoateştiutorul locotenent Brian Benett, reuşise să instaleze o minusculă cameră video în biroul patronului, încă una la recepție, plus o duzină de microfoane, dintre care unul chiar la toaletă.

Deocamdată, nu reuşiseră să afle nimic interesant. Dar Steve nici nu se aşteptase la vreun rezultat surprinzător atât de curând, după numai câteva ore de cercetare. În operațiunile de filare, ca să obții ceva cu adevărat semnificativ, este nevoie în primul rând de răbdare şi apoi de foarte multă atenție. Acum nu-i mai rămânea decât să aştepte. Ştia că trebuia să iasă ceva din asta. Nu putea spune de ce, însă avea mare încredere în flerul lui Eric şi poate că tocmai de aceea îl şi respecta atât de mult.

Detectivul avusese dreptate aproape întotdeauna, cel puțin în privința cazurilor la care lucraseră împreună. Iar dacă acum Black îi spusese să caute aici dezlegarea acestui caz, cu siguranță că nu se înşelase, aşa că Steve era sigur că va găsi ceva destul de important, care să ducă la finalizarea anchetei. Gândindu-se la toate acestea, bravul sergent mai desfăcu o cutie de bere, din care bău cu sete.

Totuşi, îşi spuse el, era ceva în neregulă cu acest tip pe care îl suspectau. Timp de o zi încheiată, se chinuise să afle amănunte despre trecutul individului, însă nu reuşise să descopere nimic. Va persista, desigur, dar i se părea că era un lucru necurat la mijloc.

Fără să vrea, deşi detesta orice cucerire de ultimă oră din domeniul informaticii, Steve se obişnuise oarecum cu aparatura din dotare: magnetoscoape, microfoane, magnetofoane etc. Mai greu i-a fost cu telecomanda principală. I-a trebuit ceva timp până când să învețe a o utiliza la mai puțin de jumătate din capacitate. Cunoştea doar câteva amănunte de bun simț în legătură cu funcționarea ei.

Duba în care se afla, care era cunoscută de toți cei de la Divizia „Cazuri Speciale" sub porecla de „trăsură", fusese dotată integral de firma Panasonic şi costa aproximativ un milion de dolari. Nu era puțin lucru să o ai pe mână. Acesta reprezenta şi motivul pentru care lui Mann îi plăcea să lucreze în acea divizie: scule a-ntâia, banu' – ban, bugetul era bun şi mare lucru nu aveai de făcut. Asta viață, nene! În plus, era şi Eric, care nu uita să „cotizeze" de fiecare dată. Nu exista să nu-i iasă câteva beri din „afacerile" încheiate cu simpaticul lui amic!

✦

Eric se trezi buimac la auzul telefonului. Ridicând receptorul, cu ochii pe jumătate închişi, scoase un „alo!" ceva cam morocănos. La celălalt capăt al firului se auzi o voce de femeie.

— Bună dimineața, Eric!

— Cu cine am onoarea? răspunse el, devenind brusc un pic mai vioi, aşa cum făcea de fiecare dată când simțea... miros de femeie.

— Vai, dragă, da' m-ai şi uitat? începu să se pisicească tipa care îi vorbea. Şi eu care îmi făcusem atâtea speranțe... Sunt Lisa, Lisa Mahoney.

De îndată ce auzi acest nume, bărbatul se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin apartament cu paşi nervoşi. Apoi spuse:

— Scuză-mă că nu te-am recunoscut din prima, dar acum procesez ceva mai greu. Abia m-am trezit şi în aceste momente sunt cam morocănos, dar o să fac o mică excepție în cazul tău!

— Mă bucur să aud asta. Te-am sunat ca să te întreb dacă ți-ai savurat deja cafeaua de dimineață, dar acum sunt aproape convinsă că nu ai făcut-o. Ai avea chef să-ți țin companie?

— Mai întrebi? Abia aştept! Unde ai vrea să ne întâlnim? întrebă Eric în speranța că fata avea să se invite la el.

— Tocmai mă gândeam să vii tu încoace. Ce spui de asta?

— Ajung acolo în 20 de minute. OK?

— Este absolut perfect. Te aştept. Pa!

Lisa închise telefonul, iar Eric mai rămase preț de câteva secunde cu receptorul în mână, nevenindu-i încă să creadă ceea ce auzise. Apoi îşi frecă mâinile plin de satisfacție, făcu un duş rapid şi începu să se îmbrace în cea mai mare viteză.

Ajunse în fața Hotelului Red Castle nebuneşte în 20 de minute. Pătrunse în lift şi urcă până la al cincilea etaj, fiind stăpânit de o emoție de zile mari. Ezită puțin în dreptul camerei cu numărul 527, trase aer în piept atât cât îi permiteau plămânii săi de fumător înrăit, apoi ciocăni discret la uşa cu pricina. Aşteptă vreme de câteva secunde, după care îi deschise Lisa în toată splendoarea ei, cu un surâs larg întipărit pe față.

— Îndrăzneşte, te rog! îl invită ea. Întotdeauna eşti atât de punctual?

— Numai când sunt invitat să-mi beau cafeaua în compania unei femei frumoase în camera ei de hotel, îi răspunse Eric, afişând un zâmbet care aducea mai curând a rânjet.

Ceea ce voia să spună el, de fapt, era ceva de genul: „A mea eşti, nu îmi mai scapi acum! Am să te înghit cu fulgi cu tot!".

Avea toate motivele să gândească aşa. Lisa îl întâmpinase îmbrăcată într-o rochiță de culoare bleu, confecționată dintr-un material foarte vaporos. Şi cum razele soarelui ce pătrundeau pe fereastra deschisă băteau exact în spatele ei, detectivul devora din priviri trupul mlădios.

La un moment dat, îşi pironi privirea pe buzele făpturii de vis din fața lui, apoi şi-o coborî din nou, studiind-o în detaliu, ca un adevărat cunoscător.

— Te aşteptam! îi spuse ea. Da' intră odată şi nu mai sta aşa, proptit în uşă!

Însă Eric n-o ascultă şi nici nu zise nimic, ci o privea fix, de parcă s-ar fi uitat la televizor. Oarecum îngrijorată, fata îl întrebă dacă era ceva în neregulă cu ea, apoi îşi netezi rochia în dreptul sânilor, ca şi cum ar fi făcut un gest absolut firesc.

— Nu, nu ai nimic, îi răspunse el. Scuză-mă, te rog, dar eram cu gândul în altă parte.

În cele din urmă, îndrăzni să pătrundă în cameră, îşi scoase haina, apoi tocul revolverului se aşeză alene pe un fotoliu şi, tacticos, îşi aprinse obişnuitul său Camel fără filtru. Lisa Mahoney apăru peste puțin timp cu o tavă pe care se aflau două cafele aburinde şi se aşeză pe celălalt fotoliu picior peste picior, lăsând ca rochia să i se ridice peste genunchi Eric îi observă pulpele dezgolite şi se întinse peste măsuța de sticlă aflată între ei. Apoi o prinse pe fată de umeri şi o trase înspre el cu putere. Ea căzu peste detectiv şi începură să se sărute cu patimă.

„Când o femeie ca Lisa are chef de sex, ştie perfect cum să se facă înțeleasă!" îşi spuse polițistul în clipa în care prietena lui Jane îşi împinse pântecele spre el cu putere, iar limba îi alerga nebuneşte în ura lui. Totodată, tipa îşi ondula bazinul cu mişcări circulare, menite să scoale din morți până şi o mumie veche de mii de ani... îi desfăcu nasturii cămăşii, dezgolindu-i pieptul, şi începu să-i sărute bustul viril, după care insistă asupra mameloanelor lui deja întărite.

Eric vru să spună ceva, însă ea îi ghici la timp intenția şi îi apăsă buzele cu degetele. Încurajat de această reacție a ei, bărbatul îi ridică rochița, constatând cu surprindere şi încântare că nu purta niciun fel de lenjerie intimă.

Mâna lui febrilă pătrunse între picioarele Lisei, pe la spate, şi îi mângâie pilozitatea discretă.

Ea miorlăi ca o mâță în călduri şi îşi desfăcu încă puțin coapsele pentru a face loc degetelor lui, care îi provocau o plăcere sublimă.

Când bărbatul ajunse în dreptul sexului ei, fata se dezlănțui total, trepidând spasmodic în mâna lui jucăuşă.

Era deja umedă, iar după nici două minute, Eric constată că se udase de-a binelea, scâncind, gemând şi fiind scuturată de convulsii. Juisase. O ajută să-şi ducă plăcerea până la capăt, apoi îi admiră chipul surâzător şi privirea de-a dreptul fericită în timp ce se ridica ca o felină.

— Cred că nu eşti încă pe deplin mulțumit de mine! şopti ea, postându-se chiar în fața lui.

Apoi îşi scoase rochia peste cap, rămânând goală-goluță, spre încântarea lui, care o privea cu bucurie nedisimulată de pe fotoliu. Dar nu putu face asta pentru mult timp, deoarece Lisa îl prinse de mâini, îndemnându-l să se ridice în picioare.

Obişnuit de multă vreme cu ordinele superiorilor săi, detectivul nu protestă defel, lăsându-se dezbrăcat şi încercând să pară cât mai indiferent cu putință. Lucru care, desigur, nu-i reuşi, mai ales în momentul în care ea începu să coboare cu sărutări pricepute spre abdomenul lui. Apoi şi mai jos, până la membrul lui întărit, care nu mai avea mult până să explodeze cu totul.

După câteva dezmierdări cu limba şi alte două-trei sărutări delicate, Lisa îi abandonă mădularul, se sui cu genunchii pe fotoliu, cu spatele la el, şi îşi desfăcu picioarele atât de tare cât putu.

— Vino, frumosul meu! îl chemă ea cu un glas ce nu admitea niciun fel de refuz.

Apoi îşi duse o mână la spate şi îi făcu loc între fesele sale.

Văzând-o cum i se oferea în totalitate, Eric se debarasă de orice emoție sau reținere şi penetră cu blândețe sexul acestei femei superbe. O făcu progresiv, din ce în ce mai adânc. Privirile lui puteau urmări în voie cum sânii ei generoşi îi apăreau de la subsuori. Îi cuprinse pe amândoi în palmele sale puternice, masându-i însă cu blândețe. Apoi veni rândul sfârcurilor, pe care le prinse între degete, strângându-le uşor.

Poziția adoptată nu părea a fi deloc comodă pentru Lisa. La un moment dat, ea îşi dădu seama de asta şi se gândi că ar putea să se bucure şi mai mult de acest bărbat, pe care-l dorise încă din prima clipă când se întâlniseră. De aceea, îl împinse afară cu gesturi calculate, întoarse capul într-o parte şi îi zâmbi:

— Hai s-o facem şi altfel!

După care, fără a mai aştepta nicio încuviințare de la el, îl făcu să se întindă pe covor, începând să-i sărute din nou întregul trup. Apoi îl încălecă, îşi aşeză mâinile pe pieptul lui şi, fără niciun ajutor, intră în el, unduindu-şi şoldurile frumos arcuite.

Când simți acel sex tare pătrunzând-o din nou, gemu îndelung şi se cambră perfect pentru a nu pierde niciun centimetru din ceea ce i se oferea. Era atât de excitată şi de umedă, încât lui Eric i se păru inutil să se mai mişte. Altminteri ar fi riscat să distrugă tot farmecul acelei partide inedite.

La un moment dat, mişcările ei din mijloc se întețiră, iar Lisa se năpusti asupra gurii amantului său, înfometată, strivindu-şi sânii de pieptul acestuia. Când începu să se potolească, detectivul înțelese că avusese un al doilea orgasm.

Gâfâind şi torcând de plăcere precum o pisică, fata se ridică din nou şi îşi văzu în continuare, conştiincioasă, de „lecția de călărie". Era clar că acum venise timpul ca şi el să fie satisfăcut. Iar bărbatul ştia cel mai bine acest lucru, aşa că prinse a se împinge în sus cu forță, punându-şi partenera de amor în situația de a fi gata-gata să se răstoarne de pe el.

Sesizând pericolul, Eric o prinse de fese cu ambele mâini, trăgând-o cu putere spre sine şi permițându-i apoi să se retragă numai atât cât era necesar.

Dorind să profite cât mai mult de el – aşa cum îşi propusese de la bun început – fata începu să-şi unduiască bazinul în sens circular, alternând aceste mişcări cu rapide zvâcnituri spasmodice înainte şi înapoi, la intervale regulate.

Deoarece simțea că se apropia din ce în ce mai mult de clipa finală, detectivul se încorda la maximum, ridicându-şi puțin bărbia pentru a ajunge cu gura în dreptul sânilor ei, care nu încetaseră nicio clipă să se zbenguie. Ea se aplecă puțin spre el, iar Eric îşi înfundă capul în acel piept tânăr.

În ultimul moment, mâinile sale abandonară fesele fetei, luându-i ambii sâni în mâini şi apropiindu-i unul de celălalt. Văzându-l cum îşi vârâse amândouă sfârcurile în gură, Lisa înțelese pe dată despre ce era vorba.

— Loveşte-mă, iubitule! Împinge cât de tare poți! îl îndemnă ea, după care rămase înfiptă în el, unduindu-se în toate părțile, în vreme ce amantul său ejacula în tăcere.

Când el îi abandonă în sfârşit sânii şi se lăsă să cadă din nou pe covor, fata îl sărută pe gură cu delicatețe, îi spuse un sincer „mulțumesc!" şi se ridică în picioare cu o mină fericită, grăbindu-se apoi spre baie.

— Dacă mai poți întârzia, să ştii că revin în numai două minute, gata să o luăm de la capăt! se auzi vocea ei veselă.

„Dumnezeule, dar ce-şi închipuie fata asta, că sunt vreun taur comunal?" se întrebă detectivul, zâmbind totuşi în colțul gurii, extrem de mulțumit de sine datorită performanței pe care tocmai o înregistrase. Oricum, n-ar mai fi fost în stare de nimic cel puțin pentru o oră de-atunci înainte, aşa că se ridică în capul oaselor cu gândul de a se echipa rapid şi de a-şi vedea de drum.

Citindu-i parcă gândurile, Lisa îi strigă din baie, prin uşa lăsată deschisă ca o invitație cât se poate de clară:

— Nu-ți face griji dacă ai impresia că nu mai eşti în stare! Te fac eu să fii!

Nici vorbă, fusese suficient pentru acea zi, aşa că Eric se îmbrăcă în grabă pentru a-şi „proteja" integritatea corporală de pericolul voluptuoasei şi inepuizabilei Lisa.

Întorcându-se în încăpere la fel de dezbrăcată precum ieşise, fata constată cu regret că amantul ei recent era gata de plecare, iar un zâmbet trist i se aşternu pe chip.

„Nu-i nimic!" se consolă în gând. „Rămâne pentru data viitoare..."

Tânăra îl însoți până la uşă, alintându-l cu un dulce sărut de la revedere. În ceea ce-l privea pe Eric, îşi luă rămas bun de la ea cu inima grea, însă nu înainte de a-i promite că o va vizita din nou cât de curând.

CAPITOLUL 11

Mud intră din nou în încăperea subterană. Văzându-l, Miranda şi Daria îl fixară cu spaimă. În vreme ce se oprea în dreptul mesei pe care era încătuşată prima dintre ele, bărbatul o fulgeră pe aceasta cu privirea şi îi zise, rânjind:

— Eşti condamnată la moarte!

Apoi adăugă, întorcându-se spre cealaltă:

— Iar tu vei fi călăul! O vei omorî chiar tu, cu mânuța ta!

— Nu! Imposibil! exclamă Miranda.

— Nici în coşmarurile mele cele mai crunte n-aş putea face asta! se împotrivi, la rându-i, Daria.

— Gândeşte-te bine! îi aruncă el acesteia din urmă, şuierând printre dinți. Este singura ta şansă de a supraviețui. Dacă n-ai să faci cum îți poruncesc, voi inversa rolurile: tu vei fi cea condamnată la moarte, iar ea – cea care îți va lua viața!

— Nu vom accepta asta nici în vecii vecilor! protestară fetele într-un glas.

— În acest caz, am să vă ucid pe amândouă. Voi începe cu tine, Daria, jupuindu-te de vie. Din acest moment ai exact 24 de ore ca să iei o decizie. Sper că va fi cea bună, altminteri..., amenință el, izbucnind într-un râs sarcastic.

— O să mă mai gândesc, răspunse cea interpelată, dar, te implor, nu-mi face niciun rău. Nici mie, nici Mirandei!

Fata părea să cedeze, ceea ce, în mod evident, îl făcu pe Mud să mustăcească de satisfacție.

— După cum ți-am dat de ştire, mai ai 24 de ore. Aştept să te hotărăşti. Îmi dau seama cât îți este de greu s-o faci, dar va trebui să decizi ce vrei să faci cu viața ta: să o păstrezi sau nu!

Zicând acestea, Mud rânji încă o dată, apoi le întoarse brusc spatele şi părăsi încăperea subterană.

✦

Steve se afla de ceva timp în autospeciala amplasată în apropierea hotelului şi începuse să se cam plictisească. Activitatea pe care o desfăşura nu era nici pe departe una care să-i facă vreo plăcere. Privi încă o dată la monitoarele de supraveghere, după care se hotărî să-l sune pe Eric Black. Formă rapid numărul acestuia de telefon, pe care îl ştia pe dinafară, şi aşteptă. Când auzi vocea detectivului, începu să vorbească:

— Salutare, amice! Sunt eu, Steve. A intervenit ceva ciudat.

— Salut, bătrâne! îi răspunse detectivul. Zi repede ce ai pe suflet!

— În primul rând, țin să-ți aduc la cunoştință că l-am trecut prin ciur pe patronul Hotelului Red Castle. Se numeşte Kevin Stuart şi a fost căsătorit de două ori. Cea dintâi soție l-a părăsit în urmă cu 16 ani, la numai 8 luni de la celebrarea cununiei. S-a recăsătorit după cinci ani. Al doilea mariaj al său a rezistat fix şase ani de zile, până când biata nevastă-sa a decedat.

— Aşadar, este văduv în prezent. Ai putea să-mi furnizezi câteva detalii în legătură cu moartea celei de-a doua soții?

— Eram convins că o să mă întrebi asta. Nu este nimic suspect în cele întâmplate atunci. Femeia a murit într-un nefericit accident de maşină. Se pare că a adormit la volan şi a intrat pe contrasens, izbindu-se frontal cu un camion. În urma impactului extrem de dur, nu a mai rămas nimic din ea şi nici din maşină. Sau, cel mult, un cadavru neînsufleţit, mult sânge împrăştiat peste tot şi o grămadă de fiare contorsionate. După decesul nevesti-sii, tipul s-a mutat la Los Angeles şi a dat în folosinţă acest hotel construit în stil medieval. Ce mi s-a părut ciudat este faptul că nu am aflat nimic în legătură cu tinereţea sa, respectiv până în momentul în care s-a căsătorit pentru prima oară. Pur şi simplu, a apărut dintr-odată la New York. Când s-a însurat, avea 34 de ani. Nu cred să nu fi încasat nici măcar o simplă amendă pentru depăşire de viteză până la această vârstă. Sau măcar pentru că a parcat neregulamentar... Şi altceva: acest individ dubios ori s-a născut la 34 de ani, ori Kevin Stuart nu este numele său real!

— Eşti sigur, Steve? păru Eric neîncrezător.

— Ascultă, prietene! De când ai început tu să-mi pui la îndoială metodele? Ţi-am furnizat eu vreodată informaţii incorecte sau măcar parţial eronate? Nu prea cred...

— Linişteşte-te! Ai dreptate. Vezi dacă poţi afla cine este acest tip. După părerea mea, trebuie să fie posesorul unui trecut mai mult decât interesant. Şi, o dată cu asta, nu uita să-mi treci în cont încă două beri. Vorbim mai târziu, OK?

— Stai puţin, că n-am terminat! Ce te grăbeşti aşa?

— Nu mă grăbesc prea tare, dar mai am câte ceva de rezolvat.

— Ceva-ul ăsta este, de fapt, de sex feminin, blondă şi bine făcută?

— Nu devia discuţia şi spune odată ce ai de zis!

Cum Steve Mann tăcuse brusc, Eric continuă:

— Fie, treacă de la mine. E adevărat că e bine făcută, însă e brunetă, nu blondă...

— Aha! fu reacţia sergentului la cele auzite. Ce voiam să-ţi spun? A, da... Un lucru care s-ar putea să nu însemne mare lucru, însă cum mi-ai spus să te sun de fiecare dată când apare ceva neobişnuit...

— Dar zi odată, nu mă mai fierbe atât!

— Am plasat o cameră video în biroul lui Stuart, astfel încât să-i pot supraveghea fiecare mişcare, mai puţin în partea dinspre biblioteca aceea imensă. Am văzut pe monitor cum şi-a sunat secretara şi i-a spus că nu dorea să fie deranjat de nimeni. Apoi a făcut câţiva paşi prin încăpere, după care a dispărut complet din raza de focalizare a camerei. Nu a reapărut decât după mai bine de două ore. Ciudat este însă faptul că nu l-am văzut ieşind din birou. Dacă ar fi făcut-o, mi-ar fi fost imposibil să-l ratez, deoarece toate celelalte camere sunt conectate la cel de-al doilea monitor de supraveghere. Aşa că nu-mi poate scăpa absolut nimic. Şi nici pe fereastră nu avea cum să iasă fără să-l observ. În plus, în scurtele perioade în care aţipesc şi eu puţin, totul se înregistrează pe bandă. În momentul în care mi-am dat seama că l-am pierdut, am privit cu atenţie la ambele monitoare. Dar el, nicăieri. Abia după un sfert de oră am început să intru la bănuieli...

— Poate că dormea undeva prin zona aceea pe care nu o poţi vizualiza!

— În cele din urmă, am ajuns şi eu la concluzia că adormise pe fotoliul de lângă bibliotecă. Dar cum sunt foarte suspicios din fire, am mărit volumul microfoanelor şi am ascultat cu atenție. Însă nu am auzit niciun fel de zgomot, cât de mic. Dacă ar fi dormit, trebuia să aud un sforăit, o mişcare, măcar ritmul respirației sale... Ceva tot ar fi trebuit să se audă. Doar ştii bine că microfoanele pe care le-am „plantat" sunt extrem de sensibile, făcând parte din ultima generație. Un lucru e sigur: Kevin Stuart a părăsit biroul, dar nu pe uşă. Cred că ar fi nimerit să urmăreşti şi tu înregistrările video. Poate că observi ceva ce mie mi-a scăpat. Eu nu am remarcat absolut nimic dar, chiar dacă oi fi infailibil în domeniul meu, dintre noi doi nu sunt eu detectivul...

— OK! Mulțumesc pentru telefon şi ține-mă la curent în continuare! O zi bună, bătrâne! Eric închise telefonul şi rămase pe gânduri. Are dreptate Steve, îşi spuse el, este ceva necurat la mijloc! Şi aş putea băga mâna în foc că individul ăsta are legătură cu disparițiile.

„Ia te uită!" – se miră detectivul în sinea lui. „Am început şi eu să mă bazez pe intuiție, precum destoinica mea parteneră. Te pomeneşti că m-am molipsit de la ea!" – îşi dădu Eric o palmă, parcă pentru a se trezi la realitate.

Apoi detectivul puse mâna din nou pe telefon şi îşi sună partenera.

— Jane, aici Eric. Unde eşti?

— Salut, scumpul meu partener. Sunt la o cafeluță cu Lisa. De ce mă întrebi?

— Voiam să-ți spun că au apărut ceva noutăți. Dar cred că ar fi mai bine să ne întâlnim la birou. Peste o jumătate de oră e bine?

— OK. Ne vedem atunci!

CAPITOLUL 12

Jane închise telemobilul printr-o apăsare de buton. În acel moment, prietena ei puse ceaşca de cafea pe masă şi o întrebă:

— Era Eric?

— Da, răspunse polițista. Trebuie să mă întâlnesc cu el la birou. Îmi pare rău că te las aşa, dar dacă vrei să mai stăm de vorbă, putem continua diseară, la cină.

— Sună tentant. În principiu, sunt de acord, doar să nu intervină altceva.

— Nici să nu-ți treacă prin cap aşa ceva! Diseară, la ora 20:00, te înfiinţezi la mine. Să mai stăm şi noi de vorbă, aşa, ca fetele. Comandăm o mâncare chinezească, bem ceva, ne uităm la un film...

— Bine, ne întâlnim la tine, dar eu zic că ar fi mai bine să comandăm doar câte-o pizza.

Un ospătar apăru ca din senin la masa lor cu o sticlă de şampanie în mână.

— Dar noi nu am comandat aşa ceva! încercă să protesteze Jane.

— Este de la domnii de colo, spuse el şi le zâmbi complice.

Jane şi Lisa priviră în acelaşi timp spre masa pe care le-o indicase chelnerul. Era destul de retrasă, iar asta nu le deranja deloc. Dimpotrivă. Puteau pălăvrăgi în voie, cât aveau chef, fără teama că vor fi auzite de urechi indiscrete.

Doi bărbați înalți, blonzi, cu ochi albaştri, ce semănau perfect unul cu celălalt, ridicară paharele şi îşi înclinară capetele în direcția lor.

Fetele zâmbiră, iar cei doi se ridicară în picioare şi se apropiară de ele. Se aşezară la masa lor fără să le ceară voie, iar unul dintre ei începu să le vorbească pe un ton aferat:

— Eu sunt Mick, iar el este John. Suntem frați gemeni. Şi de mamă, şi de tată! încercă acesta să pară mai spiritual decât era în realitate.

— Eu mă numesc Lisa, iar pe ea o cheamă Jane. Dar nu suntem surori gemene, răspunse prietena polițistei.

Cei patru încropiră o scurtă conversație dar, la un moment dat, reacționând la o afirmație a unuia dintre frați, Jane sări în picioare ca arsă:

— Porcilor, cărați-vă de aici în clipa asta, că vă rup în bătaie!

— Auzi, John, ce zice fătuca asta! strigă Mick. Are tupeul să refuze banii noştri şi ne amenință, deşi se vede de la o poştă că e doar o amărâtă de curvă ca toate celelalte...

Însă polițista nu-l lăsă să-şi încheie fraza, arzându-i un pumn în plină figură. Pierzându-şi brusc echilibrul, Mick se prăvăli cu scaun cu tot, iar sângele începu să-i țâşnească din nas. Când sări pentru a-şi apăra fratele geamăn, John se trezi cu un genunchi aplicat chiar în zona organelor genitale. Din cauza durerii cumplite pe care o resimți, bărbatul se chirci dintr-odată, simțind că nu mai putea respira. Pentru a-i arăta şi mai clar cât de tare îl disprețuia, Jane sfârşi prin a-i turna în cap întregul conținut al sticlei de şampanie primite în dar. Apoi vărsă şi o solniță plină ochi cu sare pe țeasta victimei sale, pentru a-l convinge – dacă mai era cazul – că era o femeie cât se poate de serioasă.

Observându-şi prietena în plină acțiune, Lisa făcu ochii cât cepele. Nu-i venea să creadă câtă forță putea zace în trupul ei aparent firav.

— Încă de când eram mici te ştiam bătăuşă, însă acum chiar că m-ai făcut praf! exclamă ea cu sinceră admirație.

Jane păru să nu fi băgat de seamă remarca Lisei şi se îndreptă spre John.

— Lesbienele naibii! scrâşni cu ciudă cel agreat.

— Habar n-ai să te porți cu o femeie, jigodie, mai ales când tipa în cauză este şi polițistă! Apoi îi arse cu sete un picior în stomac. La auzul ultimelor ei vorbe, cei doi nu mai reuşiră să scoată niciun cuvințel şi dispărură cu coada între picioare.

Cele două bune prietene părăsiră localul râzând în hohote. Deşi toate privirile celorlalți clienți erau ațintite asupra lor, fetele nici nu se sinchisiră de asta. Ieşiseră învingătoare dintr-o bătălie care ar fi putut să le aducă mari necazuri. O bătălie ce fusese câştigată în primul rând împotriva sexului puternic şi abia apoi contra bădărăniei celor doi.

✦

Jane îl găsi pe Eric cu picioarele pe birou, având o țigaretă în mâna stângă şi telecomanda în dreapta, cu care-şi făcea de lucru.

— Te aşteptam, dragă. Ia loc şi serveşte-te cu o cafea, dacă vrei! o invită el, surâzându-i colegial, ca de obicei.

Polițista se conformă, iar el o puse la curent în câteva minute cu tot ceea ce îi comunicase Mann puțin mai devreme.

— E ceva în neregulă aici, într-adevăr, îi răspunse ea. Dar oare cum de reuşeşte Steve să facă rost de toate aceste informații atât de rapid?

— Habar n-am şi nici nu mă interesează chestia asta, atâta timp cât toate datele furnizate de el sunt corecte! Dar să revenim la numitul Kevin Stuart. Oare de ce o fi părăsit biroul, pretinzând să nu fie deranjat şi cum de-a reuşit s-o facă fără a fi observat?

— Aceste întrebări ale tale stau în picioare numai dacă este adevărată supoziția făcută de Steve. După părerea mea, omul doar s-a odihnit puțin. Şi dacă are somnul greu, e normal ca Mann să nu fi perceput nicio mişcare.

— Eu sunt sigur că are dreptate. Şi pot să ți-o dovedesc.

— Cum? Că doar n-ai fost de față!

— Steve mi-a arătat casetele cu înregistrările din biroul lui Stuart.

În acel moment, Eric apăsă pe telecomandă şi porni aparatura video. Pe ecranul televizorului, Jane îl urmări pe Kevin Stuart plimbându-se ca un leu în cuşcă.

— Priveşte cu atenție la pantofii lui. Îi vezi? o întrebă detectivul, oprind imaginea.

Apoi derulă până în clipa în care Stuart putea fi văzut apărând din nou în birou. Atunci detectivul apăsă din nou pe butonul pe care scria „standby”. Dacă, în prima imagine, încălțările suspectului erau curate, proaspăt lustruite, în cea de-a doua se prezentau deplorabil şi pline de praf. Jane observă şi ea acest detaliu, în cele din urmă.

— Da, Eric, recunoscu ea. Ai dreptate. Starea pantofilor lui dovedesc că Stuart a părăsit biroul între timp!

— Trebuie să-i facem o vizită nocturnă şi să descoperim pe unde ar fi putut ieşi din încăpere. Şi aş mai vrea să vezi ceva. I-ai observat ochii cu atenție?

— Nu, nu prea. Dar de ce?

— Am vaga impresie că seamănă foarte bine cu cei ai suspectului din potretul-robot schițat de noi. Asta îmi întăreşte convingerea că este amestecat în povestea cu dispariţiile fetelor...

— Eu nu sunt încă sigură de ceea ce spui, însă încep să mă apropii cu paşi repezi de presupunerile tale. Ar fi bine să-i raportăm căpitanului la ce concluzii interesante am ajuns. Nu pentru că mă topesc de dorul şi de grija lui, însă n-aş mai vrea să-l aud zbierând la noi de acum într-o sută de ani...

— Am să vorbesc eu cu şefu'. Dar mai bine zi când vrei să mergem să vizităm biroul patronului de la Red Castle!

— În noaptea asta e bine sau ai vreun alt program? îşi tachină Jane partenerul, ştiind de la buna ei prietenă că Eric urma să se întâlnească cu ea în parcarea hotelului.

CAPITOLUL 13

Jane se afla în bucătărie când auzi soneria de la uşa apartamentului său. Se grăbi să deschidă. Era Lisa, exact aşa cum se aşteptase. După ce o invită înăuntru, se aşezară pe canapea. Vizitatoarea îşi aprinse o ţigară şi întrebă:

— Auzi, dragă, tu n-ai nimic de băut pe aici sau poate că am nimerit la mănăstire...

— Dacă vrei ceva, îi răspunse gazda, serveşte-te din barul aflat în spatele tău. Am reînnoit proviziile chiar săptămâna trecută. Adu-mi şi mie un pahar de „Old Canadian" cu trei cuburi de gheaţă, dacă eşti drăguţă. Între timp, eu mă duc la bucătărie să încălzesc nişte mâncare chinezească. Simte-te ca acasă, te rog!

Jane intră în bucătărie şi introduse preparatele orientale în cuptorul cu microunde, iar prietena ei pregăti două pahare de whisky. Brusc, se auzi din nou ţârâitul soneriei de la intrare.

— Lisa, deschide tu, te rog! strigă poliţista. Trebuie să fie băiatul cu pizza. Ia geanta mea şi dă-i de-acolo nişte bani!

Fata se îndreptă către uşă, apoi luă pachetul şi îi dădu băiatului un bacşiş gras. Fiindu-i poftă, desfăcu ambalajul şi muşcă dintr-o bucată de pizza. Aşteptă puţin, apoi i se adresă celeilalte ca din senin:

— Te întreb pentru ultima oară: este ceva între tine şi Eric? Să ştii că vreau să-mi răspunzi cât se poate de serios.

— Ţi-am repetat de mai multe ori că e doar partenerul meu! zise Jane, uşor enervată de insistenţele prietenei ei.

— Atunci e bine! se declară mulţumită Lisa. După o clipă de tăcere, continuă: Am vrut să ştiu asta pentru că m-am culcat cu el...

Gazda scăpase un cuţit pe jos la auzul ultimelor ei cuvinte. Părăsi în grabă bucătăria şi intră în camera de zi.

— Trebuie să-mi povesteşti totul cu lux de amănunte! îi ceru ea invitatei sale pe un ton imperativ. Trebuie să-l am şi eu cu ceva la mână, în sfârşit. Nu de alta, dar simt nevoia să-i închid gura aia bogată măcar din când în când...

— Nicio problemă, îi răspunse Lisa. Dar hai să bem ceva înainte pentru ca discuţia să fie mai interesantă...

Fetele isprăviseră atât pizza cât şi delicioasele preparate chinezeşti. Totodată, reuşiseră să dea gata sticla de whisky „Old Canadian". Şi toate acestea în mai puţin de două ceasuri. La un moment dat, invitata se ridică în picioare, încercând din răsputeri să-şi menţină echilibrul, şi se pregăti de plecare.

— Jane, a fost o seară absolut minunată! exclamă ea. Nici nu-mi amintesc de când nu m-am mai distrat aşa!

— Şi eu m-am simţit extraordinar în compania ta, draga mea! răspunse gazda. Mai ales că detaliile picante pe care mi le-ai furnizat despre prietenul nostru comun au fost, în plus, extrem de nostime.

— Cred că o să-i fac o vizită chiar în seara asta!

— OK, atunci ne vedem mâine! Dar cred că ai face mai bine să iei un taxi până la hotel. Nu de alta, însă am impresia că, în starea în care te afli, ai risca să intri în cine ştie ce belea. Iar eu te vreau întreagă şi nevătămată...

— Îți promit că o să-ți ascult sfatul!

Cele două prietene se sărutară pe obraji de rămas bun, iar Lisa părăsi apartamentul.

✦

La un sfert de oră după aceea, un taxi opri în fața imobilului în care locuia Eric. După ce tânăra femeie coborî din maşină, bărbatul aflat în interiorul apartamentului auzi sunetul soneriei de la intrare. Văzând cine îl vizita la acea oră târzie, detectivul rămase fără grai.

Când îşi reveni în fire, o invită pe Lisa înăuntru. Dar ea, în loc de salut, îi aplică un sărut scurt şi îl dădu uşor la o parte, şoptindu-i apoi la ureche:

— În noaptea asta vreau să profit de tine, Eric!

În continuare, fără a mai sta pe gânduri, începu să se dezbrace şi ajunse repede în ținuta ei preferată – adică în pielea goală.

— Am să te devorez, motanule! îl amenință fata cu îndrăzneală.

— Serios? încercă polițistul să-i țină piept printr-o replică ce se voia a fi spirituală, dar abandonă repede această intenție, deoarece Lisa fusese atât de promptă încât pusese deja stăpânire pe organul său sexual.

Iar cum limba, dinții şi întreaga ei gură se dovediră a fi extrem de pricepute, făcându-l să nu mai dorească altceva pe lume decât sex, sex şi ia sex, Eric uită complet de orice oprelişti şi se lăsă în voia ei.

La două ore după miezul nopții, detectivul coborî din pat cu mare grijă pentru a nu-şi trezi amanta. Îi admiră trupul aproape perfect preț de câteva clipe, după care intră sub duş.

„Mamă, da' e o adevărată vrăjitoare fata asta! M-a secat de tot! Tare aş mai dormi şi eu acum...", îşi spuse el.

După ce se împrospătă, bărbatul se îmbrăcă în grabă şi se îndreptă spre uşă.

Lisa se întoarse alene pe partea cealaltă şi mormăi ca prin vis:

— Unde te duci, dragule?

— Trebuie să plec în misiune, îi răspunse el. O să mă întorc repede, aşa că să nu dispari de aici...

— OK, am să te aştept. Ai fost de-a dreptul minunat!

Eric îşi sărută iubita pe frunte, apoi se strecură afară din apartament.

✦

Era ora 02:05 când se urcă la volanul Fordului Scorpio. După ce îşi aprinse o țigară, porni spre locul în care urma să o întâlnească pe Jane. În momentul când ajunse în parcarea hotelului, opri lângă BMW-ul 525 al acesteia, pe care-l recunoscuse de la o poştă.

— Sunt gata, colega, îl întâmpină Jane. Dar tu pari cam epuizat. Ce-ai făcut?

— Abia m-am trezit din somn, o minți el.

— Desigur... Hai să ne mişcăm repede ca să nu ți se răcească patul! Sau poate că ți-l păstrează cald Lisa?

Fata nu mai aşteptă răspunsul lui Eric, îndreptându-se spre fereastra biroului lui Kevin Stuart. Partenerul ei o urmă şi în două minute erau deja înăuntru.

— Dacă află şefu' ce facem acum, ne-am ars! zise polițista, uşor temătoare.

— Dacă obținem rezultate palpabile, pun pariu că n-o să aibă nicio obiecție!

Cei doi începură să scotocească prin biroul lui Stuart.

Jane se îndreptă spre bibliotecă şi privi cu atenție la cărțile pline de praf. Nu părea nimic ieşit din comun, era doar o piesă veche de mobilier, ticsită cu cărți de diferite mărimi.

— Eric, părerea mea este să căutăm în zona rămasă nesupravegheată de camera video. Vino aici, lângă bibliotecă. Poate găsim ceva. Este clar că Stuart nu putea ieşi din încăpere pe unde am intrai noi, altminteri Steve l-ar fi observat.

Apropiindu-se de rafturile pline de cărți, detectivul fu străfulgerat de o idee.

— Ia stai puțin! Am văzut prin filme diverse chestii dintr-astea. Ar trebui să existe aici un mecanism de acționare a unei uşi secrete...

Jane îndreptă fascicolul lanternei spre o carte groasă cu o copertă roşie, cartonată. Citi cu glas tare titlul acesteia:

— „Personalități în psihologie". Interesant... Dar nu prea mi-l închipui pe unul ca Stuart lecturând aşa ceva.

Spunând acestea, întinse mâna şi trase de carte. În acea clipă, întreaga bibliotecă prinse a se roti spre stânga, fără zgomot, şi scoase la iveală un pasaj. Detectivii intrară cu prudență dar, după ce abia făcuseră doi paşi, auziră cum uşa se închidea în spatele lor, la fel de silențios cum se deschisese.

— Eric, ce ne facem acum? Cum vom mai putea ieşi de aici?

— La fel cum am intrat. Dar hai mai bine să vedem unde duce acest pasaj!

Înaintară cu paşi mărunți, privind cu atenție la tot ce apărea în lumina lanternelor. După ce coborâră câteva trepte, se pomeniră într-o incintă cu pereții din lemn. Prin crăpăturile scândurilor pătrundeau raze firave de lumină.

Căutară cu mare băgare de seamă peste tot şi găsiră un fel de buton, ascuns într-un colț. Eric trase de acesta şi, spre surprinderea lui, o uşă se deschise în fața lor. Aşa cum putură constata imediat, aceasta dădea într-o încăpere imensă, plină cu butoaie mari din lemn şi o mulțime de rafturi care adăposteau diferite soiuri de vin şi de şampanie. Se aflau chiar în pivnița restaurantului Red Castle, fără îndoială.

Deşi pierdură aproape o oră cu cercetarea pivniței, nu reuşiră să descopere nimic interesant. La un moment dat, se hotărâră să plece, făcând cale întoarsă, dar nu înainte ca Eric să pună mâna pe două sticle de şampanie marca „Riserva Montelero", prăfuite de vreme.

Când ajunseră în dreptul ieşirii mascate de bibliotecă, Jane păşi din greşeală pe o dală aparent ca toate celelalte, acționând astfel mecanismul de deblocare a uşii.

— Mă aşteptam să găsim aici un răspuns la o parte dintre întrebările noastre, se arătă Jane dezamăgită când se aflară din nou în biroul suspectului. În

loc de asta, am aflat doar că Stuart îşi părăseşte bârlogul, ducându-se în pivniță ca să mai tragă la măsea din când în când...

— Nu, eu înclin să cred că asta nu e totul, spuse Eric. Cine l-ar împiedica să dea o duşcă aici, în birou? Doar barul de colo este ticsit de băuturi fine. Singura soluție care ne-a rămas este să ne instalăm în pivniță şi să-i urmărim mişcările.

— N-ar fi mai bine să-l rugăm pe Steve Mann să planteze o cameră video acolo?

— Nu cred. Ar fi mai sigur dacă am sta noi la pândă. Presimt că este ceva putred aici.

— Vorbeşti de parcă ai fi un câine care adulmecă!

— Mai ştii, poate că ai dreptate! Eric ridică un picior în dreptul colegei sale, imitând gestul unui câine care vrea să se uşureze.

— Eşti cu adevărat imposibil! reacționă prompt Jane. Ți-am spus asta de o mie de ori şi tot nu ți-a intrat în cap, după câte observ! Nu poate omul să vorbească serios cu tine, că şi începi să te prosteşti! Dar hai mai bine să ne cărăm de aici, până când nu e observă careva.

— Acum ai perfectă dreptate, draga mea! Priviră cu atenție în jur pentru a observa dacă nu lăsaseră vreo urmă prin încăpere, apoi escaladară fereastra biroului.

Înainte de a se despărți, îndreptându-se fiecare către maşina lui, Jane îi aruncă, zâmbind cu subînțeles:

— Salut-o pe Lisa din partea mea! Vă urez distracție plăcută, deşi nu prea cred că mai eşti în stare de ceva... Pari deja la capătul puterilor. Nici nu e de mirare, având în vedere că-mi cunosc destul de bine prietena şi ştiu ce-i poate pielea... A, era să uit! Fiind parteneri, trebuie să facem totul jumi-juma, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşti? o întrebă Eric, nedumerit.

— Nu te preface că nu înțelegi la ce mă refer! Fă-te încoa' cu o sticlă de şampanie!

— Bine, se arătă el nevoit să cedeze, întinzându-i o sticlă şi aşezând-o pe cealaltă pe scaunul din față al Ford-ului.

Dar Jane nu se mulțumi cu ceea ce i se oferise, subtilizând şi cea de-a doua şampanie. Apoi urcă în BMW-ul ei.

— Parcă spuneai jumi-juma!

— Da! Eu mă aleg cu băutura asta fină, iar tu cu Lisa. Pa, dragule!

Până să-şi revină Eric din uimire, ea se afla deja departe. Aşa că detectivul se urcă în maşină, îndreptându-se şi el spre casă.

✦

Toate speranțele de a trage un pui de somn îi fură spulberate de îndată ce intră pe uşă. Inepuizabila sa amantă îl întâmpină îmbrăcată numai cu bluza lui de pijama, gata de o nouă repriză de sex.

✦

Daria şi Miranda erau speriate la culme, neştiind ce se va întâmpla cu ele în continuare. De data asta, Mud nu le mai aprinsese nicio lumină în încăpere, astfel

că bezna şi mirosul greu care plutea în aer le îngrozea şi mai tare. Pentru a nu înnebuni, vorbeau aproape tot timpul.

— Miranda, am un plan! Cred că, totuşi, putem scăpa de aici, spuse la un moment dat fiica viceprimarului.

— Dar cum? se miră cealaltă. Aş face orice doar să scap cu viață. Tu ai putea să mă omori, iar el ți-ar da drumul. Eu una aşa aş proceda.

— Eşti foarte naivă. De ce crezi că nu aş avea şi eu aceeaşi soartă? Mai ales că le-am văzut pe fetele acelea ucise şi împăiate. Unde mai pui că i-aş putea recunoaşte chipul oricând, aşa că aş fi un martor periculos pentru el.

— Ai dreptate, nu ne va lăsa să plecăm niciodată de aici. O să ne omoare pe amândouă! zise Miranda, izbucnind în plâns.

— Potoleşte-te, doar ți-am zis că am un plan! Daria îi şterse lacrimile cu mâna, apoi se retrase lângă perete, adăugând:

— Acum ascultă-mă cu mare atenție şi să faci exact cum îți spun!

Cealaltă deveni brusc atentă şi ceva mai încrezătoare.

— Chiar dacă îmi dau seama că tu eşti mai tare decât mine, încă mi-e teamă şi nu ştiu dacă mă voi descurca. Însă îți promit că voi încerca din răsputeri să te ascult, ştiind că planul tău este ultima noastră şansă.

Bâjbâind prin întuneric, Daria găsi drumul spre colega ei de suferință şi o sărută cu gingăşie. Acesta era singurul gest de încurajare pe care îl consider potrivit în împrejurările de față.

În aceeaşi clipă, încăperea fu brusc invadată de lumină, iar Mud îşi făcu apariția.

— Ce mai faceți fetelor? le întrebă el, rânjind. Vă distrați?

Apoi, privind-o în ochi pe Daria, adăugă:

— Mai ai doar 12 ore până când va trebui să iei o decizie. Dar poate că te-ai hotărât deja...

— Încă nu am făcut-o, însă când voi fi gata, o să afli primul.

Atunci se auzi vocea Mirandei, speriată şi contrariată în acelaşi timp:

— Dar de ce ne faci asta? Cu ce ți-am greşit?

— Voi nu mi-ați greşit cu nimic, îi răspunse cel întrebat. Sunteți nişte simple unelte în mâinile mele. Singura voastră vină este cea de a fi două femei care au avut ghinionul de a-mi ieşi în cale. Sincer vorbind, nu am absolut nimic cu voi!

— Dar de ce o faci? Ce te-a determinat să omori acele biete fete şi mai ales de ce vrei să ne ucizi şi pe noi? Pe cine vrei să te răzbuni astfel? De ce? îi aruncă Daria o avalanşă de întrebări.

— Pentru că aşa am eu chef! zbieră bărbatul. În plus, ele au căpătat exact ceea ce au cerut. Dar pun pariu că n-ați auzit de disciplina numită Victimologie, adăugă el, dând după aceea din mână a lehamite.

Zicând acestea, Mud simți cum gândurile i se învălmăşeau în minte. Începu să vadă diverse chipuri de doctori, apoi scene de sex în compania victimelor sale din macabra colecție...

— Pentru că aşa vreau eu şi gata! repetă el cu glas stins.

Părăsi încăperea, însă fantomele trecutului nu-i dădură pace nici în continuare. Îşi aminti cum era bătut de copiii mai mari pe vremea când se afla încă

la orfelinat şi cum unul, Brent, obişnuia să-i fure mâncarea. Apoi, cum supraveghetoarea Mary Ferguson îl căra aproape în fiecare seară în beci, unde îl închidea şi îl bătea cu o cravaşă groasă, după care îl punea să-i lingă picioarele. În continuare, îi vâra capul sub fusta ei, obligându-l s-o lingă şi acolo, între coapse.

Bărbatul se înfiora de dezgust, încercând să alunge această amintire dureroasă. Dar imaginile de coşmar deveneau tot mai vii în mintea lui. Nicicând nu va putea uita cum fusese terorizat de această grăsană puturoasă. După un timp, aflase că nu era singurul căruia i se aplica tratamentul respectiv. Descoperise asta când, într-o seară, Mary cea îngrozitoare îl închise în beci împreună cu Brent, obligându-i pe băieți să întrețină raporturi sexuale sub ochii ei avizi de perversiuni. Apoi îi violase pe amândoi.

Bărbatul bău un pahar de gin tonic şi simți că îşi revenea încet-încet. Dar amintirile continuau să-l chinuie. Rememora perioada când urmase cursurile Facultății de Medicină. Acele zile fuseseră cele mai luminoase din viața lui. Pe atunci uitase de toate chinurile prin care trecuse în copilăria sa zbuciumată. Reuşise să termine printre primii, specializându-se apoi în psihiatrie şi psihologie.

Ceva mai târziu îşi deschisese un cabinet de consultații, iar banii începuseră să se adune. Toate i-au mers strună până când a fost acuzat de un bogătaş că se culcase cu soția lui, care îi era pacientă. Acest lucru, la care s-au adăugat mai multe acuzații false, a dus la excluderea sa din Asociația Regală a Medicilor din Marea Britanie.

Nu a mai durat mult şi, simțind că-şi pierdea rațiunea, a comis prima dintre crimele lui, ucigând-o pe soția bogătaşului care îl dusese la pieire. A ascuns cadavrul chiar în beciul casei pe care şi-o cumpărase recent în York. După aceea, încet-încet, a prins gustul sângelui şi a început să omoare din plăcere. Această furie nebună a sa a avut drept urmare trei alte victime: două femei şi un bărbat. Dar nu s-a oprit aici. În continuare a ucis un medic cu care se asociase când îşi deschisese cabinetul de psihiatrie. Aflase între timp că partenerul său fabricase nişte dovezi incriminatoare împotriva sa, care duseseră la suspendarea licenței ce îi conferea dreptul de a practica medicina. Scotland Yard-ul îl bănuise pentru o vreme, dar nu reuşise să strângă suficiente dovezi pentru a-l acuza de crimă, aşa că, în cele din urmă, l-a lăsat în pace.

Simțind că nu mai putea zăbovi în Anglia, şi-a vândut toate posesiunile şi a plecat în America. Totodată, din precauție, şi-a schimbat numele din Edward Williams în Kevin Stuart. Aici, în SUA, a început o viață cu totul nouă. S-a căsătorit cu o fată pe care o plăcea, însă, după numai opt luni de zile, femeia l-a părăsit. Au trecut cinci ani în care a dus un trai destul de liniştit, apoi s-a însurat pentru a doua oară. În momentul în care a aflat că nevastă-sa îl înşela, a ucis-o cu sânge rece. Îi administrase un drog extrem de puternic şi o hipnotizase, „programând-o" să se ciocnească cu un camion. Într-adevăr, aşa s-a şi întâmplat. Soția sa a murit în urma unui accident rutier. Ațipise la volan – deşi nu i se întâmplase niciodată acest lucru – şi intrase frontal într-un vehicul greu, manevrând volanul astfel încât autoturismul ei a lovit frontal camionul. Cel puțin aşa sunase raportul întocmit de poliția din New York.

Aparent extrem de îndurerat, văduvul a vândut din nou totul şi s-a mutat la Los Angeles, unde, după puțin timp, a deschis Hotelul Red Castle. Îl construise după un vechi palat scoțian, doar că a îmbinat farmecul vremurilor apuse cu utilul, astfel că, în prezent, era proprietarul unuia dintre cele mai elegante hoteluri din Los Angeles. Dar, având în vedere că devenise un criminal, nu reuşise să-şi înfrâneze pornirile ucigaşe şi începuse să omoare din nou.

De fiecare dată când o făcea, şi-o închipuia pe Mary cea grăsană care îi furase copilăria. În plus, aici, la hotelul său din Los Angeles, avea toate condițiile necesare pentru a se desfăşura în voie. În acest sens, îşi amenajase încă de la început o sală de tortură dotată cu toate cele necesare.

Acum nu-l mai deranja nimeni, doar prostul ăla de detectiv de la DPLA, care îl vizitase într-o zi pentru a-i arăta portretul-robot al aşa-zisului răpitor, însă individul din schița cu pricina nu prea semăna cu el, aşa că nu avea de gând să-şi facă griji inutile. Doar el era cel care ajunsese la performanța crimei „perfecte”... Până în prezent, curmase viața a zece victime, iar alte două urmau să-şi găsească sfârşitul într-un mod asemănător. Cât despre poliție, aceasta nici măcar nu-l bănuia. Gândul că nu va fi niciodată prins îl făcu brusc să se umfle în pene.

„Iar după ce am să mor, cei pe care îi voi desemna în acest scop or să dea peste caietul cu însemnările mele, în care am relatat cu lux de amănunte cum am înfăptuit toate crimele. Voi lăsa cu limbă de moarte această broşură unei edituri de renume, cu condiția de a publica şi însemnările privitoare la reacțiile umane ale victimelor în fața morții iminente.

Toată lumea va aprecia faptul că am descris în cel mai mic detaliu felul în care s-a comportat fiecare victimă, completând întreg acest tablou cu unele explicații absolut necesare. De aici va ieşi o carte care va revoluționa Victimologia. Toți vor putea înțelege comportamentul uman în fața morții. Şi anume de ce unii plâng şi de ce alții rămân impasibili, parcă rugându-se să fie ucişi. Voi deveni celebru în întreaga lume!”

✦

Eric auzi cu greu țârâitul telefonului. Grăbindu-se să răspundă, o împinse uşor pe Lisa, care adormise cu capul pe abdomenul lui.

Persoana de la celălalt capăt al firului nu era alta decât Melanie Pullman, secretara căpitanului Corky West:

— Bună dimineața, detectiv Black! Scuzați-mă că vă deranjez la ora asta atât de matinală, dar şefu’ vrea să vă vadă urgent la el în birou. Sunați-o dumneavoastră şi pe domnişoara Jane Heron şi grăbiți-vă încoace împreună!

— O să venim de îndată, însă nu ştii cumva de ce are nevoie de noi? o întrebă el, încercând să nu pară prea somnoros.

— Nu ştiu, dar bag de seamă că este extrem de nervos. Se plimbă de colo-colo ca o fiară în cuşcă şi ronțăie încontinuu la acadelele alea ale lui cu gust de cafea. Cred că ar fi bine să ajungeți cât mai repede aici!

— Mai bine sun-o tu şi pe Jane, ca să am timp să fac şi eu un duş.

Apoi trânti receptorul în furcă. Lisa deschise ochii alene şi îl privi în timp ce se îndrepta spre camera de baie.

— Vrei să te însoțesc? îl întrebă ea cu voce mieroasă.

— Aş cam vrea, însă nu prea am timp. Şefu' mă aşteaptă urgent. Tu poți să rămâi aici şi, dacă vrei, îți las o cheie de la apartament, ca să nu te simți prizonieră...

Eric ieşi de sub duş într-un timp record, se şterse milităreşte cu un imens prosop de culoare albastră şi se îmbrăcă la repezeală. Apoi cotrobăi într-un sertar al biroului său, scoțând la iveală o cheie pe care i-o înmână fetei. Aceasta o luă cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi desfăcuse şlițul, mângâindu-i organul genital aflat în adormire. După aceea, îi ordonă:

— Te vreau chiar acum şi aici! Nu te las să pleci până când nu-ți ordon eu!

— Lisa, încetează, te rog! o imploră detectivul. Mă grăbesc, nu înțelegi?

Dar ea îi apucase deja sexul cu ambele mâini şi începuse să-l „lustruiască". Apoi prinse a-l alinta cu buzele şi cu limba, ceea ce îl făcu pe Eric să geamă de plăcere. Totuşi, dându-şi seama că nu avea deloc timp la dispoziție, bărbatul se smulse cu regret din acea îmbrățişare extrem de tentantă, îşi trase şlițul la loc, îşi luă la revedere de la ea şi plecă.

După mai mult de jumătate de oră, detectivul se apropia de sediul DPLA, întrebându-se ce va face în continuare cu Lisa şi de ce îi chemase căpitanul la acea oră. Intră în clădirea poliției în acelaşi timp cu Jane. Dar nici nu se salutară bine, că partenera sa începu să glumească pe seama lui:

— Ce mai face porumbelul nostru? Pare cam obosit în dimineața asta. Te pomeneşti că, în loc să-şi găsească o porumbiță, a dat peste o pisică!

— Jane, crede-mă, acum n-am niciun chef de poantele tale nesărate! îi dădu el replica. Mă simt destul de nasol şi am auzit că şefu' ne aşteaptă la el în bârlog cu o falcă-n cer şi una în pământ. Sper că nu are iar de gând să ne țină teoria chibritului. Şi, în plus, nici măcar nu am avut timp să-mi beau cafeaua de dimineață!

— Hai să ne servim din poşirca asta de aici, înainte să intrăm la căpitan, deveni Jane brusc serioasă. Abia îți mai limpezeşti mintea.

Îşi turnară câte o cafea neagră, apoi se duseră glonț la Corky West. Nici nu apucară bine să deschidă uşa biroului său, că acesta îi şi repezi:

— Pe unde-mi umblați, vagabonzilor? Câteodată am impresia că nu sunteți în stare de nimic, de parcă ați fi începători în meseria asta!

Căpitanul o ținu tot aşa până când cei doi subalterni ai săi preferați intrară în birou şi închiseră uşa în urma lor. Apoi deveni calm dintr-o dată şi le spuse:

— Scuzați-mi ieşirea de adineauri dar, cel puțin câteodată, mă simt nevoit să le dau satisfacție şi colegilor voştri. Cred că e bine să mă audă urlând din când în când la voi. Acum să revenim la oile noastre. Iată care este problema cu care ne confruntăm în acest moment. A dispărut încă o fată. Se numeşte Miranda Hayes şi are numai 24 de ani. Azi ne-a vizitat sora ei, spunându-ne că a dispărut de acasă de mai bine de 72 de ore. În acelaşi timp, directorul Larry Tillman mă bombardează cu telefoanele, cerându-mi să urgentăm rezolvarea cazului. Vă dați seama că şi pe el îl presează cei de la primărie...

— Şefu', noi avem deja o bănuială în legătură cu răpitorul, dar nu deținem încă nicio dovadă. Dați-ne fotografia fetei şi poate că reuşim să aflăm ceva! îi spuse Eric.

După aceea, Jane îi relată în câteva cuvinte cum decursese ancheta până în acel moment, furnizându-i toate detaliile necesare. West privea cu jind la cafelele celor doi. În cele din urmă, începu să sugă o acadea dintr-ale sale, interzicându-i lui Eric să-şi aprindă obişnuitul său Camel fără filtru. Astfel, detectivul rămase cu țigara între buze.

— Se pare că ați dat de ceva, într-adevăr, dar atâta timp cât nu aveți o dovadă palpabilă în sprijinul celor afirmate, nu putem face nimic, le zise şeful lor ierarhic. Cel mai important lucru acum este să dați de fetele dispărute. Răpitorul se află pe planul secund.

Apoi, căpitanul le făcu semn că puteau părăsi biroul.

Jane şi Eric ieşiră din încăpere cu capetele plecate ca şi cum tocmai ar fi fost aspru muştruluiți de căpitan. În ochii celorlalți detectivi se putea citi o bucurie secretă. Singura care părea să-i compătimească din tot sufletul era Melanie, secretara personală a lui West. Eric o rugă pe aceasta să-l sune pe sergentul Mann pentru a-l anunța că trebuie să înceteze operațiunea de filare.

✦

Mud intră în încăperea secretă în care-şi ținea prizonierele. Cele 24 de ore pe care i le dăduse Dariei pentru a se hotărî expiraseră şi era curios să vadă ce decizie luase aceasta. Se aştepta ca prima sa prizonieră să încerce a mai câştiga ceva timp, dar, în cele din urmă, nu avea cum să se eschiveze. Era nevoită s-o ucidă pe cealaltă pentru a supraviețui.

— Draga mea, i se adresă el fiicei viceprimarului, timpul pe care ți l-am acordat cu atâta generozitate s-a cam scurs. Aştept să-mi spui ce hotărâre ai luat.

— Nu m-am decis încă. Crede-mă că este extrem de dificil pentru mine să aleg. Aş vrea, dacă eşti atât de amabil, să mă mai laşi puțin, îi răspunse Daria.

Mud izbucni într-un râs sarcastic. Fata reacționase exact aşa cum prevăzuse. Din această cauză deveni şi mai încrezător în propria sa judecată. Însă nu luase în calcul ceea ce avea să urmeze.

— Daria, crede-mă, este mai bine ca una dintre noi să rămână în viață decât să murim amândouă! Aşa că ucide-mă şi ai să supraviețuieşti! exclamă Miranda cu patos.

— Eşti extrem de curajoasă, draga mea. Nu mă aşteptam! interveni bărbatul.

— Nu sunt curajoasă, ci doar practică. Nu uita ceea ce mi-ai promis. Şi anume că, dacă ea mă ucide, o să-i redai libertatea. Sper că eşti un om de onoare!

— Desigur, scumpo. Cuvântul dat e datorie de onoare!

— Aş avea o ultimă dorință. Vreau să mă bucur încă o dată de plăcerile vieții. Am chef să încerc ceva ce n-am făcut niciodată până acum. Vreau s-o facem toți trei! mai spuse Miranda.

Această cerință a ei avu darul să-l amuțească pe Mud. Nu ştia ce să mai creadă. Din experiența sa, fata asta era prima persoană care se gândea la sex cu

puțin timp înaintea morții. Ceea ce îi dădea peste cap toate teoriile în materie de comportament al victimelor. Fără să vrea, se auzi răspunzându-i:

— De acord, dacă asta este dorința ta de pe urmă! Dar ține cont că nu am de gând să vă dezleg!

— Măcar de m-ai lega aşa cum este Daria! Vreau să am şi eu puțină libertate de mişcare, ca să mă bucur de această partidă pe care am aşteptat-o atât!

Bărbatul încuviință şi o legă pe Miranda alături de cealaltă. Apoi vru să se dezbrace, însă prima dintre ele strigă către el:

— Lasă-ne nouă plăcerea asta!

Mud, ascultător, se apropie de cele două femei, care începuseră deja să se sărute cu foc. El prinse a geme de poftă în momentul în care Miranda începu să-şi plimbe buzele pe sexul lui ce se afla acum în erecție parțială. Deodată, însă, simți cum lanțul rece de la mijlocul Dariei i se înfăşură în jurul gâtului. Abia atunci pricepu că viața sa era în pericol şi se zbătu cu forță, însă legăturile îl strângeau şi mai tare. O spaimă de moarte îi pătrunse întreaga ființă şi scoase un urlet ca de fiară rănită.

— Miranda, trage de capătul celălalt că eu nu am forța necesară, strigă fiica viceprimarului spre colega ei, care rămăsese încremenită, neştiind ce va urma. Hai, mai spuse ea, mişcă-te odată! Nu mai pot să-l țin!

Până când a doua fată reuşi să se dezmeticească şi să înțeleagă ce i se cerea, Mud îi plasă Dariei un pumn în plină figură, care o făcu să leşine pe loc. Dar nu apucă să se elibereze de lanțul care aproape că-l sugruma, căci Miranda se repezise deja cu unghiile spre ochii lui. Bărbatul reuşi s-o adoarmă şi pe ea cu o directă de dreapta, însă nu înainte ca fata să-i provoace o zgârietură adâncă pe obraz.

În cele din urmă, Mud putu să-şi desfacă lanțul din jurul gâtului, după ce o legase din nou pe Miranda cu cătuşele a căror cheie se afla în permanență în posesia lui.

„Ticăloasele, au vrut să mă omoare!" îşi spuse el. „Le arăt eu cu cine au de-a face, dacă n-au ştiut-o până acum! Dar cum de nu mi-am dat seama că puneau ceva la cale?"

Cu o mână îşi şterse sângele care începuse să i se prelingă pe bărbie, scoase încă o înjurătură printre dinți şi părăsi încăperea secretă.

✦

Eric şi Jane se întâlniră la Monica's. Se aşezară la masa lor obişnuită şi îi cerură patronului Jimmy H. câte o bere.

— Cum merge relația cu Lisa? îşi întrebă polițista partenerul. Hai, nu te mai codi atât şi spune-mi tot! Doar n-ai să negi că te-ai culcat cu ea...

— Şi de unde a aflat domnişoara Ştie-tot că m-am culcat cu ea? rămase Eric oarecum surprins de franchețea ei.

— Dintr-o sursă sigură, să zicem. Chiar de la ea, dragă, doar nu crezi că te-am spionat!

— Mă gândeam că ai apelat la serviciile prețioase ale lui Steve Mann, înregistrându-mi partidele de sex, şi că acum îți pare rău că nu ai fost tu fericita....

— Asta s-o crezi tu! Dacă te voiam, puteam să te am oricând în patul meu, pentru că nu eşti atât de greu de agăţat. Şi, ce-i drept, cred că ai fi făcut faţă.

Cel puţin judecând după spusele Lisei, care mi te-a descris ca pe un armăsar gata să călărească o herghelie întreagă de iepe în călduri!

— N-o să afli adevărul gol-goluţ decât dacă vei încerca şi tu „armăsarul" cu pricina într-o bună zi! Te asigur că el îţi stă la dispoziţie în orice clipă, glumi sec, mândru că amanta sa îi lăudase într-atât performanţele sexuale. Dar să mă fi văzut acu' vreo 5 ani! adăugă el, izbucnind în râs.

— Destul! De fapt, nu mă interesează ce ai de gând cu Lisa, însă de la mine poţi să-ţi iei gândul, i-am spus-o şi ţi-am repetat-o de atâtea ori: noi doi suntem doar parteneri şi prieteni. În relaţia noastră nu va fi niciodată loc de altceva!

— Bine, bine! Nu poţi să spui că nu am încercat. Şi, în realitate, nici nu te vreau, ci intenţionam doar să te amăgesc. Dacă nu-ţi făceam niciun avans, ai fi zis că nu-s bărbat. Acum cel puţin am pus lucrurile la punct.

— OK! Dar mai bine gândeşte-te la cazul pe care îl avem de rezolvat. Din păcate, aici nu prea ştim cum stăm!

Chiar în acea clipă, Jimmy H. le aduse berile. Nu se purta aşa cu toţi cei care îi treceau pragul, însă detectivii Heron şi Black erau de departe clienţii săi preferaţi. Şi fideli.

Poliţiştii ciocniră şi băură direct din sticlă. Apoi Eric îşi aprinse obişnuita sa ţigară Camel fără filtru şi zise:

— Jane, mi-a venit o idee!

— Sper din suflet că este legată de munca noastră şi nu se referă la o nouă propunere... indecentă! îi răspunse ea.

— E vorba despre cazul nostru. Cred că cel mai nimerit lucru ar fi să cercetăm în amănunt maşina lui Kevin Stuart. Poate găsim ceva interesant acolo, ia gândeşte-te puţin! Când a dispărut ultima fată? De fapt, cum o cheamă?

— Miranda. Miranda Hayes.

— Aşa... Ultima persoană care a văzut-o a fost chiar sora ei. Aceasta a declarat că ieşise să se plimbe în parc şi că în maximum două ore ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Dar nu a revenit, ceea ce înseamnă că a dispărut chiar în zona aceea. Cred că de acolo a răpit-o omul nostru. Şi mai cred că era imposibil s-o aducă până la hotel pe jos... Dacă găsim vreo urmă în maşina lui Stuart, înseamnă că am marcat un punct foarte important.

— Eşti genial! Dar cum procedăm? Nici măcar nu ştim ce căutăm.

— Încă nu-mi dau seama cum o să facem, dar o ne orientăm noi la faţa locului. Improvizăm. Scormonim peste tot în căutarea unui detaliu care i-ar putea fi de folos lui Butch. Chiar şi un muc de ţigară ne-ar ajuta, dacă se dovedeşte că ar fi aparţinut uneia dintre dispărute.

— Cum de nu m-am gândit la asta până acum? Era primul lucru pe care ar fi trebuit să-l facem!

— Îl sun imediat pe Steve ca să aflăm ce maşină are Stuart.

Eric formă numărul de telefon al sergentului Mann şi i se adresă fără niciun preambul:

Amice, mai trece-mi o bere în cont şi află urgent ce autoturism posedă Kevin Stuart. Mulțumesc!

Imediat după ce închise, îi spuse lui Jane:

— O să mă sune el în câteva minute. Între timp, hai să mergem la hotel! Oricum, nu uita că trebuie să supraveghem şi pivnița. Dar, înainte de asta, va fi nevoie să sondăm terenul ca să ne dăm seama pe unde putem intra fără să ne ia nimeni la întrebări.

Cei doi detectivi puseră pe masă sticlele de bere pline pe sfert, apoi se îndreptară spre ieşire. Telefonul lui Eric începu să sune. Era Steve, mai prompt ca niciodată. În timp ce răspundea, Eric scoase un carnețel din buzunarul hainei şi îşi notă ceva, apoi îi mulțumi sergentului şi închise.

— Să mergem, Jane! Avem ceva de lucru. Individul are nici mai mult nici mai puțin decât cinci maşini. Un BMW 725 nou-nouț, un Crysler 850, un Mercedes CLK, un Lincoln Mercury şi un Dodge Viper.

— Bine, da' toate „rablele" astea fac o avere....

— Decât să-ți plângi de milă, mai bine l-ai suna pe şefu' şi l-ai ruga să ne trimită ajutoare!

— Dar nu văd pe cine ne-ar putea repartiza acum! protestă Jane.

— Cum pe cine? Pe Butch Harrison şi pe Brian Frederiks, desigur.

— A, uitasem că „Specialistul" nostru nu prea are de lucru la ora asta...

— Între timp eu dau o fugă până acasă ca să văd ce mai face Lisa. Am lăsat-o singură în apartament.

— OK, însă te însoțesc. Vreau să mă asigur că nu mai faci prostii, riscând astfel să întârzii ancheta noastră...

Eric nu putu s-o refuze, aşa că se urcară amândoi în maşina lui şi o porniră. În timp ce conducea, ea sună la birou şi vorbi cu căpitanul, care îi promise că Butch şi locotenentul Frederiks vor fi în parcarea Hotelului Red Castle peste exact două ceasuri.

✦

Mud îşi aplicase un plasture în dreptul rănii de pe obraz. Tot nu-i venea să creadă că fusese cât pe ce să dea ortul popii.

„Mai lipsea puțin şi târfele astea două îmi făceau felul!" îşi spuse, înciudat şi extrem de furios pe el însuşi. „Iar eu, în loc să le ucid, stau ca un tâmpit şi aştept să văd ce le mai trece prin cap! Dar trebuie să recunosc că au reacționat interesant, într-adevăr, aşa că merită să le mai las puțin în viață ca să le observ cu atenție. Am să le pun la regim timp de 24 de ore, fără pâine şi apă. Atunci să le văd! Oricum, va trebui să notez totul în caietul meu. Este cea mai interesantă situație pe care am întâlnit-o!"

Criminalul se aşeză la birou şi începu să aştearnă pe hârtie impresiile şi constatările pe care le făcuse până în acel moment. Dar arsura resimțită în obrazul drept îl împiedica să se concentreze. Rana era mai dureroasă decât crezuse inițial. Bineînțeles că dezinfectase locul cu alcool, dar acum se temea că vor apărea unele complicații. Cel mai mult îl afecta bănuiala că va rămâne cu o cicatrice urâtă pe

față. Închise caietul şi se hotărî să consulte un medic. Când ieşi pe uşa biroului său, îi aruncă secretarei:

— Mă întorc peste câteva ore. Dacă mă caută cineva, să-mi lase un mesaj sau să revină mai târziu.

— Da, domnule! Dar ce ați pățit? întrebă fata, observându-i plasturele de pe obraz.

— Nimic grav. M-am tăiat cu cuțitul pentru hârtie când am desfăcut corespondența.

Secretara nu mai zise nimic, deşi nu credea o iotă din ceea ce îi spusese şeful ei. Îşi cufundă privirea în teancul de hârtii pe care îl avea în față şi începu să noteze ceva într-o agendă, prefăcându-se preocupată.

✦

Lisa se plimba nervoasă prin apartament. Singurul obiect vestimentar care îi acoperea goliciunea eră o cămaşă de-a lui Eric. Nemaiştiind ce să facă, îşi aprinse o nouă țigară şi se trânti pe fotoliu.

„Cum o să-i spun asta? Va crede că m-am folosit de el şi-atât!" îşi zise ea, îngrijorată.

În timp ce se frământa cu astfel de gânduri, auzi uşa de la intrare.

— Eric, tu eşti? sări ea în întâmpinarea lui. Deşi o observase pe Jane, îşi înlănțui brațele de gâtul bărbatului şi îl sărută pătimaş. Polițista întoarse capul, uşor stânjenită, reuşind totodată să-şi salute prietena.

Dar Eric era cel mai jenat dintre toți. Niciodată nu se simțise în apele lui fiind în compania a două femei. Iar acum era vorba despre două femei frumoase. Cu una dintre ele făcea sex, iar cealaltă îi era colegă. În plus, fetele se cunoşteau încă din liceu.

Depunând un efort considerabil, reuşi să scape de felina care încerca să-i devoreze buzele şi zise:

— Lisa, cred că ar fi bine să pui ceva pe tine!

— Dar de ce? Amândoi ştiți cum arăt dezbrăcată şi, în plus, sunt cât se poate de decentă în costumația asta! protestă ea.

Apoi îşi împinse provocator sânii înainte şi îşi bombă fesele rotunde. În acel moment, Eric fu cuprins de o dorință nebună de a face sex cu ea, dar îşi dădu repede seama că nu era momentul potrivit pentru aşa ceva şi îşi aprinse o țigară.

În ceea ce o privea, Jane şi-ar fi dorit să fie în pielea Lisei pentru o clipă. Ar fi dat orice să simtă focul acelor priviri arzătoare ațintite asupra ei...

Ultima dintre ele dispăru în bucătărie, de unde se întoarse cu trei cafele îmbietoare. Savurând licoarea aburindă, se aşezară toți trei în jurul unei măsuțe şi începură să converseze. După momentele stânjenitoare de adineauri, lucrurile păreau să intre în normal, ca şi cum ar fi fost doar cei mai buni amici din lume.

După ce Lisa intră în dormitor şi îşi îmbrăcă rochia, Eric se scuză, ridicându-se în picioare:

— Dacă nu vă deranjează, eu m-aş duce să mă bărbieresc şi să fac un duş.

— Du-te, abia mai putem să discutăm şi noi ca între fete! îi zise Jane.

Când auzi uşa de la baie închizându-se, prietena ei îşi luă o mină cât se poate de serioasă şi o abordă:

— Draga mea, trebuie să-ți spun ceva foarte important.

— Te ascult. Dă-i drumul! făcu polițista, uşor intrigată. Apoi adăugă: Are vreo legătură cu bărbatul de dincolo? Nu cumva te-ai îndrăgostit de el şi vrei să-mi ceri sfatul cum să-l prinzi în laț?

— Are şi n-are. De fapt, are. Vezi, eu am venit la Los Angeles special pentru a te ruga ceva...

— Sper că-ți aduci perfect aminte de jurământul pe care ni l-am făcut în adolescență! Şi anume dacă vreodată una dintre noi va avea nevoie de ajutorul celeilalte, să nu ezite şi să-i ceară sprijinul în orice privință. Aşa că spune-mi, te rog, despre ce este vorba!

— Aş vrea să-mi fii... domnişoară de onoare! Jane amuți de uimire. De-abia după câteva secunde bune reuşi să se dezmeticească şi îşi felicită prietena.

— Sigur că accept, nici nu se pune problema! Dar cine este fericitul? Nu cumva Eric?

— Nicidecum. Viitorul meu soț se numeşte Berthold Adam Mackenzie şi este medic chirurg.

— Da' cu partenerul meu cum rămâne? întrebă cealaltă, oarecum îngrijorată în legătură cu felul în care va reacționa acesta când va afla vestea cea mare.

— Ție nu-ți pot ascunde nimic şi nici n-am de gând s-o fac. Pur şi simplu am vrut să mă distrez pentru ultima oară înainte de căsătorie. Inițial a fost doar un capriciu, dar acum mă simt destul de atrasă de acest bărbat şi aş vrea tare mult să mă ajuți. Nu ştiu cum i-aş putea spune adevărul în față fără a-l face să sufere...

— Îți promit că am să încerc să te sprijin. Dar trebuie să recunosc sincer că nu prea ştiu cum o s-o fac.

Cel despre care se discuta atât de aprins intră în încăpere chiar în acea clipă, fluierând o melodie veselă şi foarte populară, numită „Yankee Doodle". Îşi pusese un costum de culoare gri deschis, care îi venea de minune, şi o cămaşă albă. Se opri pentru o clipă şi studie cu atenție figurile celor două femei.

— Dar ce fețe serioase aveți! remarcă el. Probabil că v-a fermecat frumusețea mea răpitoare!

După ce îşi aprinse o țigară, adăugă:

— Cred că ar fi momentul să mergem să mâncăm ceva. Ce ziceți, dragele mele?

— De acord! răspunseră fetele într-un glas.

✦

Butch Harrison şi Brian Frederiks se îndreptau spre Hotelul Red Castle într-un Ford Explorer. Locotenentul se gândea că nu prea avusese ocazia să stea de vorbă cu „Specialistul", pe care îl respecta enorm. După părerea lui, reputatul criminalist era, în ultimă instanță, cel care rezolva cazurile de la.... „Cazuri Speciale".

La un moment dat, vocea joasă a lui Butch se făcu auzită:

— Unde trebuie să ne întâlnim cu Jane şi Eric?

— Nu ştiu. Şefu' nu mi-a spus nimic. Cred că ar fi mai bine să le dau un telefon.

Cum „Specialistul" nu scoase niciun cuvânt, Brian formă numărul detectivului.

— Locotenent Frederiks la aparat, vorbi el. Căpitanul West mi-a spus că urmează să ne întâlnim.

— Salut, Brian! îi răspunse Eric vesel. Butch este cu tine?

— Da, el e cel care conduce maşina. Ne îndreptăm spre hotel.

— Perfect! Opriți-vă în parcare şi aşteptați-ne! Ajungem şi noi acolo în vreo 20 de minute. O să vă spun atunci tot ce avem de făcut.

Frederiks închise telefonul şi îl informă pe Butch:

— Ne întâlnim cu detectivii Heron şi Black chiar în parcarea Hotelului Red Castle.

Nici de data asta Butch Harrison nu scoase vreo vorbă. Dar locotenentul îi respectă tăcerea şi începu din nou să se gândească la ale lui.

Când se apropiară de locul de întâlnire, cei doi văzură Fordul Scorpio al lui Eric cum se îndrepta spre parcare şi îi făcură acestuia un semn discret cu farurile. Detectivul opri chiar lângă maşina lor.

— Butch, prietene, cum îți mai merge? exclamă Eric, bucuros de revedere.

— Nu prea am cu ce să mă laud, din păcate! îi răspunse acesta, ursuz ca de obicei. Dar am înțeles că voi aveți ceva noutăți...

— Ce avem de făcut? interveni Frederiks.

Eric deveni brusc serios şi le expuse planul său.

— Tu, Brian, eşti reprezentantul unei mari corporații asiatice din branşa turismului. Firma respectivă te-a însărcinat să achiziționezi câteva hoteluri în Los Angeles şi, având în vedere că ai pus ochii pe Red Castle, te-ai decis să-i faci o ofertă tentantă proprietarului. Scopul pe care ni-l propunem este să-l reținem pe Stuart în biroul său pentru două ceasuri. În clipa în care intenționează să iasă din bârlog, îmi dai un semnal, pentru ca noi să avem timp s-o ştergem. Ce zici, te descurci?

— Desigur, nici nu se pune problema! se grăbi să-l asigure cel vizat. Dar aş vrea să ştiu ce nume ați ales pentru mine şi ce corporație reprezint.

— Pe bancheta din spate a maşinii mele se află o geantă diplomat. Vei găsi în ea tot ce ai nevoie: mai multe legitimații, cărți de credit, cecuri şi... o cravată. Deşi ştiu că-ți place să porți întotdeauna costum, am observat că nu prea ai cravate ca lumea. Aşa că mi-am permis să aleg eu una pentru tine...

Ceilalți râseră pe înfundate, în timp ce Benett, impasibil, luă servieta din Ford, îşi aranjă tacticos cravata, apoi se îndreptă spre biroul lui Stuart.

— Şi acum la treabă, bătrâne! i se adresă detectivul criminalistului.

— Stai nițel! îi tăie elanul Butch. Eu habar n-am ce trebuie să fac.

— O să ne ajuți să „periem" puțin autoturismele aflate în posesia lui Kevin Stuart, îl lămuri Eric. Trebuie să aflăm dacă fetele date dispărute au fost sau nu pasagerele lui la un moment dat. Pricepi de ce, nu-i aşa?

— Tu ce părere ai? Arată-mi care sunt rablele!

— Am uitat să menționez un amănunt. Este vorba despre cinci autoturisme...

— Măiculiță! Da' ştiu c-o să fie ceva de muncă aici! Cel puțin avem chei potrivite?

— Da! răspunse Jane şi îi arătă o bandă metalică.

— Atunci la treabă, copii!

Începură cu BMW-ul. Jane introduse banda metalică specială pe lângă geamul din față al maşinii, reuşind astfel să deschidă portiera. Apoi „Specialistul" scoase la iveală un mic aspirator portabil şi curăță în mare viteză scaunele. Între timp, polițista făcea de pază, iar partenerul ei golea scrumierele, strângând conținutul acestora în pungi de plastic, pe care apoi le numerota. După un sfert de oră terminară de inspectat cea dintâi maşină. Urma la rând Viper-ul.

Chiar în acele momente, Brian Benett se afla în biroul lui Stuart. Se prezentase ca fiind Andreas Korley, reprezentantul pentru California al companiei „Asia Travel International". Proprietarul hotelului îl primise în birou, dar când află pentru ce venise, aproape că îl aruncă afară.

Însă locotenentul sub acoperire se descurcă de minune:

— Domnule Stuart, ascultați-mă până la capăt, vă rog! Oferta noastră este deosebit de tentantă, credeți-mă!

— Bine, aveți fix cinci minute pentru a mă convinge de asta! se răsti Stuart la el.

— Iată ce vă propunem! Ce-ar fi dacă Hotelul Red Castle şi-ar schimba proprietarul, dumneavoastră îndeplinind însă în continuare funcția de manager al său. Este vorba despre o cifră cu multe zerouri, țin să precizez!

— Şi cam la ce sumă v-ați gândit?

— Păi, rămâne s-o negociem.

— În situația asta, vă invit să luați loc, domnule Korley. Hai să discutăm pe îndelete despre afacere, în timp ce voi ruga secretara să ne aducă două cafele. Şi mă asigurați că o să mă pot ocupa în continuare de hotel după cum voi crede eu de cuviință?

— Da, domnule. Doar că vor exista şi unele mici intervenții din partea noastră, desigur.

Frederiks încerca astfel să lungească discuția cât mai mult timp posibil pentru ca restul echipei să poată acționa în voie.

Butch tocmai dăduse gata şi ultimul autoturism, un Mercedes argintiu. Când isprăvi, îl anunță pe Eric:

— Cam asta a fost. Țin să-ți aduc la cunoştință că am stabilit un nou record: cinci maşini în numai o oră şi 27 de minute! Cred că e timpul să-i dăm de veste lui Benett şi să ne cărăm naibii de aici!

— Jane, am încheiat şi etapa asta, spuse detectivul. Sună-l pe Brian şi hai să mergem!

Polițista se conformă şi îl sună pe locotenent, informându-l că terminaseră cu verificatul maşinilor. Apoi îl convocă în laboratorul criminalistic al lui Butch Harrison.

Închizând telefonul, Brian Benett îşi compuse o mină dezamăgită şi se scuză faţă de patronul Hotelului Red Castle:

— Îmi pare sincer rău, domnule, dar se pare că şefii mei s-au răzgândit în ultima clipă! Tocmai mi-au comunicat că nu mai intenţionează să achiziţioneze stabilimentul condus de dumneavoastră. Aş fi luat şi eu un comision frumos la afacerea asta... Totuşi, voi mai încerca să-i conving să nu renunţe!

— Dacă reuşiţi, îi răspunse Stuart, aveţi de la mine încă două procente. Cât despre condiţii, suma este de 12 milioane şi aveţi libertate deplină în ceea ce priveşte conducerea. În cazul în care puteţi obţine mai mult, ar fi foarte bine pentru amândoi.

— Desigur, domnule. Vă încredinţez că ar fi o mare plăcere pentru mine să închei această afacere!

Apoi locotenentul îi strânse mâna interlocutorului său şi ieşi din birou, grăbindu-se să părăsească hotelul.

Peste un sfert de oră se afla deja în laboratorul „Specialistului". Dând cu ochii de toţi cei adunaţi aici, zâmbi în colţul gurii şi spuse:

— Cred că îmi voi schimba meseria în curând. Ceea ce n-ar fi deloc de mirare, având în vedere că tocmai mi s-a oferit o şpagă de 240000 de dolari!

Eric fluieră a mirare:

— Mamă, ce de bani! Dar mai bine ţine o bere, ca să te mai răcoreşti puţin şi să-ţi aduci aminte că nu eşti decât un amărât de poliţist...

— Mulţumesc că nu mă laşi să uit asta! Mă cam luase ameţeala când am auzit ce sumă mi-a propus. Apropo, atunci când l-ai văzut avea un plasture pe faţă?

— Nu, nu avea, răspunse Eric, devenind brusc foarte curios.

— Acum se pare că are o rană urâtă pe obrazul drept. Mi-a spus că s-a zgâriat cu un cuţit pentru hârtie, vrând să-şi deschidă corespondenţa zilele trecute...

— Mda! Ciudat lucru...

Poliţiştii mai stătură puţin la taclale până când îşi dădură pe gât berile, apoi fură întreruţi de Butch.

— Gata, valea! îi goni acesta. Trebuie să mă apuc de treabă.

Cei trei părăsiră fără prea mult regret bârlogul criminalistului şi se îndreptară spre barul Monica's cu gândul să se mai răcorească puţin.

CAPITOLUL 14

Daria şi Miranda erau cuprinse de cea mai neagră disperare din cauza faptului că planul lor de evadare eşuase în modul cel mai lamentabil. În plus, erau perfect conştiente că acum răpitorul lor le ura şi mai mult decât înainte.

Miranda plângea cu sughițuri, deşi colega ei de suferință încercase s-o consoleze în fel şi chip. Simțea că nu mai exista nicio speranță pentru ea. În schimb, fiica viceprimarului dovedea o stăpânire de sine absolut de invidiat. Ideea morții ei iminente nu i se mai părea deloc înspăimântătoare şi, de fapt, nici nu-i prea păsa ce se va întâmpla cu ea. Avu intenția de a o încuraja din nou pe Miranda, însă se răzgândi brusc, dându-şi seama că nu avea niciun rost să încerce.

Fără să vrea, Daria îşi aminti de primul ei prieten, apoi de cea dintâi noapte de amor. Îşi pierduse virginitatea la numai 16 ani în compania profesorului ei de sport, într-o cameră de motel. Tipul era un bărbat adevărat, spre deosebire de prietenul ei, care era virgin şi care începuse să plângă când începuse să-i mângâie intimitatea. O scârbise profund, de aceea îl şi lăsase baltă. Bietul de el, nici măcar nu fusese în stare s-o satisfacă... Aşa încât ea trebuise să termine de una singură ceea ce începuseră împreună.

La un moment dat, vocea Mirandei o readuse la realitate:

— Daria, eu cred că o să ne ucidă!

— Aşa e, răspunse fiica viceprimarului. Habar n-am când anume o s-o facă, însă ne va omorî cu siguranță. Chiar mă întreb de ce ne-a lăsat în viață după ce l-am agresat...

— Poate că îi este teamă de noi, la urma-urmei.

— În niciun caz nu e vorba de asta. Cred că mai curând vrea să ne facă să suferim. N-ai băgat de seamă că azi nu ne-a adus nici măcar pâine şi apă? Te rog, încetează cu plânsul! Nu trebuie să-i dăm satisfacție atât de repede.

Miranda îşi şterse lacrimile şi încercă să se potolească. Apoi se apropie de cealaltă şi îi spuse:

— Dacă tot e să ne încheiem socotelile pe lumea asta, aş vrea să repetăm ceea ce am făcut atunci când ne-am cunoscut...

Daria îi căută buzele şi o sărută tandru. Cele doua tinere femei se îmbrățişară cu patimă.

✦

Eric intră în birou şi scoase o țigară din pachetul său de Camel fără filtru. Ajunsese la concluzia că fuma prea mult, aşa că renunță să şi-o aprindă. Era a treia oară în acea zi când reuşea această performanță. Trecuse deja de ora 16:00 şi nu fumase decât opt țigări. Auzind țârâitul telefonului, vârî țigara înapoi în pachet şi răspunse:

— Black la aparat.

— Eric, sunt Butch. De ce naiba ți-ai închis mobilul? De o oră încerc să te sun. Noroc că te-am prins la birou!

— Mi s-a descărcat acumulatorul şi am uitat să-l pun în priză. Ia zi, ai găsit ceva?

— Mai multe, dar ar trebui să am şi un termen de comparaţie pentru a trage o concluzie. În punga numărul trei, cea în care am recoltat probele din Lincoln, am găsit nişte fire de păr care aparţin unei persoane în vârstă de aproximativ 24 de ani, de sex feminin, având părul natural de culoare şatenă, vopsit în blond în urmă cu aproximativ o săptămână. Din păcate, nu pot afirma mai multe cu privire la identitatea ei.

— Aşteaptă puţin! Descrierea făcută de tine se potriveşte ca o mănuşă ultimei dispărute. Ce probă ar trebui să-ţi aduc ca să-ţi poţi da seama dacă este vorba de ea?

— Orice obiect care i-a aparţinut. Aş prefera o perie de păr sau o trusă de machiaj. Şi, dacă tot te ocupi de asta, adu-mi câte ceva şi de la celelalte tipe.

— De îndată ce reuşesc, vin la tine. Nu cred că va dura mai mult decât o oră, o oră jumate. Aşteaptă-mă şi vezi dacă mai poţi afla ceva între timp!

Eric închise telefonul şi ieşi în fugă din birou. Tocmai când voia să părăsească sediul poliţiei, dădu nas în nas cu Jane. O prinse de mână şi îi zise:

— Hai cu mine! Nu avem timp de pierdut. Îţi explic în maşină despre ce este vorba!

Urcară în Fordul Scorpio şi se îndreptară în mare grabă spre casa surorii Mirandei Hayes, Serena. Pe drum, Eric îşi puse la curent partenera în legătură cu ultimele noutăţi.

Entuziasmată de cele auzite, Jane afirmă:

— L-am prins pe nenorocit. Al nostru este! Detectivul opri maşina în dreptul unei case aparţinând mai mult ca sigur unor tipi cu un venit mediu. Era o clădire vopsită în alb, înconjurată de o grădină plină cu flori.

Jane se apropie de uşă şi acţionă soneria. Le deschise o doamnă care părea să tot aibă vreo 30 de ani, puţin cam plinuţă, însă destul de bine proporţională.

„Nu e deloc de lepădat”, îşi spuse Eric după ce o măsurase din cap până-n picioare, cu un aer de cunoscător.

Jane îşi scoase legitimaţia şi se prezentă protocolar.

— Sunteţi sora Mirandei, bănuiesc, o abordă detectivul.

— Chiar aşa. Mă numesc Serena Hayes. Locuim aici împreună. Aveţi veşti în legătură cu dispariţia ei?

— Nu a apărut nimic, deocamdată. Dar am venit aici pentru că avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Sunt dispusă să fac orice pentru a da de urma ei.

Zicând acestea, Serena izbucni în plâns. După ce încercă să o liniştească, poliţista adăugă:

— Am vrea să ne daţi câteva obiecte care îi aparţin Mirandei: o perie de păr, trusa de machiaj, poate un ruj...

— Desigur, domnişoară, se grăbi biata femeie să-i ajute pe oamenii legii. Aşteptaţi-mă câteva minute!

Apoi intră într-o altă încăpere, de unde se întoarse destul de repede cu o punguţă în care pusese articolele solicitate, plus câteva alte obiecte de uz personal ale surorii ei. Eric şi Jane îi mulţumiră pentru amabilitate şi îi dădură asigurări că vor face tot posibilul pentru a o găsi cât mai repede pe Miranda.

Când uşa se închise în urma lor, poliţista spuse:

— E distrusă, săraca de ea!

— Din păcate, asta ne e meseria! oftă Eric. Acum ai face bine să treci şi pe la rudele celorlalte victime, pentru a culege probe. Eu am să mă duc cu astea la Butch ca să vedem dacă reuşim să obţinem ceva de aici. Ne întâlnim acolo puţin mai târziu. Ia tu maşina mea, iar eu am să chem un taxi.

Butch cerceta la microscopul său asistat de calculator peria de păr adusă de Eric. Mări imaginile pe monitorul său ultraperformant şi compară rezultate; cu urmele descoperite ceva mai devreme în maşina suspectului.

— Asta e! exclamă talentatul criminalist. Nu încape nicio îndoială! Lanţurile de ADN corespund şi, privind cu atenţie graficul, în special aceste două curbe...

— Gata, ajunge! îl opri detectivul, simţind că „Specialistul" era pe cale de a începe una dintre interminabilele lui explicaţii ştiinţifice, pe care el, Eric, nu le pricepea niciodată cu adevărat. Spune-mi doar atât, adăugă el, urmele găsite de tine aparţin aceleiaşi persoane sau nu?

— Bineînţeles că da, tocmai eram pe cale să-ţi explic acest lucru în detaliu. E suficient să priveşti graficul de aici pentru a...

Dar Black nu mai ascultă sfârşitul acestei expuneri docte, ieşind în grabă pe uşă. Acum bănuielile sale deveniseră certitudini. Foarte dornic de a-i împărtăşi această veste partenerei sale, puse mâna pe telefon.

— Alo, Jane? Sunt Eric. Vino urgent la birou!

— Dar nici măcar n-am apucat să strâng probele pe care mi le-ai cerut! se arătă ea nedumerită.

— Acum nu mai contează acest lucru! Totul e să vii aici cât mai repede. Ne întâlnim în faţa clădirii.

După ce închise telefonul, Eric ieşi din sediul poliţiei. La scurt timp după aceea apăru şi Fordul său pe care i-l împrumutase lui Jane. După ce opri maşina, fata trecu pe locul din dreapta şoferului, invitându-şi partenerul să se suie la volan. Apoi porniră spre Hotelul Red Castle.

— Acum avem certitudinea că dispăruta Miranda Hayes s-a aflat în maşina lui Kevin Stuart, îşi informă detectivul partenera.

— Hai să-l umflăm atunci, îi răspunse aceasta.

— Nici să nu gândeşti la asta! Crezi că ar fi atât de prost încât să ne spună unde a ascuns fetele? Nu va recunoaşte nimic, te asigur.

— Bine, dar avem dovada că tipa s-a aflat la un moment dat într-unul dintre autoturismele sale!

— Mare lucru! Poate afirma oricând că au fost la un film împreună şi că apoi a lăsat-o în faţa casei ei. Practic, dacă te gândeşti bine, draga mea, nu deţinem nicio probă împotriva lui. Nu ne mai rămâne decât să ne ascundem în pivniţă şi să urmărim. Sunt aproape sigur că acolo le-a dus pe fete.

— Şi cum vom intra în bârlogul său fără să atragem atenţia, dacă nu sunt prea indiscretă?

— M-am gândit deja la asta. În partea din spate a hotelului am descoperit o mică fereastră care dă îi pivniţa cu vinuri. Vom încerca să ne strecurăm pe acolo, după ce tăiem zăbrelele şi spargem geamul.

— Trebuie să recunosc că aici ai avut o sclipire de geniu. Ce-i al tău e pus deoparte, colega!

— Vrei nu vrei, vei fi nevoită să petreci o noapte în compania mea. Şi, pentru că tot veni vorba, cred că ar fi cazul să trecem înainte pe la mine acasă.

Apoi Eric frână brusc şi viră pe o stradă lăturalnică, îndreptându-se spre apartamentul său.

— Dar de ce e nevoie să facem acest ocol? întrebă Jane. Crezi că Lisa mai e la tine?

— Nu, mă îndoiesc, însă vreau să profit puțin de tine, glumi el.

— În cazul ăsta, nu ştiu care va fi profitorul..., intră Jane în joc.

Bărbatul deveni brusc serios şi adăugă:

— Va trebui să luăm ceva provizii cu noi, lanterne şi muniție suplimentară. S-ar putea să zăbovim în pivniță mai mult decât ne închipuim.

— Urăsc să recunosc aşa ceva, dar cred că ai dreptate şi de data asta.

Peste puțin timp se aflau în locuință. Eric umplu un termos de doi litri cu cafea proaspătă.

— Mamă, da' ce vânt bate prin bucătăria ta! se auzi la un moment dat vocea lui Jane.

Gazda dădu buzna în chicinetă şi o întrebă, râzând:

— De ce? S-a spart vreun geam?

— Nici vorbă! Mă refeream la faptul că n-am detectat nimic comestibil pe aici! Va trebui să oprim la un supermarket ca să cumpărăm câte ceva de haleală.

— Ce zici, dacă tot suntem nevoiți să mai stăm pe aici în aşteptarea întunericului, ce-ar fi să încercăm patul? o tachină el din nou.

— Ia-ți gândul de la asta o dată pentru totdeauna, neprețuitul meu partener!

— Aşa e, am uitat că eşti frigidă...

Cei doi se mai dondăniră o vreme, apoi părăsiră apartamentul şi plecară să ia câte ceva de-ale gurii.

Se lăsase deja întunericul când Jane îl sună pe căpitanul West pentru a-l pune la curent cu ceea ce descoperiseră până în acel moment. Apoi îl informă în legătură cu „vizita" ce aveau de gând s-o facă în pivnița lui Stuart, obținând acordul său necondiționat.

— Detectiv Heron, nu trebuie să uitați că vreau neapărat să le găsiți pe fete. Dacă e necesar, nu ezitați să folosiți armele din dotare! precizează superiorul ei.

— Domnule căpitan, vă rog să ne trimiteți un om care să obțină câteva lucruri personale aparținând celorlalte fete. Criminalistul Harrison are nevoie de ele pentru a face legătura între suspectul nostru şi restul dispariților. În ceea ce mă priveşte, vă dau un semn de viață de îndată ce avem noutăți.

— Bine! Succes!

Ajungând la hotel, Eric îşi puse planul în aplicare, strecurându-se cu mare grijă prin fereastra îngustă pe care o tăiase cu un diamant. Ajuns în depozitul de vinuri, îi spuse partenerei sale:

— Jane, poți intra. Drumul este liber.

Nefiind foarte atentă, polițista îşi pierdu echilibrul şi fu cât pe ce să cadă. Partenerul său îi sări în ajutor şi, făcând un gest greşit, o mână zăbovi mai mult în

dreptul pieptului ei. De aceea, drept răsplată, bărbatul se pomeni cu un pumn în stomac.

— Asta ca să înveți pe viitor să-ți ții mâinile acasă! îi aruncă ea.

— Probabil că ai fi preferat să te las să-ți rupi gâtul...

După ce pătrunseră în pivniță, cei doi detectivi se aşezară la pândă. Când fumătorul înrăit vru să-şi aprindă o țigară, Jane îl repezi:

— Ce faci, ai înnebunit? Nu poți fuma aici! Ne-ar putea simți imediat...

Bosumflat, Eric băgă țigara înapoi în pachet şi scoase un oftat. Se rugă în gând ca aşteptarea asta să fie cât mai scurtă.

CAPITOLUL 15

Kevin Stuart tocmai intra pe uşa secretă ce făcea legătura cu biroul său. Aruncă o privire în pivniță şi, când se asigură că nu era nimeni acolo, se îndreptă spre un butoi anume. Acționă capacul acestuia, care se dădu la o parte, lăsând să se întrezărească un şir de trepte săpate în piatră.

Suspectul păşi pe prima treaptă, iar capacul se închise fără zgomot în urma lui. Apoi coborî scările cu mare atenție şi ajunse într-o fundătură. Calm, pipăi peretele şi trase de un belciug de fier. În acelaşi timp, apăsă cu piciorul pe o dală de piatră, astfel încât peretele se deplasă, făcând să iasă la iveală încăperea secretă în care se aflau prizonierele sale.

— Am sosit, fetelor! Ştiu că mă aşteptați cu înfrigurare! Acum n-o să-mi mai scăpați! li se adresă el amenințător. Cred că am să vă spânzur...

Criminalul în serie citi spaima în ochii Mirandei, însă se cutremură când o privi pe Daria. Avea o uitătură rece, rău prevestitoare. Brusc, simți cum o sudoare ca de gheață începea să i se prelingă pe tâmple şi pe ceafă. Se retrase înspăimântat şi părăsi în grabă camera de tortură.

Reacția fetei îl făcuse să ezite, iar acest lucru îl înfuriase la culme, deoarece nu-i plăcea să recunoască faptul că dăduse dovadă de o oarecare slăbiciune în fața victimei. Nu i se întâmplase niciodată aşa ceva de când se ocupa cu studierea victimologiei.

Eric abia apucase să se ascundă, când observă capacul butoiului dându-se la o parte. Îl văzuse apoi pe Stuart cum ieşea grăbit, îndreptându-se spre uşa secretă ce ducea spre biroul lui. În continuare, aşteptase ca suspectul să dispară şi îi făcuse un semn discret lui Jane să-l urmeze.

Se opriră amândoi în dreptul butoiului pe care îl folosise Stuart ca să părăsească pivnița. Eric încercă să-l deschidă, însă nu reuşi. Enervându-se, dădu cu piciorul în el. Atunci, ca prin farmec, capacul fu pus în mişcare şi îl lovi drept în față, lăsându-l inconştient pentru câteva clipe.

Când îşi reveni, detectivul băgă de seamă că partenera sa îl luase în brațe, turnându-i pe gât o licoare cu o aromă extrem de plăcută. Încet-încet, recunoscu gustul unui vin select.

Încercă să ia încă vreo două-trei gâturi din băutura fermecată, însă înghiți aer în gol. Leacul nu-i mai era administrat, iar asta îl umplu de mâhnire.

— Cred că m-aş lăsa izbit peste față mai des dacă aş şti că mă trezesc astfel în brațele tale! spuse el cu glas şoptit.

În acel moment, Jane se ridică în picioare, lăsându-l să se lovească cu capul de pardoseală.

— E clar că ți-ai revenit complet, dacă ai început deja cu glumele tale de doi bani! îi aruncă ea.

Tânăra femeie făcea pe dura, dar complimentele lui Eric n-o lăsaseră niciodată rece. Ținea într-adevăr la el, însă într-un fel cu totul aparte. Fusese extrem de îngrijorată când partenerul ei îşi pierduse cunoştința, căzând lat. Chiar

dacă nu voia s-o recunoască, trecuse prin momente grele în clipa în care îşi oblojise prietenul.

Detectivul reuşi să se ridice în picioare, frecându-şi cu mâna locul în care primise lovitura. Apoi coborî treptele de piatră în acelaşi timp cu Jane.

— Locul ăsta îți dă fiori! Parcă ne-am afla în teribilul castel al contelui Dracula, din Transilvania, exclamă ea. Să sperăm că nu există şi vreo capcană pe aici!

Cei doi coborâră treptele, la capătul cărora observară că drumul era blocat de un perete ivit ca prin minune.

— Trebuie să existe o trecere pe aici! Pur şi simplu nu se poate ca drumul ăsta să se înfunde tocmai acum. Mai ales că, după cum ai observat şi tu, Stuart a petrecut ceva timp înăuntru. Iar aici nu avea ce face...

— Ai perfectă dreptate, Jane! Eu zic că trebuie să căutăm un soi de mecanism de deschidere a încă unei uşi secrete! îi răspunse Eric.

Intrigați, polițiştii începură să plimbe luminile lanternelor cu care erau dotați pe zidul din fața lor. Brusc, văzură opt belciuge de fier ce erau înfipte în perete. Bărbatul încercă să tragă de ele în toate sensurile, dar nu se întâmplă absolut nimic Amândoi repetară tentativa de a le acționa, însă nu le dădură de cap. Pur şi simplu, peretele se încăpățâna să rămână imobil.

— Eric, părerea mea este să renunțăm, făcu Jane la un moment dat. Cel mai nimerit lucru ar fi să-l informăm pe căpitan în legătură cu ceea ce am aflat şi să ne întoarcem apoi cu un mandat de percheziție. Sau măcar cu ceva scule şi, dacă va fi nevoie, să încercăm să dărâmăm peretele ăsta.

— Ți s-a făcut frică să mergi mai departe? o întrebă detectivul, cu toate că, în sinea lui, era de acord cu acest plan.

— Nici vorbă! Credeam că te-am convins până acum în legătură cu curajul meu. Eric, tu mă dezamăgeşti din ce în ce mai mult cu fiecare zi de muncă petrecută împreună!

Căpitanul West discuta aprins cu directorul Larry Tillman, când Jane şi Eric dădură buzna în birou fără să bată la uşă. Cei doi nici măcar nu îşi salutară superiorii, în schimb spuseră într-un suflet:

— Domnule căpitan, domnule director, avem neapărată nevoie de un mandat de percheziție şi de unul de arestare pe numele lui Kevin Stuart. Suntem cât se poate de siguri că el este răpitorul fetelor.

— În primul rând, potrivit normelor de conduită, ar fi trebuit să bateți la uşă! se răsti Corky West la ei. Apoi, trebuie să vă învățați odată pentru totdeauna să salutați regulamentar, aşteptând ca noi să vă întrebăm ce anume doriți. Doar nu vă aflați într-o bombă în care ați intrat ca să comandați două halbe de bere!

— Calmează-te, West! interveni Larry Tillman. Am impresia că este vorba despre ceva important, altminteri niciunul dintre ei nu s-ar fi comportat aşa...

— Mulțumim, domnule director! se arătă Eric deosebit de recunoscător.

Apoi, adresându-se superiorului său direct, adăugă:

— Şefu', vă rugăm să ne scuzați, dar trebuie să ne mişcăm foarte repede!

— Nu pot face rost de un mandat de arestare în absența unor probe palpabile, bazându-mă exclusiv pe suspiciunile voastre! răspunse West. Spuneți-mi ce aveți până în prezent şi o să vedem ce putem face pentru a vă ajuta!

Chiar în acel moment îşi făcu apariția Butch Harrison.

— Vă salut, stimați concetățeni! aruncă „Specialistul", care era de fapt un civil, rotindu-şi privirea prin încăpere.

— Salve, Butch! îi răspunse Eric Black. Ai aflat ceva în plus?

Ochii tuturor se ațintiră asupra criminalistului. Acesta zâmbea, fiind în posesia unui secret numai de el ştiut.

— Parcă nu mă ştii! replică el. Eu aflu mereu ceva nou la fiecare cinci minute.

— Sper că este vorba despre ceva ce ne interesează şi pe noi, interveni West.

— Păi, să vedeți... Am comparat probele pe care le-am adunat din cele cinci maşini ale suspectului nostru şi am descoperit o grămadă de chestii. Pe unul dintre mucurile de țigară aflate în Viper, maşina cu numărul doi, am detectat urme de salivă şi de ruj de calitate, franțuzesc. Întrucât a trecut ceva vreme de atunci, oricât m-am străduit, n-am reuşit să aflu mare lucru despre femeia care a fumat țigara respectivă. Ajungând în acest punct al investigațiilor mele, am încercat să...

— Mai lasă naibii amănuntele de ordin tehnic, doctore, strigă West, enervat. Ştiu prea bine că-ți place să te asculți vorbind, dar acum suntem în criză de timp, aşa că treci degrabă la concluzii şi spune-ne ce ai găsit!

Auzind cum era pus la punct, „Specialistul" oftă şi scoase din buzunar o hârtie, pe care i-o înmâna lui Black.

— Fii atât de bun şi citeşte ce scrie aici! Mă temeam eu că n-o să mă lăsați să vorbesc, aşa că am trecut rezultatele investigațiilor mele pe acest bilet.

Eric se conformă şi spuse:

— În autoturismul Dodge Viper s-au găsit urme de ruj de buze ce dovedesc că prostituata Kim Lassell s-a aflat la un moment dat aici. În concluzie, sus-numita a avut o legătură cu suspectul Kevin Stuart. Tot în Viper s-au descoperit fire de păr care au aparținut Pamelei Masterson. În schimb, în celelalte maşini nu s-a găsit nimic, termină Eric de citit însemnările de pe bucata de hârtie pe care i-o dăduse Butch.

— Şefu', continuă el, cred că acum deținem suficiente probe pentru a solicita un mandat provizoriu pe numele lui Kevin Stuart.

— Ce zici, Larry? îşi întrebă cel în cauză superiorul. Avem suficiente motive ca să-l deranjăm pe procuror?

— Nici că se poate mai bine! exclamă cu bucurie Tillman. Vă promit că într-un sfert de oră voi rezolva în privința mandatului.

Zicând acestea, directorul puse mâna pe telefon în timp ce Jane şi Eric părăsiră biroul, ca şi cum ai fi ghicit dorința şefilor lor.

Imediat după aceea, celularul polițistei începu să sune. Tânăra femeie răspunse în grabă, apoi îi întinse partenerului ei aparatul, spunându-i:

— E Lisa, pentru tine!

Acesta luă telefonul din mâna ei şi vorbi destul de jenat de situația creată:

— A, draga mea! Ce surpriză plăcută mi-ai făcut! Ți-a fost dor de mine?

— Trebuie să stăm de vorbă neapărat, se auzi vocea gravă a fetei. Dar nu la telefon.

— Scumpo, îmi pare rău, dar nu pot pleca acum de aici. Mai am de rezolvat unele probleme foarte urgente. Ai în continuare cheia pe care ți-am dat-o?

— Desigur!

— Bun, atunci du-te acasă la mine şi aşteaptă-mă acolo! Eu o să întârzii puțin, aşa că n-avem cum să ne întâlnim înainte de miezul nopții. E OK?

— Perfect! Te pup dulce. Şi să ştii că, orice s-ar întâmpla între noi, nu vreau să te fac să suferi. Te iubesc..., adăugă Lisa înainte de a închide.

Detectivul rămase foarte tulburat de cele auzite.

„Oare ce-o fi vrut să-mi spună cu asta?" se întrebă el, după care îi înmână mobilul lui Jane. S-o fi supărat cu ceva? Ar fi păcat ca idila noastră să se încheie chiar acum, când începusem să țin la ea.

Dar aparatul reîncepu să sune cu țârâitul său strident.

— Da, Steve! răspunse polițista, lăsându-i un timp interlocutorului său pentru ca acesta să termine ce avea de spus. E minunat! Poți trece încă o bere în contul lui Eric!

Imediat după ce isprăvi conversația cu sergentul Mann, polițistul o întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Steve tocmai a descoperit identitatea reală a Kevin Stuart. Numele său este, John McKenzie.

CAPITOLUL 16

Eric luă mandatul şi părăsi îndată încăperea, urmat de Jane. De-acum puteau acționa în voie, fără a se teme că vor fi anchetați de cine ştie ce comisie a Ministerului de Interne, pentru că nu respectă drepturile cetățenilor ce se bucură de prezumția de nevinovăție.

Cei doi detectivi, însoțiți de alți doi polițişti, dădură buzna în biroul proprietarului Hotelului Red Castle. Fără niciun fel de introducere, îi făcură acestuia următorul anunț:

— Domnule Kevin Stuart, sunteți arestat!

Apoi Jane le făcu un semn colegilor săi, la care proprietarul încercă să riposteze. Însă Eric interveni prompt, declamând o lecție ştiută pe dinafară:

— Începând cu acest moment, aveți dreptul să nu spuneți nimic. Tot ceea ce declarați de-acum înainte poate fi folosit împotriva dumneavoastră la proces. Totodată, este dreptul dumneavoastră să apelați la un avocat. Dacă nu vă permiteți unul...

— Îmi cunosc prea bine drepturile, îi întrerupse Stuart tirada. Aşa că vreau să-mi sun apărătorul.

— O veți face după ce vom ajunge la secție. Acum, luați-l, băieți! li se adresă Black celor doi polițişti.

Conformându-se ordinului superiorului lor, aceştia îl imobilizară pe arestat, îi puseră cătuşele şi îl conduseră la maşina poliției.

Jane rămase în urmă, împreună cu Eric, luându-l pe acesta de braț.

— Tu va trebui să te duci la secție ca să-l interoghezi, îi spuse bărbatul partenerei sale. Totodată, trimite-i aici pe Butch şi pe Steve Mann. Cu ajutorul lor, poate că voi reuşi să găsesc o cale de a ajunge de cealaltă parte a zidului.

Detectivul se afla încă în biroul lui Stuart atunci când îşi făcură apariția „Specialistul", sergentul Mann şi locotenentul Brian Frederiks.

— Am auzit că ai nevoie de noi, îi spuse ultimul dintre ei.

Eric nu îi răspunse, însă se îndreptă tacticos spre bibliotecă. Ajuns în dreptul acesteia, aşteptă preț de câteva clipe, aşa, ca pentru a face impresie, apoi se prefăcu că ar vrea să răsfoiască o carte. Scoase una la întâmplare şi i-o întinse lui Butch.

— Interesantă lucrare, doctore, nu-i aşa?

Toți trei îl priveau cu nedumerire. „Oare ce păție Eric?" păreau ei să se întrebe. Doar nu îi chemase ca să le vorbească despre literatură...

În acel moment, parcă citindu-le gândurile, detectivul scoase încă un volum din bibliotecă şi citi:

— „Critica rațiunii pure", de Immanuel Kant.

— Ai de gând să ne mai fierbi mult, bătrâne? îl întrebă „Specialistul", ajuns la capătul răbdării. Parcă spuneai că este vorba despre o urgență... Spune odată de ce naiba ne-ai convocat aici!

— Ei, doctore, se grăbi Eric să-i dea replica, ia spune cum este când aştepți ca pe ghimpi să afli ceva, iar celălalt te fierbe încet-încet? Aşa ne simțim şi noi când începi să ne citeşti din rapoartele tale interminabile şi neinteligibile...

Frederiks şi Mann râdeau pe înfundate, în vreme ce „Specialistul" şuieră printre dinți:

— Las' că vezi tu, prietene!

Eric se apropie din nou de bibliotecă şi trase de un volum de culoare roşie. în acel moment, piesa de mobilier începu să se rotească, făcând să apară un culoar secret.

Ceilalți trei rămaseră muți de uimire. Detectivul le făcu semn să-l urmeze şi, în scurt timp, pătrunseră toți patru în pivniță. Apoi Eric îşi făcu drum spre un fel de butoi şi acționă capacul acestuia. În fața lor se deschise o nouă poartă de trecere spre un alt pasaj.

Brian Frederiks exclamă.:

— Ei, fir-ar să fie! Da' unde mai duce şi asta?

— Într-o fundătură, îi răspunse Black. Însă am toate motivele să cred că acolo se află o altă uşă secretă. De asta v-am chemat. Trebuie să-mi dați o mână de ajutor pentru a o deschide.

— Parcă ne-am afla într-un film de groază al lui Hitchcock, afirmă Steve. Trebuie să recunosc că nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva!

Întreaga echipă coborî treptele şi ajunse în fața zidului despre care vorbise Eric ceva mai devreme. În prima clipă, nimeni nu ştiu cum ar fi putut acționa mecanismul de deschidere al pasajului. Fiecare dintre ei prinse de câte un belciug fixat în perete şi trase cu putere de el.

— Ultimul din dreapta se mişcă, îşi anunță Black însoțitorii. Am descoperit asta împreună cu Jane.

Dar nici acum nu reuşi să acționeze mecanismul, aşa că, după ce lovi zidul cu piciorul, renunță la orice tentativă de a dovedi mecanismul. În acea clipă, de cealaltă parte a peretelui se auzi un strigăt. Toți ciuliră urechile cu atenția încordată, însă persoana de dincolo părea că amuțise brusc.

Miranda se înspăimântase la culme când auzise zgomotul produs de lovitura de picior a lui Eric. Daria încercă să-şi liniştească prietena, însă aceasta tremura din toate încheieturile.

— El este! spuse prima dintre fete cu o voce de-a dreptul terorizată. A venit încoace să ne ucidă! Sunt absolut sigură de asta! Te rog, strânge-mă cu putere în brațe!

Daria îi îndeplini rugămintea si o îmbrățişă.

— Nu, nu cred că este Mud. El ar fi intrat direct aici. În plus, ar fi aprins lumina înainte. Cred că n-a fost nimic.

Apoi, însă, se auziră cât se poate de distinct două ciocănituri în zid. După o scurtă pauză, urmară alte zgomote identice. Prizonierele începură să strige după ajutor, sperând că cineva le va salva de la moarte. Dar dacă Mud încerca să le chinuie, dându-le speranțe deşarte? Poate că intenționa să se răzbune pe ele pentru că voiseră să-i ia viața ceva mai devreme...

De cealaltă parte a peretelui, Eric continua să lovească ritmic cu tocul pistolului său marca Browning, de calibrul 9 milimetri, model GP DA. La un moment dat se opri, făcându-le semn însoțitorilor săi să păstreze liniştea. Într-adevăr, de dincolo de zid răzbăteau ca nişte strigăte de ajutor. Pentru a se convinge că nu se înşela, bărbatul se apropie şi spuse cu glas răspicat:

— Sunt detectivul Eric Black, de la DPLA. Răspundeți-mi dacă mă auziți!

Apoi ciuli mai bine urechile şi distinse o voce de femeie:

— Sunt Daria Highsmith, ajutați-mă, vă rog! Mai este o fată alături de mine. O cheamă Miranda.

— Păstrați-vă calmul, răspunse Eric. Vom găsi noi o cale să vă scoatem de acolo!

— Ce facem acum? îl întrebă Steve Mann. Ne apucăm să dărâmăm peretele sau mai încercăm să găsim pasajul secret?

— Eu cred că ar fi bine să mai încercăm o dată, îşi dădu cu părerea locotenentul Benett. Apoi, dacă nu reuşim să dăm de el într-o jumătate de oră, spargem zidul.

Ceilalți fură de acord cu acest punct de vedere, astfel că îşi continuară căutările.

Între timp, fiica viceprimarului încerca să-şi încurajeze prietena.

— Linişteşte-te, draga mea! Poliția se află chiar dincolo de acest zid, la numai câțiva paşi de noi. Acum nu mai ai de ce să te temi. Chinul nostru va lua sfârşit în curând.

— Îți mulțumesc din suflet că ai fost alături de mine! zise Miranda cu recunoştință. Tare aş vrea să rămânem prietene, dat fiind că am îndurat atât de multe aici!

— Aşa va fi, cu siguranță! Ceea ce am pățit zilele astea ne-a legat mai mult decât dacă am fi copilărit împreună. Voi avea grijă să nu ne despărțim niciodată, indiferent ce s-ar întâmpla!

— Şi poate că, într-o bună zi, o să repetăm ceea ce am făcut aici împreună... Să ştii că mi-a făcut mare plăcere, într-adevăr! mărturisi Miranda. A fost cu totul altfel. A fost ceva deosebit!

— Şi eu simt la fel! îi răspunse prietena ei, apoi o sărută cu căldură.

Amândouă strigară cu toată puterea, adresându-se celor aflați de cealaltă parte a zidului:

— Vă implorăm să ne scoateți de aici cât mai repede!

— Asta şi încercăm, le răspunse Eric, care nu încetase nicio clipă să încerce a găsi o soluție.

Butch Harrison îl bătu uşor pe umăr şi i se adresă:

— Hei, bătrâne, cred că am dat de ceva aici! Ceilalți trei se îngrămădiră să vadă despre ce era vorba. Criminalistul descoperise o dală pe care dacă o apăsai, cobora uşor, producând un zgomot surd. Însă, în ciuda tuturor tentativelor lor, peretele rămânea imobil.

— N-am făcut nicio treabă! zise Eric dezamăgit. Ce facem, mai încercăm?

— Am o idee, interveni Brian Benett. Hai să tragem de belciugul ăsta, apăsând în acelaşi timp pe dala de piatră. Poate că reuşim astfel să acționăm vreo

uşă ascunsă. Cred că ar putea fi vorba despre un mecanism cu dublă acționare, astfel încât uşa să nu poată fi deschisă accidental. Am citit odată o carte despre chestii dintr-astea.

— N-avem ce pierde dacă încercăm, fu de părere sergentul Mann. Numai să nu detonăm vreo bombiță...

Apoi apăsă pe dala cu pricina, în timp ce Eric trase de belciug. Imediat după aceea se auzi un țăcănit slab, iar peretele se deplasă lateral.

Cei patru intrară pe rând în încăperea secretă din spatele zidului care le pusese atâtea probleme până în acel moment. Aproape imediat auziră strigăte repetate de bucurie, ce se transformară apoi în țipete şi plânsete de bucurie.

„Vizitatorii" observară două femei tinere, încătuşate în lanțuri, care încercau în van să-şi ascundă goliciunea.

— Are careva dintre voi o țigară? întrebă la un moment dat Daria.

În acelaşi moment, Eric, Brian şi Steve se grăbiră să îi ofere un „tutun". Fata găsi puterea să le zâmbească şi, după o scurtă ezitare, luă un Camel fără filtru din pachetul detectivului.

— Aş vrea şi eu una, dacă nu vă supărați! se auzi apoi vocea Mirandei, care acceptă un Lucky Strike de la Brian.

Fetele traseră cu nesaț fumul în piept şi mulțumiră pentru țigări.

La un moment dat, Eric îşi consultă ceasul, constatând că mai era doar o jumătate de oră până la miezul nopții. Îl trase deoparte pe Benett şi îi spuse:

— Te rog să te ocupi tu în continuare de fete, că eu sunt foarte obosit! Ne vedem mâine la prima oră. Şi nu uitați să verificați încăperea cu ele îți vor fi de ajutor la treaba asta.

— Nu vă speriați! încercă să le liniştească detectivul. Nu vă facem niciun rău.

Apoi i se adresă lui Steve:

— Du-te şi ia imediat legătura cu şefu'! Spune-i ce am găsit aici şi fă rost de nişte scule cu care să tăiem lanțurile astea. Cred că o să găseşti tot ce-ți trebuie în garajul hotelului.

— Am înțeles, să trăiți! răspunse sergentul şi dispăru în pasajul secret.

— Brian, te rog să intri în hotel şi să aduci repede două pături şi o sticlă plină cu apă, adăugă Eric, întorcându-se spre locotenent.

Acesta se execută cât ai zice peşte, apoi Eric împreună cu Butch, încercă să le liniştească pe bietele fete, care începuseră să plângă.

✦

Eric intră în apartamentul său şi dădu cu ochii de Lisa, care adormise într-un fotoliu, purtând doar un furou deosebit de transparent. O admiră pentru câteva clipe, apoi o trezi, depunându-i un sărut delicat pe frunte.

Lisa se întinse din toate încheieturile precum o pisică şi, văzându-şi amantul, îşi încolăci brațele în jurul gâtului său, în timp ce îi căuta gura cu buzele.

După un sărut lung şi apăsat, îi spuse:

— Eric, trebuie să vorbim!

— Poate mai târziu, îi şopti el la ureche, înfierbântat de dorință. Mai bine hai să facem un duş.

— Meriți nişte explicații în legătură cu atitudinea mea de acum...

— Cum vrei tu, Lisa. Dar nu este nevoie, crede-mă!

— Ba da! Trebuie să afli totul. Vreau să-ți mărturisesc că am venit la Los Angeles pentru a o ruga pe Jane să-mi fie domnişoară de onoare... Sâmbătă mă voi căsători la Miami, la reşedința viitorului meu soț. Mă mărit, Eric! Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit mai demult!

— Jane era la curent cu intenția ta?

— Nu, desigur! Am anunțat-o de-abia astăzi, acum! zise fata, evitând cu delicatețe sărutul lui. Părea destul de îngrijorată în legătură cu reacția ta.

— Lisa, scumpa mea, nu cred că e nevoie să-mi dai vreo explicație. Bănuiesc că ştiu deja ce ai de gând să-mi mărturiseşti. Te referi, probabil, la faptul că nu mă gândeam decât la asta.

— N-o lua chiar aşa! Inițial, trebuie să recunosc că relația noastră nu mai poate continua. Şi vreau să ştii că nu regret nimic din ceea ce s-a petrecut între noi.

— Te înțeleg.

— Am început să țin la tine, iar acum mi-e teamă. Poți să crezi că o femeie este capabilă să iubească doi bărbați în acelaşi timp?

— Da, cred că este posibil. Şi îți mulțumesc că mi-ai destăinuit! Şi te rog să mă crezi că nici mie nu-mi pare rău şi că voi prețui toate clipele pe care le-am petrecut. Îmi pare bine că nu ai plecat fără să-mi spui nimic!

Lisa se apropie de el şi îl sărută apăsat pe gură. Eric făcu un gest pentru a o respinge, dar se răzgândi în cele din urmă şi o luă în brațe.

— Nu numai că nu am plecat, dar sunt gata s-o facem încă o dată! îi şopti ea. Şi chiar de mai multe ori, dacă vei dori acest lucru!

„Auzi ce îndoială la ea!" se miră Eric în gând. „Dacă o mai doresc? Şi încă cum..."

Detectivul se apropie de fată, o ridică din fotoliu, o întoarse cu spatele la el şi începu s-o sărute pătimaş pe gât, apoi pe ceafă, muşcându-i uşor loburile urechilor. Îi prinse ambii sâni prin furoul ce o acoperea, după care îşi desfăcu şlițul, aplecând-o uşor în față.

Supusă, ea îşi ridică furoul şi îi făcu loc să intre între coapsele dornice de amor şi se prinse cu o mână de spătarul fotoliului pentru a-şi păstra echilibrul.

Partida lor de sex, poate cea din urmă, continuă apoi în baie, sub duş. Lisa se dovedi a fi într-adevăr foarte supusă şi recunoscătoare față de bărbatul acesta deosebit de atrăgător, care îi provocase atâta plăcere în ultimele zile dinaintea căsătoriei...

Eric se trezi dis-de-dimineață şi coborî din pat. Apoi se îndreptă în grabă spre bucătărie ca să pregătească nişte cafea. Îşi ademeni amanta cu un sărut tandru şi o ajută să se îmbrace cu una dintre cămăşile lui.

Cei doi se aşezară la masă şi sorbiră în linişte din licoarea fermecată.

După ce îşi invită prietenul s-o însoțească pe Jane la nunta sa, Lisa adăugă, privindu-l cât putea ea de galeş:

— Ce-ar fi să mai facem un ultim duş împreună, dragul meu?

Bărbatul nu se lăsă rugat de două ori şi, aruncându-şi halatul cât colo, o luă în braţe şi o purtă spre camera de baie...

Ieşind de sub duş la capătul unei scurte reprize de sex, auziră sunetul strident al telefonului. Eric se grăbi să răspundă, precipitându-se spre aparat:

— Da' ştiu că eşti greu de găsit, omule! auzi el vocea lui Jane în receptor. Ori ai somnul al naibii de adânc, ori erai ocupat cu alte alea... Vino urgent la secție! S-au întâmplat cam multe de când nu am mai vorbit.

— Bine, vin cât pot de repede! Stai, nu închide! Lisa are să-ți spună ceva destul de important.

Înainte de a pune mâna pe telefon, fata îi aruncă o privire mirată. Stând aşa, goală, răsfățată de razele soarelui care pătrundeau pe furiş în încăpere, era absolut superbă.

„Frumoasă făptură!" îşi zise bărbatul, neputându-şi lua ochii de la ea.

— Hello, Jane! îşi salută Lisa prietena. Draga mea, i-am povestit totul lui Eric. Voiam să ştii că l-am invitat şi pe el la nuntă, aşa că te rog să-l supraveghezi îndeaproape... Ai grijă cum se îmbracă, pentru că nu prea am încredere în gusturile lui! Da... Plec chiar astăzi. Nu uita că vă aştept sâmbătă pe amândoi. Te pup dulce! Pa!

Punând receptorul în furcă, se uită lung la Eric, care nu apucase să se îmbrace. Râse când li se întâlniră privirile. Apoi îşi flutură mâna prin fața ochilor lui, dar el nu băgă de seamă acest gest. Era clar că mintea îl purta aiurea.

— Alo, Eric Black, unde eşti? Ai în fața ta o femeie complet dezbrăcată, iar tu nici nu te sinchiseşti de ea!

Bărbatul îşi reveni repede din starea de reverie care îl cuprinsese brusc şi începu să se îmbrace cu mişcări neatente.

Ajunsă în dreptul uşii, Lisa cotrobăi prin poşetă şi scoase la iveală o cheie, pe care i-o înmână, spunându-i:

— Cred că asta îți aparține.

Apoi se ridică pe vârfuri şi îi fură un ultim sărut. După care ieşi pe uşă, fără să mai privească în urmă.

CAPITOLUL 17

Eric intră abătut în biroul său. La un moment dat, dădu cu ochii de Jane, care îl aştepta cu o cafea mare şi amară, proaspăt pregătită.

— Îmi pare rău că te văd atât de abătut. Dacă vrei, mergem mai târziu să bem ceva...

— Despre ce vorbeşti? făcu detectivul pe prostul.

— Despre Lisa, bineînțeles!

— A, te referi la faptul că se căsătoreşte peste numai câteva zile? Nu-i nicio problemă! Priveşte la partea bună a lucrurilor. O dată cu plecarea ei, voi avea mai mult timp pentru aventuri galante...

— Încă nu te-ai învățat minte, golanule? Tot mai alergi după fuste? Vezi că data viitoare s-ar putea să te arzi şi mai rău!

Eric o studie din cap până în picioare şi îi dădu următoarea replică:

— Ce bine că tu eşti îmbrăcată mai tot timpul în pantaloni! Şi, în definitiv, eu nu am alergat niciodată după fuste, ci după ceea ce ascund ele... Izbucnind în râs, adăugă: Iar dacă oferta ta de adineauri este încă valabilă, accept să bem ceva împreună mai târziu!

— Abia aştept! Vei vedea că avem toate motivele să sărbătorim.

— OK! Acum pune-mă la curent cu ceea ce s-a întâmplat.

— După ce ai părăsit pivnița Hotelului Red Castle, pretinzând că eşti prea obosit – vorba vine! – băieții au descoperit încă o cameră secretă, unde au dat peste ce crezi... Peste cadavrele celorlalte patru dispărute, pe care maniacul le împăiase! Un tablou morbid, îți dai seama. Daria şi Miranda au primit îngrijirile medicale necesare, apoi au fost aduse la secție, unde au făcut declarații complete în legătură cu ce au pățit după ce au fost sechestrate. L-au recunoscut pe cel care le răpise în persoana suspectului nostru, Kevin Stuart. Pentru că am ajuns aici, trebuie să-ți spun că am avut ceva probleme cu individul. Inițial, nu a vrut să recunoască nimic, iar când a fost pus în fața faptelor sale, a încercat să ne ducă cu vorba. A cedat abia în momentul în care Daria a reuşit să scape de sub supravegherea noastră şi a intrat în camera de interogatoriu, sărind la el şi încercând să-i scoată ochii. în cele din urmă, a făcut mărturisiri complete, descriind cu lux de amănunte cum le-a ucis pe cele patru tinere. Este o bestie cu chip de om! Zicea că, de fapt, el n-a efectuat decât nişte studii privind Victimologia. Îi citeam plăcerea pe chip când ne povestea cum a înfăptuit crimele. În plus, a mărturisit cum şi-a ucis cea de-a doua soție şi cum a mai comis o crimă cu mulți ani în urmă, în Marea Britanie. Apoi ne-a indicat un loc în care am găsit un caiet cu tot felul de însemnări ale lui privind toate aceste orori, reacții ale victimelor în fața morții, observații medicale şi alte asemenea... Nenorocitul folosea femeile pe post de cobai, crezându-se un geniu în psihologie! Sper din tot sufletul că va fi condamnat la moarte! Singurul lucru de care mi-e teamă este ca nu cumva să fie declarat iresponsabil şi să sfârşească internat într-un ospiciu.

— O poveste demnă de un film horror! exclamă Eric într-un final. Numai din ceea ce mi-ai relatat tu şi mi s-a ridicat părul măciucă! Să înțeleg că a înfăptuit toate aceste crime din pură plăcere?

— M-am luat cu ultimele evenimente şi am uitat să-ți spun că ne aşteaptă căpitanul în bârlogul său, omise Jane să-i mai răspundă.

— Atunci să mergem! Cred că de data asta nu!

— Dar ce am făcut, şefu'? întrebă Eric cu jumătate de glas.

— Mai ai tupeul să deschizi gura? Şi închide odată uşa aia în urma ta!

Detectivul se conformă, în timp ce toți colegii săi priveau uimiți la cele ce se petreceau în biroul şefului.

Pe drum, Heron şi Black primiră sincere felicitări din partea tuturor colegilor. Dar nici nu deschiseseră bine uşa că şefu' îi şi luă în primire:

— Neisprăviților! Cum ați putut face aşa ceva?

Eric şi Jane se uitară stupefiați unul la celălalt. Nici în visele lor cele mai urâte nu se aşteptaseră la o aşa primire. Directorul Tillman, care se afla şi el în birou, rămase de asemenea cu gura căscată privindu-şi subalternul. Pur şi simplu nu înțelegea de ce acesta urlase la detectivii lui preferați. Ar fi trebuit să le sară de gât de bucurie. Să-i sărute, nu să-i muştruluiască...

Părând şi mai nervos decât la început, West strigă:

— O să vă arunc la circulație!

Directorul Tillman interveni:

— Sunt foarte mândru de voi! Ați făcut o treabă excelentă şi astfel mi-ați dovedit încă o dată că mă pot baza oricând pe profesionalismul vostru. Acum bănuiesc că şeful vostru direct are ceva important să vă comunice...

— Dragii mei, rosti căpitanul, am plăcerea să vă formez că, o dată cu încheierea cu succes a acestui caz atât de dificil, ați câştigat o săptămână de concediu!

— Mulțumim, şefu'! strigară cei doi într-un glas, şi nu îşi reveniseră complet din starea de uimire provocată de schimbarea bruscă a atitudinii căpitanului.

— Şi, ca să nu plecați cu buzunarele goale, primăria vă oferă câte 2500 de dolari de căciulă.

— Excelent! exclamă Eric. Eu am acasă trei căciuli şi două pălării, ceea ce înseamnă că voi primi mai mulți bani decât Jane...

— Afarăăă! urlă West. Şi să nu vă mai prind pe aici timp de şapte zile încheiate! Vreau să profit şi eu cât se poate de mult de vacanța voastră.

Cei doi detectivi se grăbiră să iasă pe uşă, apoi Jane îşi luă partenerul pe după umeri, privindu-l drept în ochi şi izbucnind în râs:

— Mi te şi închipui cu o pălărie pe cap! Tot ce ți-ar mai trebui ca să semeni – foarte palid, ce-i drept – cu Charlot ar fi un baston...

Eric vru să-i răspundă pe acelaşi ton ironic, dar se opri, zărindu-l pe viceprimarul Ernest Highsmith care se apropia de ei.

— Vă mulțumesc din tot sufletul că mi-ați salvat fata de la moarte! le zise acesta cu o voce tremurândă. Dacă vreodată veți avea nevoie de ceva, vă rog să nu ezitați să apelați la mine!

Apoi Highsmith intră în biroul căpitanului, în timp ce Jane şi Eric se îndreptară către ieşire.

CAPITOLUL 18

Următorul popas al celor doi detectivi fu barul „Monica's". De îndată ce luară loc la masa lor preferată, patronul Jimmy H. se şi înfiinţă. Crezându-i înfometaţi, acesta se oferi să le aducă nişte sandvişuri, însă fu refuzat cu politeţe. Jane comandă un Martini, iar Eric ceru Jack Daniel's, whisky-ul său favorit.

— Eric, spuse tânăra femeie, Lisa mi-a spus adineauri că te-a invitat şi pe tine la nunta ei. Ai de gând să mergi?

— Nici nu se pune problema să lipsesc de la aşa un eveniment. Bineînţeles că vin. Crezi că aş rata ocazia de a mă afişa cu tine, draga mea? Poate că ar fi bine să ne prezentăm ca soţ şi soţie, ce zici?!

— Lăsând la o parte glumele tale mai mult decât nesărate, pierzi din vedere un amănunt extrem de... important. Ai uitat că eu voi fi domnişoara de onoare? Aşa că nu mă poţi prezenta drept nevastă-ta. Îmi pare rău!

— Apropo, să nu crezi că n-am fost atent la ce ai vorbit! Înţeleg că va trebui să te ocupi îndeaproape de „look-ul" meu ca să arăt ca un bărbat prezentabil.

— N-am încotro! Indiferent cât de mult sau cât de puţin îmi convine, mă văd nevoită să-i îndeplinesc prietenei mele această dorinţă...

— Atunci să nu mai zăbovim nicio clipă! Hai să mergem la mine acasă, apoi eu mă voi dezbrăca în pielea goală şi voi aştepta să mă dichiseşti tu! Sau, poate, preferi să te dezbrac eu pe tine..., o tachină el din nou.

— Iar visezi cu ochii deschişi, amice! Cred că tocmai de-aia îţi cade părul atât de timpuriu. De la obsesiile tale sexuale ţi se trage, să ştii! Mai bine te-ai gândi ce să-i cumpărăm ca dar de nuntă.

— Eu o să-i dăruiesc fotografia mea înrămată, iar tu m-ai putea împacheta într-o cutie înfăşurată cu o panglică roz strălucitoare, pe care să i-o înmânez apoi fericitului mire!

Amândoi râseră cu poftă de această glumă reuşită, apoi comandară încă un rând.

— Eric, zise partenera sa la un moment dat, vreau să-ţi pun o întrebare, dar te-aş ruga foarte mult să îmi răspunzi cât se poate de serios!

— Cum să nu, scumpa mea! Doar ştii că sunt cel mai serios om din lume! continuă să glumească Eric, dar deveni brusc grav când observă privirea serioasă a partenerei şi prietenei sale. Am să încerc, însă nu-ţi promit nimic.

— Mă declar mulţumită şi cu atât! Spune-mi, te rog, te-a afectat într-o oarecare măsură despărţirea de Lisa?

— Sincer, nu. Si ştii de ce?

— Nu, dar sunt sigură că am să aflu în curând...

— Pentru că mă aşteptam la asta şi, în plus, n-am nici cea mai mică intenţie să mă „cuplez" prea curând. Altminteri, ce-ar crede despre mine toţi prietenii mei, burlaci convinşi?

— Eric, te-am rugat să încetezi cu glumele pentru moment.

— Dar ia gândeşte-te puţin, draga mea! Ce rost ar avea să mă schimb acum, la... maturitate?

Bărbatul ar fi vrut să spună „la bătrânețe”, însă n-ar fi fost expresia potrivită. Doar nu împlinise nici măcar 40 de ani!

— Las-o baltă, amice! Constat încă o dată că nu se poate discuta serios cu tine, se resemnă polițista, convinsă fiind că el era pus în continuare pe şotii.

— Bine, Jane. Dacă tu consideri că asta a fost o glumă, nu am ce face! În loc să purtăm această conversație „inteligentă”, mai bine hai să ne îmbătăm şi să jucăm o partidă de biliard!

— Aşa parcă mai vii de acasă! încep să te recunosc. Dar, orice ai spune, eu rămân convinsă că te-a afectat despărțirea de Lisa şi nu înțeleg de ce nu vrei să admiți acest lucru. Doar suntem prieteni nu?!

Însă Eric nu-i răspunse, ci o luă de braț şi o conduse spre masa de biliard. După ce aşezară bilele, Jane o lovi cu putere pe cea albă, răspândind restul pe suprafața de postav verde.

✦

Detectivul îşi parcă maşina închiriată la aeroport în dreptul unei vile superbe, de un alb imaculat. Fiind înconjurată de o mulțime de flori şi de arbuşti, clădirea era precedată de câteva trepte în stil neoclasic, construite din marmură, care se întindeau ca nişte tentacule în calea vizitatorilor. Oricine îşi putea da seama că acea vilă aparținea unei persoane cu venituri peste medie.

Lisa le ieşi în întâmpinare, sărutându-i pe amândoi obrajii:

— Mă bucur atât de mult că ați venit! Haideți să vă prezint viitorului meu soț!

Apoi le făcu loc să treacă şi îi luă de mână. Tustrei urcară în grabă scara interioară, după care intrară într-o cameră de oaspeți.

— Bert! Bert, unde eşti, dragule? strigă fata.

— Aici, scumpo! se auzi o voce de la etaj.

— Coboară îndată! De-abia aştept să te prezint prietenei mele din copilărie!

Cel care îşi făcu apariția în fața lor era un bărbat înalt şi bine făcut, blond, având ochii de un albastru foarte intens. Purta un costum de culoare albă, croit, din câte îşi putură da seama, dintr-un material deosebit de scump. Semăna mai degrabă cu un atlet de performanță decât cu un medic.

— El este Bert, viitorul meu soț! exclamă tânăra, arătând spre cei doi oaspeți ai săi. Iar ei sunt Lisa, vechea mea prietenă, şi Eric, partenerul ei de toate zilele...

Rostise ultimele cuvinte pe un ton destul de nepotrivit, astfel că, pentru o clipă, Bert nu ştiu ce să creadă.

„Oare a vrut să-mi spună cu asta că Jane şi Eric sunt amanți?” se întrebă el, însă nu dădu prea mare atenție acestei chestiuni. Deocamdată, avea cu totul alte probleme pe cap.

Privind în ochii detectivului, Lisa îi zâmbi complice, apoi cei trei îşi dădură mâinile în chip de salut.

— Jane, îmi place tare mult cum l-ai „aranjat” pe Eric, spuse viitoarea mireasă. Se vede cu ochiul liber că a beneficiat de ajutorul unei cunoscătoare...

Într-adevăr, cel în cauză arăta foarte bine. Purta un costum bleumarin, care se asorta perfect cu pantofii săi de piele, o cămaşă bleu şi o cravată în degrade, de la bleumarin spre bleu.

— Eu i-am ales doar cravata, afirmă poliţista cu modestie.

— Felicitări! Acum hai să-ţi arăt rochia de mireasă şi să-i lăsăm singuri pe băieţi ca să se cunoască mai bine! o invită prietena ei.

Cele două fete dispărură în câteva clipe, în timp ce Eric şi Bert începură să converseze cu câte un pahar de whisky Ballantine's în faţă.

✦

După nunta Lisei Mahoney, detectivii Heron şi Black plecară împreună la schi. Iniţial, nu intenţionaseră să-şi petreacă vacanţa în acest mod „camaraderesc", dar se răzgândiseră aproape imediat, având în vedere că niciunul dintre ei nu era „cuplat" pentru moment. Bineînţeles că faptul de a-şi petrece concediul în acelaşi loc nu însemnase absolut nimic, deoarece prietenia care îi lega era mai portantă decât o simplă aventură de câteva zile. Când, după acest respiro binemeritat, se întoarseră la Los Angeles, rămaseră foarte surprinşi aflând că în lipsa lor se petrecuseră o grămadă de evenimente destul de semnificative. Desigur că persoana care le dădu imediat raportul fu bunul lor amic, bătrânul Steve Mann, care era „ochii şi urechile" secţiei.

Scena cu pricina se petrecu la barul Monica's, unde cei trei colegi dădură pe gât mai multe sticle de bere, iar Eric fu cel care plăti, ca de obicei.

Însă cea mai mare surpriză nu avea nicio legătură cu preocupările lor profesionale. Astfel, detectivii aflară că tăcutul şi foarte rezervatul locotenent Brian Frederiks se încurcase între timp cu frumoasa Serena Hayes, sora Mirandei.

— Ai fi crezut, neprețuitul meu partener, că Brian se va da pe brazdă în lipsa noastră? întrebă Jane, rostind aceste cuvinte cu o oarecare dificultate, din pricina celor câteva sticle de bere cărora le golise conţinutul într-un timp record.

— Sincer să fiu, speram să-mi urmeze exemplul într-o bună zi! îi zâmbi el şmechereşte. Asta ca să nu mai ai motiv să-mi reproşezi la nesfârşit că eu sunt singurul din secţie care umblă după fuste!

— Să fii tu sănătos, prietene, dacă crezi că mi-ai închis gura cu asta! Pentru a te ajunge din urmă în materie de cuceriri amoroase, ar trebui ca fiecare dintre colegii noştri să treacă pe la vreo două-trei amante în fiecare zi... Şi, după vreun an de asemenea destrăbălări, îţi promit că vom mai sta de vorbă!

— Vrei să spui după vreo zece, scumpa mea parteneră! reuşi să articuleze virilul detectiv în hohotele de râs ale asistenţei.

– sfârşit –

Au mai apărut la Editura electronică Equinox...

În cadrul Grupului Cărţi 2011:

01. Nikolai Nosov – Aventurile lui Habarnam şi ale prietenilor săi
02. Anthony King – Teroare în masonerie
03. Anthony King – Profesioniştii morții
04. Anthony King – Crime în serie
05. Anthony King – Ursoaica ucigaşă
06. Christophor Black – O moarte trăită din plin
07. Nuria Massot – Umbra templierului
08. Anthony King – Capcană pentru asasin
09. Gib I. Mihăescu – Donna Alba
10. Robert Ludlum – Mozaicul lui Parsifal
11. Sidney Sheldon – Virus
12. Christophor Black – Îngerul morții
13. Thomas Harris – Hannibal în spatele măştii
14. Edgar Rice Burroughs – Prințesa marțiană
15. Anthony King – Blestemul diamantelor
16. Anthony King – Puşcăria de femei
17. Matt Beynon Rees – Crimele din Betleem
18. Michael Crichton – Germenul Andromeda
19. Anthony King – Cazinoul groazei
20. Anne Holt – Doamna Preşedintă
21. Barrymore Gerald – Un act de caritate
22. Dumas Alexandre – Cavalerul d'Harmental
23. Haddou Marie – Cum să spui Nu
24. Anthony King – Corupție în F.B.I.
25. Matthew Reilly – Templul

În cadrul Grupului Tygri:

01. Giorgio Faletti – Eu ucid
02. P.D. James – Moartea unui expert
03. P.D. James – Farul
04. Henry James – Portretul unei doamne
05. Xavier de Montépin – Moştenirea sângeroasă

Lectură plăcută şi îndelungată!
Equinox